virtual-project.eu

DE MÂNĂ CU MOARTEA

OTTESSA MOSHFEGH

AUTOAREA ROMANELOR *EILEEN*
ȘI *UN AN DE ODIHNĂ ȘI RELAXARE*

clasici contemporani LITERA

OTTESSA MOSHFEGH

DE MÂNĂ CU MOARTEA

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU CORMOȘ

LITERA®
– 2023 –

Death in Her Hands
Ottessa Moshfegh
Ottessa Moshfegh – 2020
Ediție publicată pentru prima dată de Penguin Press, un imprint al Penguin Random House LLC
Traducere publicată prin înțelegere cu AJA Anna Jarota Agency și The Clegg Agency Inc., USA

De mână cu moartea
Ottessa Moshfegh

Grup Media Litera – 2023 pentru ediția în limba română

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOSHFEGH, OTTESSA
De mână cu moartea / Ottessa Moshfegh; trad. din lb. engleză: Alexandru Cormoș. – București: Litera, 2023

ISBN 978-606-33-9888-9

I. Cormoș, Alexandru (trad.)

821.1 11

Ottessa Moshfegh este o autoare americană născută în Boston, Massachusetts. Moshfegh scrie frecvent pentru *Paris Review*, în care i-au apărut șase povestiri începând din 2012. În 2014 a publicat o nuvelă, *McGlue,* iar în 2015, romanul *Eileen.* Cartea s-a bucurat de recenzii favorabile, iar în 2016 a fost finalistă la Man Booker Prize și la National Book Critics Circle Award și a primit PEN/Hemingway Award. În 2017 i-a apărut o colecție de povestiri intitulată *Homesick for Another World,* urmată de romanele *Un an de odihnă și relaxare* (*My Year of Rest and Relaxation,* 2018), *De mână cu moartea* (*Death in Her Hands,* 2020) și *Lapvona* (2022).

UNU

„Se numea Magda. Nimeni nu va ști vreodată cine a ucis-o. N-am făcut-o eu. Aici este trupul ei neînsuflețit.”

Dar cadavrul era de negăsit. Nu erau nici pete de sânge. Nici fire de păr agățate de crengile căzute din copaci, nici vreo eșarfa roșie din lână îmbibată în roua dimineții, care să fi împodobit tufișurile. Nu exista decât bilețelul de pe jos, care foșnea la picioarele mele, stârnit de vântul blând de mai. Am dat din întâmplare peste el în timp ce-l plimbam pe-nserate pe Charlie, câinele meu, prin pădurea de mesteceni.

Descoperisem poteca primăvara trecută, la scurt timp după ce Charlie și cu mine ne mutaserăm în Levant. O străbătuserăm în lung și-n lat toată primăvara, vara și toamna, dar am abandonat-o în timpul iernii. Copacii subțiratici și albi se topiseră aproape în întregime în fundalul zăpezii. În diminețile cu ceață, mestecenii înghițiți de negură dispăreau cu totul. De la primele semne ale primăverii, Charlie mă trezise în fiecare dimineață când se crăpa de ziuă. Obișnuiam să traversăm cărarea, să urcăm și să coborâm greoi coama lină a unui delușor și să ne croim drum înainte și-napoi printre mesteceni. În dimineața când am găsit bilețelul căzut pe potecă, ne afundaserăm cam un kilometru și jumătate în pădure.

Charlie n-a încetinit, nu și-a înclinat capul și nici măcar nu și-a aplecat nasul ca să-l adulmece. Mi s-a părut foarte curios că l-a ignorat pur și simplu – Charlie al meu, al cărui instinct de a dezgropa animale moarte era atât de puternic, încât odată s-a smuls din lesă și-a traversat în fugă autostrada ca să aducă înapoi o pasăre moartă. Nu, nici măcar nu s-a uitat de două ori la el. Bilețelul era fixat pe pământ cu niște pietricele negre, fiecare pusă cu grijă pe hârtie în partea de sus și de-a lungul marginii de jos. M-am aplecat să-l mai citesc o dată. Când l-am atins, pământul mi s-a părut călduț, din solul negru și sfărâmicios răsăreau ici-colo pâlcuri timide de iarbă, iar razele soarelui abia începeau să capete primele inflexiuni calde.

„Se numea Magda.”

O fi vreo glumă, vreo farsă, vreun șiretlic, mi-am spus. Cineva avea chef de joacă. Asta a fost prima mea impresie. E atât de caraghios când mă gândesc cum mintea mea a trecut imediat la cea mai inofensivă concluzie. Că după atât amar de vreme, la șaptezeci și doi de ani, imaginația mea era

încă atât de naivă. Ar fi trebuit să știu din experiență că primele impresii sunt de obicei înșelătoare. Când am îngenuncheat în țărână, am luat aminte la detalii: hârtia provenea dintr-un caiet dictando cu spirală, marginea perforată fusese desprinsă cu grijă, căci nu atârnau zdrențe de hârtie acolo unde fusese ruptă; scrisul era îngrijit, cu litere mici trasate cu un pix albastru. Era greu să deduci foarte multe din caligrafie, lucru care mi s-a părut intenționat. Era genul acela de scris îngrijit și impersonal pe care-l folosești când scrii un anunț de vânzare sau când completezi un formular la dentist. O decizie înțeleaptă, mi-am zis. Deșteaptă. Omul care scrisese bilețelul știa că dacă maschezi particularitățile cuiva, dai un aer de autoritate. Nimic nu e mai impunător decât anonimatul. Când le-am citit cu voce tare, cuvintele mi s-au părut istețe, o calitate rară în Levant, unde majoritatea oamenilor sunt din clasa muncitoare și sunt înceți la minte. Am citit din nou bilețelul și aproape că m-a pufnit râsul la penultimul rând, „N-am făcut-o eu”. Sigur că nu!

Dacă nu era o farsă, bilețelul ar fi putut fi începutul unei povești care eșuează de la bun început și care din cauza asta nu e luată în seamă. Am înțeles de unde provenea ezitarea. E un fel destul de sumbru de a începe o istorisire care pare sortită eșecului: anunțarea unui mister a cărui investigație ar fi lipsită de sens. „Nimeni nu va ști vreodată cine a ucis-o.” Povestea s-a terminat înainte de a începe. Era zădărnicia un subiect demn de explorat? Nu încăpea îndoială că bilețelul nu promitea un deznodământ fericit.

„Aici este trupul ei neînsuflețit.” Cu siguranță erau mai multe de spus. Unde *era* Magda? Era atât de greu să ofere o descriere a cadavrului, cu părul încâlcit, aflat sub un copac căzut, cu fața pe jumătate îngropată în pământul moale și negru, cu mâinile și picioarele legate strâns laolaltă la spate, înjunghiat, cu sângele care i se scurge din răni în pământ? Cât de dificil era să-și închipuie o șuviță blondă care strălucește printre frunzele ude de mesteceni, lănțișorul de la gât smuls și azvârlit în iarba proaspătă, fragedă și deasă? În medalion s-ar fi putut găsi într-o parte o fotografie a copilei, o fetiță cu strungăreață – Magda la vârsta de cinci ani –, iar în cealaltă, un bărbat în ținută militară, probabil tatăl ei. Sau poate „cu mâinile și picioarele legate strâns laolaltă la spate” ar fi fost o descriere un pic prea șocantă. Poate că „înjunghiată” era prea mult, prea curând. Poate că ucigașul i-a pus pur și simplu brațele la spate ca să nu se vadă de sub crăcile putrezite și să nu atragă atenția cuiva. Mi-am închipuit că pielea albă a

mâinilor Magdei ar fi contrastat cu pământul negru, asemenea hârtiei albe de pe potecă. Părea mai potrivit să se înceapă cu o descriere mai blândă. Aș fi putut să scriu eu însămi cartea dacă aș fi fost disciplinată, dacă aș fi știut că interesa pe cineva.

Când m-am ridicat, șirul gândurilor mi-a fost orbit și retezat de o durere groaznică ce mi-a străbătut capul și ochii, lucru care mi se întâmpla adesea când mă ridicam brusc. Am avut dintotdeauna o circulație proastă, tensiune mică, „o inimă slabă", cum spunea soțul meu. Sau poate că mi-era foame. Trebuie să am grijă, mi-am zis. Se poate ca într-o zi să leșin în locul nepotrivit și să mă lovesc la cap, sau să fac un accident cu mașina. Atunci s-a zis cu mine. N-aveam pe nimeni care să-mi poarte de grijă dacă aș fi căzut la pat. Aș muri în vreun spital jalnic de la țară, iar Charlie ar fi sacrificat la adăpostul de câini.

Charlie a venit lângă mine și m-a lins pe mână, de parcă ar fi știut că mă luase amețeala. Când a făcut asta, a călcat pe bilețel. Am auzit foșnetul hârtiei. Era păcat că hârtia aceea imaculată a fost murdărită de laba lui. Dar nu l-am dojenit. I-am mângâiat capul mătăsos.

Poate că imaginația mi-o luase razna, mi-am zis, aruncând din nou o privire atentă către bilețel. Mi-am închipuit un puști de liceu care se plimbă aiurea prin pădure, se gândește la o poveste sângeroasă care i se pare mișto, scrie aceste prime rânduri, după care își pierde interesul și-o lasă baltă pentru alta mai ușor de imaginat: o poveste cu o șosetă pierdută, cu o bătaie pe terenul de fotbal, cu un bărbat care pleacă la pescuit, cu o fată pe care o sărută în spatele garajului. Ce treabă are un puștan din Levant cu Magda și misterul din jurul ei? Magda. Nu era vreo Jenny, Sally, Mary sau Sue. Magda era numele unui personaj cu greutate, cu un trecut misterios. Ba chiar exotic. Și cine din Levant ar fi vrut să citească despre așa ceva? Singurele cărți din Goodwill erau despre tricotat și Al Doilea Război Mondial.

— Magda. E ciudată, ar zice ei.

— N-aș vrea ca Jenny sau Sally să-și petreacă timpul cu o fată precum Magda. Cine știe cum a fost crescută?

— Magda. Ce fel de nume e ăsta? Al unei imigrante? E dintr-o limbă străină?

Nu era de mirare că renunțase la Magda atât de repede. Situația ei era prea complexă, prea nuanțată ca s-o înțeleagă un puștan. Ar fi fost nevoie de o minte înțeleaptă pentru a pune povestea Magdei în valoare. La urma

urmei, era greu să privești moartea în față. Parcă-l și văd pe băiat cum spune „Las-o baltă!” și se descotorosește de aceste prime rânduri. Și cu asta, o abandonează pe Magda și tot potențialul ei. Și totuși nu existau urme de neglijență sau agasare, nu erau ștersături sau corecturi. Dimpotrivă, rândurile erau impecabile și drepte. Nimic nu fusese scris în grabă. Hârtia nu fusese mototolită, nici măcar împăturită. Iar pietricelele acelea…

— Magda? am zis cu voce tare, fără să știu exact de ce.

Lui Charlie n-a părut să-i pese. Și-a făcut de lucru alergând după puful păpădiilor care plutea printre copaci. M-am plimbat în susul și-n josul cărării preț de câteva minute, căutând în praf orice ar fi putut să pară nelalocul lui, apoi am dat ocol zonei în cercuri din ce în ce mai strânse. Speram să dau peste un alt bilețel sau peste vreun alt indiciu. Am fluierat după Charlie de fiecare dată când se îndepărta prea mult. Printre copaci nu se vedeau deloc cărări noi și stranii, însă pe de altă parte, învârtitul pe-acolo mi-a dat o stare de încurcătură și confuzie. N-am găsit nimic. Nici măcar vreun muc de țigară sau vreo doză de suc strivită.

Pe vremea când locuiam în Monlith, aveam un televizor. Văzusem o mulțime de emisiuni despre crime învăluite în mister. Mi-am închipuit niște șanțuri paralele trasate de călcâiele unui cadavru care era târât. Sau urma lăsată în pământ în locul în care fusese pus cadavrul, cu iarba strivită, cu răsadurile fragede culcate, încovoiate, cu o ciupercă strivită. Și pe urmă, bineînțeles, pământ proaspăt și negru care acoperea o groapă superficială proaspăt săpată. Însă din câte-mi dădeam seama, pământul din pădurea de mesteceni nu fusese atins. Totul era la fel cum fusese cu o zi înainte, cel puțin pe aria aceea restrânsă. Ar fi durat zile, săptămâni să fi cercetat întreaga pădure. Sărmana Magda, mi-am zis, și m-am întors cu grijă, în cazul în care nu zărisem vârful vreunui pantof sau al vreunei agrafe de plastic. Biletul de pe cărare părea să indice că ea era prin preajmă, nu-i așa? Nu era mai degrabă o piatră funerară decât o poveste născocită? „Aici zace Magda”, părea să spună. La fel ca în cazul unei etichete sau al unui titlu, care e folosul unui astfel de bilet, dacă obiectul la care face referire nu se află în preajmă? Sau poate chiar nicăieri? Știam că terenul făcea parte din domeniul public, așa că oricine avea dreptul să treacă pe-acolo.

Levant nu era un loc deosebit de frumos. Nu avea poduri acoperite sau conace în stil colonial, muzee sau clădiri istorice care să aparțină municipalității. Însă natura din Levant era îndeajuns de frumoasă încât să-l

facă să iasă în evidență față de Bethsmane, localitatea vecină. Eram la două ore distantă de coastă. Bethsmane era traversat de un râu important și, din câte auzisem, în timpul verii oamenii veneau cu barca pe el din Maconsett. Așa că zona nu era cu desăvârșire ignorată de lumea din afara ei. Pe de altă parte, nu era deloc o atracție turistică. Nu era nimic de văzut în Bethsmane. Toate magazinele de pe bulevardul principal erau închise. Pe vremuri fusese o așezare construită în jurul unei mori, cu trotuare din cărămidă și depozite vechi care, dacă nu fuseseră dărâmate între timp, l-ar fi transformat într-un orășel vechi și fermecător. Dar acolo nu mai rămăsese nici un pic de spirit sau romantism. Bethsmane însemna acum doar un mall în linie, o sală de bowling și un bar cu un neon orbitor, un mic oficiu poștal care se închidea la ora prânzului în fiecare zi și câteva restaurante fast-food la ieșirea de pe autostradă. În Levant nu aveam nici măcar un oficiu poștal propriu, nu că aș fi trimis sau primit multe scrisori. Exista o benzinărie cu un mic magazin universal ce vindea momeală și lucruri de primă necesitate, mâncare la conservă, dulciuri, bere ieftină. N-aveam habar cum altcumva își petreceau timpul liber locuitorii din Levant în afară de a bea și a merge să joace bowling în Bethsmane. Nu mi s-au părut genul de oameni care să iasă la plimbare prin locuri pitorești. Prin urmare, cine ar fi putut să ajungă din întâmplare în pădurea mea dragă de mesteceni și să simtă nevoia de a perturba lucrurile cu biletul acela despre un cadavru?

— Charlie! l-am strigat când am ajuns din nou la cărare.

M-am întors la biletul care încă flutura ușor în vântul călduț. Un moment, mi s-a părut că avea un fel de viață proprie, că era o ființă ciudată și plăpândă, țintuită locului de pietrele negre, care se zbătea să se elibereze, asemenea unui fluture sau unei păsări cu o aripă ruptă. Așa cum trebuie să se fi simțit Magda, mi-am zis, în mâinile celui care a ucis-o. Cine ar fi putut să facă una ca asta? „N-am făcut-o eu”, insista biletul. Iar pentru prima oară în dimineața aceea m-a trecut un fior rece, de parcă tocmai ce-mi dădusem seama că ar fi trebuit să-mi fie teamă. „Se numea Magda.” Dintr-odată mi s-a părut atât de sinistru! Atât de aievea!

Unde era câinele ăla? În timp ce-l așteptam pe Charlie să-și croiască drum printre mesteceni înapoi la mine, am avut senzația că n-ar fi trebuit să-mi ridic prea mult privirea, că se putea ca cineva de-acolo, de sus, din copaci să mă urmărească. Un nebun agățat de crăci. O fantomă. Un zeu. Sau Magda însăși. Un zombi lihnit. Un suflet din purgatoriu care căuta un trup viu pe care să-l posede. Când l-am auzit pe Charlie cum venea în fugă

printre copaci, mi-am făcut curaj și m-am uitat în sus. Firește că n-am văzut pe nimeni. „Încetează cu prostiile”, mi-am zis, și m-am pregătit pentru amețeala pe care speram s-o alunge curajul când am îngenuncheat ca să strâng pietricelele negre. Le-am băgat în buzunarul paltonului și am ridicat biletul.

Dacă aș fi fost singură în pădure, fără câinele meu, aș fi fost la fel de îndrăzneață? Poate că aș fi lăsat bilețelul acolo, pe cărare, și aș fi fugit, m-aș fi grăbit să ajung acasă și să iau mașina până la secția de poliție din Bethsmane. „A avut loc o crimă”, aș fi zis. Ce vorbe lipsite de sens aș fi îndrugat! „Am găsit un bilețel în pădure. O femeie pe nume Magda. Nu, nu i-am văzut cadavrul. Doar bilețelul. L-am lăsat acolo, desigur. Dar scrie că a fost omorâtă. N-am vrut să calc pe locul faptei. Magda. Da, Magda. Nu știu care-i e numele de familie. Nu, n-o cunosc. N-am întâlnit în viața mea nici o femeie pe nume Magda. Tot ce-am făcut a fost să găsesc bilețelul în urmă cu câteva clipe. Vă rog, grăbiți-vă. Ah, vă rog să mergeți acolo cât mai repede.” Aș fi părut isterică. Nu-mi făcea bine la sănătate să mă agit atât de mult. Walter mereu îmi spunea că atunci când devin emotivă, îi dau mult de furcă inimii mele. „E periculos”, îmi spunea, și insista să mă întind în pat, după care stingea luminile și trăgea draperiile dacă afară era lumină. „Cel mai bine e să te întinzi și să te odihnești până-ți trece criza.” Era adevărat că atunci când eram cuprinsă de anxietate îmi era greu să nu-mi pierd capul. Deveneam neîndemânatică. Amețeam. În starea asta de anxietate, chiar pe drumul înapoi către cabana în care locuiam aș fi putut să mă împiedic și să cad. Mi-aș fi putut fractura un braț sau un șold rostogolindu-mă la coborârea de pe delușorul cu pădurea de mesteceni spre drum. Cineva s-ar fi putut afla în trecere cu mașina și ar fi putut să mă vadă, o bătrână prăfuită toată, tremurând de spaimă din cauza… unei hârtiuțe? Aș fi fluturat din mâini. „Oprește! A avut loc o crimă! Magda e moartă!” Ce scandal aș mai fi provocat! Cât de jenant ar fi fost!

Dar cu Charlie lângă mine eram calmă. Nimeni n-ar fi putut să spună că nu mi-am păstrat calmul. Dusesem o viață bună în Levant întregul an, împăcată și satisfăcută, mulțumită de hotărârea de a face o schimbare drastică în viața mea și de a mă muta la câteva mii de kilometri de Monlith. Eram mândră că avusesem curajul să-mi vând casa, să-mi fac bagajele și să plec. Sincer, dacă nu l-aș fi avut pe Charlie, aș mai fi locuit încă în casa aia veche. N-aș fi avut îndrăzneala să mă mut. Era liniștitor să am un animal pe care să-l țin mereu în preajmă, care să aibă mereu nevoie de mine, la care să

fiu atentă, pe care să-l îngrijesc. Mă înviorase simplul fapt că aveam un alt suflet în cameră, o energie vie. Nu-mi dădusem seama cât de singură mă simțisem, și dintr-odată n-am mai fost singură deloc. Aveam un câine. N-aveam să mai fiu singură vreodată, mi-am zis. Ce binecuvântare este să ai un astfel de tovarăș, asemenea unui copil și totodată unui ocrotitor, ceva mai înțelept decât tine în atât de multe feluri și totuși devotat, afectuos, care te adoră!

De când îl am pe Charlie, cel mai rău m-am simțit în ziua aceea cu pasărea moartă, pe vremea când locuiam în Monlith. Până atunci, nu-i mai dădusem drumul din lesă decât în parcul pentru câini îngrădit din Lithgate Greens, și când l-am văzut cum traversează în goană autostrada, am crezut că urma să-l pierd pentru totdeauna. Trecuseră doar câteva luni de când îl aveam și încercam încă să-mi intru în rolul de stăpână a lui; eram încă puțin timidă, șovăitoare – fără încredere în mine, ai putea spune. Rămasă locului, mi-am făcut griji că legătura dintre noi nu era îndeajuns de puternică încât el să nu-și dorească să caute o viață mai bună, să exploreze noi oportunități, să-și găsească împlinirea lui de câine mai bine decât ar fi putut cu mine. La urma urmei, nu sunt decât un om. N-aveam limitele mele? Nu eram plictisitoare? Pe urmă m-am întrebat dacă exista ceva mai bun decât viața pe care puteam să i-o ofer. Serios, ce anume? Să alerge de capul lui după potârnichi pe dealurile de lângă Monlith? L-ar fi mâncat coioții. Și oricum nu era genul acela de câine. Era crescut să slujească, să aducă, să recupereze și să se întoarcă mereu. În timp ce-l priveam cum dispare de cealaltă parte a autostrăzii, m-am întrebat ce-aș fi putut face ca să se simtă mai în largul lui, mai prețuit, mai iubit, mai orice. Nu era mulțumit? Nu era răsfățat? Aș fi putut să-i gătesc, mi-am zis. Femeile din parcul pentru câini vorbiseră despre „cât era de toxică mâncarea uscată pentru câini din comerț”. Ah, întotdeauna se poate face ceva mai mult ca să mulțumești pe cineva. Ar fi trebuit să-i dau să mănânce oase mustind a măduvă, mi-am zis, și-ar fi trebuit să-l las să doarmă în pat cu mine. Era prea frig în bucătăria casei aceleia vechi din Monlith, chiar dacă avea culcușul și păturica lui pufoasă. În prima noapte pe care o petrecuse în casa aceea veche și măturată de vânt, îl înfofolisem în păturică și-l ținusem în brațe ca pe un nou-născut. Scâncise încontinuu, iar eu îl alinasem și îi promisesem că „N-am să las să ți se întâmple vreodată ceva rău. Te iubesc prea mult. Ești în siguranță acum, aici, cu mine, și așa va fi mereu, îți promit.”

Iar după câteva luni – cât de repede crescuse! – l-am scos la plimbare, a

tras, s-a smucit din lesă și a scăpat. În dimineața aceea în Monlith, lesa i s-a rupt pur și simplu și dus a fost, strivind cu labele stratul subțire de zăpadă de pe dealul pe care l-a coborât în goană către autostradă.

Parc-a fost ieri, mi-am spus atunci, la un an distanță, în timp ce mergeam către casă printre mestecenii din Levant, având la mine bilețelul, în timp ce inima îmi bubuia haotic. Ce m-aș fi făcut fără Charlie? Cât de aproape fusesem să-l pierd în ziua aceea în Monlith? Fugisem după el, firește, însă nu fusesem în stare să trec peste parapetul ascuțit din metal pe care el îl sărise fără pic de efort. Chiar și la ora aceea matinală, când pe drumul înghețat nu circulau decât una sau două mașini, încet, mi s-a părut prea periculos să pășesc pe asfalt. Nu mi-a stat niciodată în fire să încalc regulile. N-am făcut-o mânată de vreun simț civic, din mândrie sau din vreo certitudine morală, ci fiindcă așa am fost crescută. De fapt, am fost mustrată o singură dată, pe vremea când eram la grădiniță. M-am îndepărtat de restul grupului în drum către sala de muzică, iar educatoarea a ridicat vocea la mine. „Vesta, unde mergi? Crezi că ești mai cu moț și poți să hoinărești ca o regină?” Nu m-am iertat niciodată. Iar mama era o mare adeptă a disciplinei. Niciodată n-am fost bătută sau pedepsită. Am fost mereu înconjurată de ordine, iar când mă comportam de parcă lucrurile nu stăteau așa, mi se atrăgea atenția.

Și oricum, aș fi putut să alunec pe gheață. Aș fi putut să fiu lovită de o mașină. Ar fi meritat să-mi asum riscul? Ah, ar fi meritat, ar fi meritat dacă altfel ar fi însemnat să-mi pierd dragul și scumpul meu câine. Dar n-am putut să mă clintesc și am rămas înțepenită de cealaltă parte a parapetului, privindu-l pe Charlie cum se îndepărtează dând frenetic din coadă. A coborât terasamentul de cealaltă parte a autostrăzii, acolo unde se afla o mlaștină înghețată, și nu l-am mai văzut. Am fost mult prea înspăimântată ca să pot măcar să țip, sau să închid ochii, sau să respir. Când am încercat să fluier, gura n-a vrut să-mi dea ascultare. Parcă m-aș fi aflat într-un coșmar, când omul cu toporul vine după tine și vrei să zbieri, dar nu poți. N-am putut decât să-mi flutur ca o netoată mănușile mici și roșii către puținele mașini care treceau pe lângă mine, în timp ce ochii mi s-au umplut cu lacrimi atât din cauza vântului tăios, cât și din cauza groazei.

Dar pe urmă Charlie s-a întors. A traversat în goană șoseaua înghețată, profitând, slavă Cerului, de un moment de liniște desăvârșită pe drum. A adus cu el pasărea moartă – o ciocârlie – ținând-o cu delicatețe între colți, a pus-o la picioarele mele și s-a așezat lângă ea. „Bravo, băiete”, i-am zis,

rușinată chiar și față de câinele meu că mă lăsasem copleșită de emoții. Mi-am șters lacrimile, l-am îmbrățișat, i-am cuprins gâtul cu brațele și l-am sărutat pe creștet. În aerul rece, respirația îi semăna cu norii scoși de o locomotivă cu aburi, iar inima îi bubuia. Ah, cât îl iubeam! Câtă viață clocotea în ființa aceea blănoasă!

De atunci, îl învățasem pe Charlie să alerge după bețe și mingi de tenis galben-aprins care deveneau maronii și îmbibate cu salivă, pe urmă căpătau o nuanță gri și crăpau, rostogolindu-se sub scaunul din față al mașinii, unde uitam de ele. Veterinarul din Monlith îmi spusese că „e un retriever, o corcitură de labrador cu Weimaraner". Dimineața aceea cu ciocârlia a fost, probabil, una plină de însemnătate pentru Charlie. Și-a descoperit scopul înnăscut, i s-a deșteptat un instinct primar. Dar ce-aș fi putut face cu pasărea aceea moartă? N-o împușcasem nici eu, nici altcineva. E ciudat că a simțit impulsul de a mi-o aduce. Așa funcționează instinctele. Nu au mereu măsura bunului-simț și ne mână adesea pe căi periculoase.

Am fluierat, iar Charlie a venit, ducând în gură o bucată ascuțită și putrezită de lemn sfărâmicios și roșu care i se ivea printre buzele moi. I-am pus lesa.

— Pentru orice eventualitate, i-am zis.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar n-a smucit. Pe drumul înapoi către casă, nu mi-am luat ochii de la cărare; cu o mână țineam de lesa lui Charlie, pe cealaltă o aveam băgată în palton, strângând în pumn bilețelul ca să-l păstrez în siguranță, mi-am spus.

„N-am făcut-o eu."

Cine era acest *eu*? m-am întrebat. Mi s-a părut puțin probabil ca o femeie să abandoneze un cadavru în pădure, așa că am simțit că puteam să presupun fără să greșesc prea mult că autorul bilețelului, acest *eu,* acest personaj, *persoana întâi* din poveste, trebuia să fie bărbat. Părea să aibă foarte multă încredere în sine. „Nimeni nu va ști vreodată cine a ucis-o." De unde putea să știe asta? Și de ce s-ar fi obosit s-o spună? Era vreun soi de tachinare izvorâtă din machism? „Eu știu ceva ce tu nu știi." Bărbații pot să fie așa. Dar era o crimă ocazia potrivită să fii atât de lăudăros? Magda era moartă. Nu era ceva de râs. „Nimeni nu va ști vreodată cine a ucis-o." Ce mod ridicol de a încerca să alungi suspiciunile! Ce dovadă de aroganță să crezi că toți oamenii sunt atât de naivi! *Eu* nu eram. Nu eram *toți* niște idioți. Nu eram *cu toții* niște hârciogi, oi, neghiobi, așa cum spunea Walter despre toată lumea. Dacă era cineva care știa cine-o ucisese pe Magda,

acela era *„eu”*. Unde era Magda acum? Era limpede că *eu* se aflase lângă cadavrul ei în timp ce scrisese bilețelul. Așadar, ce se întâmplase cu ea? Cine își luase tălpășița cu trupul ei? Să fi fost ucigașul? Se întorsese după Magda după ce el, *eu*-ul, în fine, scrisese și pusese pe jos bilețelul?

Mi se părea că era bilețelul *meu.* Și era al meu. Acum era în posesia mea, așa că am încercat să nu-l mototolesc în căldura din buzunarul paltonului meu.

Aveam nevoie să găsesc un nume pentru acest *eu,* autorul bilețelului. La început am crezut că aveam nevoie de un nume pe post de substitut, ceva impersonal care să nu-l descrie pe acest *eu* prea amănunțit, un nume asemănător caligrafiei anonime de pe hârtie. Era important să rămân deschisă la minte. *Eu* putea să fie oricine. Dar se putea deduce câte ceva judecând după pixul serios și totodată tineresc care fusese folosit, după literele trasate cursiv, după felul straniu în care se absolvea de vină, după anonimatul *eu*-ului. Blanc. Numele soțului meu, Walter, a fost unul dintre favorite. Eram de părere că Charlie era un nume potrivit pentru un câine. Când ne răsfățăm, îi spuneam Charles. Uneori chiar avea un aer regesc, din felul în care-și ținea urechile ciulite și privirea coborâtă, asemenea unui rege de pe tron. Dar avea o fire prea bună ca să-și dea cu adevărat aere regești. Nu era un câine snob. Nu era ca un pudel, setter sau un cocker spaniel. Îmi dorisem o rasă masculină, iar când mă dusesem la adăpostul pentru câini din Monlith, dădusem peste el. „A fost abandonat”, mi-au zis. „L-am descoperit în urmă cu două luni într-o sacoșă neagră, pe malul râului. Avea în jur de trei săptămâni. A fost singurul dintre pui care a supraviețuit.” Mi-a luat un minut să pun cap la cap tot ce mi se spusese. Cât de oribil! Iar pe urmă, ce miracol! Din acel moment, în închipuirea mea eu fusesem cea care descoperise sacoșa neagră în noroi, sub podul unde albia râului se restrânge, și eu fusesem cea care deschisese sacoșa și găsise o mulțime de cățeluși înghesuiți, de culoarea stafidelor, dintre care doar unul mai respira, și acela era al meu. Charlie. Îți vine să crezi că sunt unii care abandonează niște ființe atât de scumpe?

— Cine ar face una ca asta?

— Sunt vremuri grele, mi-a răspuns femeia.

Am completat formularele necesare, am plătit o sută de dolari pentru testele medicale și vaccinuri, și am semnat o hârtie în care promiteam că aveam să-l castrez pe Charlie, lucru pe care nu l-am mai făcut. De asemenea, nu le-am spus nici că urma să mă mut peste doar câteva luni în

partea de est a țării, la șapte state distanță, tocmai în Levant. Adăposturile astea de câini au nevoie de tot felul de garanții. Vor să primească în scris că omul va avea grijă de animal și că-l va crește cum se cuvine. Am promis că n-aveam să-l abuzez, să-l folosesc pentru împerechere, să-l las să umble de unul singur pe străzi, de parcă o semnătură, niște mâzgălituri pe o foaie de hârtie puteau să-i pecetluiască soarta. N-am vrut să-mi castrez câinele. Mi s-a părut inuman. Dar am semnat contractul cu inima bubuindu-mi în piept, roșind și tremurând la gândul că aș fi putut fi prinsă cu mâța-n sac, fiindcă a fost una dintre puținele înșelătorii la care m-am dedat vreodată cu bună-știință. „Ce fel de om bolnav la cap nu-și castrează câinele? Ce fel de depravat…” E o naivitate, de fapt, să crezi că o simplă semnătură avea o asemenea însemnătate. E doar puțină cerneală pe hârtie, o mâzgălitură, numele meu. Nu puteau să vină după mine, să mă târască înapoi în Monlith doar pentru că trasasem niște linii cu pixul.

Așa că am scăpat basma curată. După înmormântarea lui Walter, mi-am făcut bagajele, mi-am luat rămas-bun de la casa din Monlith și de la toate felurile în care profitase de pe urma mea. M-am simțit atât de ușurată să plec de-acolo, să vând casa și să am un cămin nou în Levant, gata să mă primească. În poze, arăta precum casa la care visasem dintotdeauna: o cabană rustică la marginea unui lac. Terenul din jurul ei era neîngrijit. Erau câțiva copaci putrezi, buruieni et cetera. O cumpărasem pe nevăzute și fusese un chilipir. Fusese executată silit în urmă cu șase ani. Sunt într-adevăr vremuri grele. Și dusă am fost. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la casa pe care o lăsasem în urmă în Monlith, la ceea ce făceau noii proprietari înăuntrul ei, la amprenta pe care o lăsase iarna asupra verandei. Și la ceea ce ziceau vecinii. „A șters-o pur și simplu, ca un hoț la adăpostul nopții.” Nu era însă adevărat. Știam asta. Eram o femeie cumsecade. Meritam și eu în sfârșit un pic de liniște și pace.

M-am mai gândit puțin la un nume pentru acest *eu.* Am rămas la Blake în cele din urmă. Era genul de nume cu care părinții își botezau copiii pe vremea aceea. Avea un soi de afectare din punctul ăsta de vedere. Blake, băiatul acela deșirat și blond de pe skateboard, băiatul care mănâncă înghețată direct din cutie, băiatul cu pistol cu apă. Blake, fă-ți curat în cameră. Blake, să nu întârzii la cină. Având în vedere că-l asociam cu astfel de situații, numele avea un aer viclean și un pic prostuț și i se potrivea genului de băiat care ar fi scris „N-am făcut-o eu”.

Ciudate lucruri mai face mintea. A mea, a lui Charlie; uneori mă

întrebam ce era de fapt mintea. Nu mi se părea mai deloc logic că era ceva dinăuntrul creierului meu. Cum puteam, doar gândindu-mă că-mi era rece la picioare, să-i spun lui Charlie să-și miște botul ca să mi le acopere – lucru pe care-l făcea? Nu gândeam la fel în astfel de momente? Iar dacă eu și Charlie aveam o minte comună, mai exista o minte separată pe care o păstram pentru mine? A cui minte lucra acum, care se gândea la bilețel, care-și închipuia, dezbătea și-și amintea lucruri în timp ce străbăteam poteca dintre mesteceni? Uneori aveam impresia că mintea mea era doar un strat moale de aer din jurul meu care absorbea orice prindea, îl răsucea pe toate părțile și pe urmă îl împingea înapoi în eter. Walter spusese mereu că din punctul ăsta de vedere aveam o oarecare alură magică, eram o visătoare, porumbița lui. Walter și cu mine împărțiserăm aceeași minte, desigur. Cuplurile ajung să facă asta. Cred că are de-a face cu faptul că dorm în același pat. Eliberată de constrângeri în timpul somnului, mintea se plimbă dansând, când încoace, când încolo, uneori în pereche. În vise, lucrurile merg când înainte, când înapoi. Acum când îl visam pe Walter, era din nou tânăr. În mintea mea era încă tânăr. Uneori îl mai așteptam încă să intre pe ușă cu un buchet de trandafiri, purtând cu el mirosul dulceag al trabucurilor sale, strângând celofanul în mâinile atât de blânde și puternice. „Pentru tine, porumbița mea”, spunea. Iar dacă nu-mi aducea trandafiri, îmi dăruia o carte care credea c-o să-mi placă. Sau un album muzical nou, sau o piersică ori pară perfecte. Îmi lipseau atențiile de la el, surprizele mici pe care le scotea din buzunarul paltonului.

Se putea spune că ultimul dar pe care mi-l făcuse Walter era cabana din Levant. Folosisem banii de pe asigurare ca s-o cumpăr și să mă mut. Aveam să mă hrănesc din banii pe care i-am făcut în urma vânzării casei din Monlith până la finalul vieții. Aveam, de asemenea, și niște bani puși deoparte. Walter se pregătise sârguincios pentru pensie. Mereu se zgârcea și economisea, ceea ce făcea ca darurile pe care mi le dădea să fie cu atât mai încântătoare. La urma urmei, trandafirii erau scumpi. „M-au costat o avere”, obișnuia să spună. „De-acum suntem săraci lipiți pământului.” Cabana mea i s-ar fi părut meschină și înghesuită. Îi plăceau locurile mari, vaste. I-a plăcut la nebunie în Monlith: câmpiile, luciul metalic al dealurilor pietroase, apa rece a râului. Mi-era dor de Walter. În lipsa lui, casa încăpătoare nu mai avea nici o noimă. Când am dat peste cabana din Levant, m-am simțit ușurată. Simțeam nevoia de a mă ascunde un pic. Mintea mea avea nevoie de o lume mai mică pe care s-o străbată.

M-am gândit din nou la ciocârlia moartă din Monlith. Avea pene galbene, superbe pe burtă, iar pasărea părea o piatră prețioasă ce contrasta cu pietrișul tern și înghețat. Un dar. Cât de ciudat! Își zisese Charlie că asta m-ar fi înveselit? O lăsasem în locul în care Charlie îi dăduse drumul, îl prinsesem de zgardă și îl trăsesem după mine înapoi spre casă, forțându-mi astfel umărul, însă nu avusesem de ales, fiindcă lesa era distrusă. După aceea, am citit cărți despre cum să-l dresez. În timp ce mi-am făcut bagajele și am semnat nenumărate acte, Charlie și cu mine ne-am împrietenit și l-am învățat cum să asculte de mine. S-a adaptat la mine și eu la el. Așa ni s-au contopit mințile. Cărțile au confirmat că un câine n-ar trebui să doarmă niciodată cu stăpânul lui. La început am respectat regula aceasta, însă când am pornit-o către est și am înnoptat pe drum în motelurile acelea de pe marginea drumului, s-a furișat lângă mine și nu l-am putut opri. Îmi făceam griji ca mutatul să nu-l traumatizeze. Acest confort mărunt ne-a făcut amândurora mult bine. Să pornești la drum poate să-ți dea așa o stare de singurătate! În Levant ne-am obișnuit să dormim împreună, iar Charlie chiar se cuibărea sub așternuturi lângă mine atunci când era frig. Vara însă dormea la capătul patului sau chiar afară din el, lăbărțat în umbra răcoritoare a mesei de la parter. Acum era mai cuminte când îl țineam în lesă, chiar dacă o foloseam doar rareori. O luam cu mine atunci când ieșeam la plimbare ca s-o folosesc în cazul în care ne-ar fi ieșit în cale vreun animal sălbatic iar Charlie ar fi vrut să-l atace. Știam că la nevoie putea să fie feroce, în cazul în care m-ar fi amenințat cineva sau în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva rău. Și asta mă liniștea. Charlie, paznicul meu. Dacă mi-ar fi dat cineva târcoale – vreun nebun, ucigașul Magdei, oricine –, Charlie l-ar fi atacat. Nu era foarte înalt, capul îi ajungea cam pe la jumătatea coapsei mele, însă era destul de impunător, lat în spate, era un pachet de mușchi de treizeci și cinci de kilograme, acoperit de o blană fină, maronie. Nu-l văzusem să-și arate colții decât o dată, la un șarpe cu clopoței, pe vremea când locuiam în Monlith. Nu se enerva cu ușurință. Se spunea că în preajma Levantului se aflau urși, dar nu credeam asta. Văzusem vulpi moarte pe șosele. Mai văzusem și iepuri, ratoni și oposumi. La răsărit, în afară de păsări și rozătoare mici, singurele alte vietăți erau blândele căprioare cu coadă albă. Se ascundeau în spatele copacilor și stăteau încremenite când Charlie și cu mine treceam pe lângă ele. Din respect, mă străduiam să nu le privesc în ochi și-l învățasem și pe Charlie să le dea pace. Cred că e drăguț să ai impresia că devii invizibil doar fiindcă stai neclintit. Erau niște

căprioare superbe, unele mari cât un cal. Ce viață frumoasă trebuie să aibă, mi-am zis. Era atâta liniște în pădure încât le auzeam uneori cum respiră.

Din ce mi-am dat seama, Blake trebuie să-și fi făcut apariția în ultimele douăzeci și patru de ore, având în vedere că Charlie și cu mine fuseserăm acolo în dimineața anterioară și nu dăduserăm peste nici un bilețel. Pe drumul spre casă n-am observat nici urme de pași suspecte, nici bucățele albe de hârtie care să fi provenit de la marginea foii rupte din caietul cu spirală al lui Blake. Trecuse deja un an de când mă mutasem în Levant și mi se părea că pădurea ne aparținea mie și lui Charlie. Poate că a început să mă deranjeze mai mult faptul că mai fusese cineva acolo, în pădurea mea, cineva care a atins pietrele mele și s-a plimbat pe cărarea pe care o străbătusem în lung și-n lat mai mult decât că Magda fusese omorâtă. O invazie. Semăna cu scenariul acela în care ajungi târziu acasă, te culci, iar când te trezești, descoperi că la un moment dat în timpul nopții cineva a fost la tine în bucătărie, ți-a mâncat din mâncare, ți-a citit cărțile, s-a șters la gură cu prosoapele tale de bucătărie, s-a holbat la chipul său straniu în oglinda ta din baie. Mi-am închipuit cât aș fi fost de furioasă și de înspăimântată să fi descoperit că a lăsat untul afară pe blat, o coajă de pâine, ca să nu mai zic de un cuțit plin de sânge în chiuvetă, sau un cuțit care a fost folosit, spălat și pus la uscat în suportul de vase. „Nimeni nu va ști vreodată…” Poți să înnebunești de la așa ceva. Poți să-ți pierzi de tot somnul, să nu te mai simți niciodată în siguranță la tine în casă. Închipuie-ți că n-ai avea cui altcuiva în afară de tine să-i pui toate acele întrebări. Intrusul ar putea să fie încă în casă. Dumnezeule, ar putea să fie pitit în spatele ușii de la bucătărie, iar tu ai sta îmbrăcată în halatul de baie și-n șosete și te-ai uita cu sufletul la gură la cuțitul care scânteiază în suportul de vase. L-ai folosit să tai ceapă? Ai uitat că ai mers până jos să iei o gustare în toiul nopții și ai lăsat cuțitul în chiuvetă etc.? Visai încă? Eu visam?

Nu, nu. Era aievea. Aici era Charlie, aici era pământul, aerul, copacii, cerul de deasupra, verdele fraged al mugurilor de frunze care erupeau din crengi fremătând a viață, indiferenți. Cunoșteam pădurea asta. Îmi cunoșteam cabana, lacul, pinii, drumul. Eram singurul om care se plimba în mod regulat prin pădurea de mesteceni. Vecinii se aflau la o distanță îndeajuns de mare încât să aibă propriile păduri de mesteceni și cărări. Și de ce ar veni cineva taman aici, doar ca să se plimbe pe cărarea mea? De ce-ar fi venit Blake, dacă nu pentru mine? Nu era întâmplător. Bilețelul era o scrisoare. Cine altcineva în afară de mine ar fi putut să-l găsească? Fusesem

aleasă. Se putea la fel de bine să-mi fi fost adresat. „Dragă Vesta, te urmăresc de ceva vreme…”

Mă urmărea Blake chiar și acum, când mă grăbeam să ies din pădure? Îmi și închipuiam un adolescent care, odată cu vârsta, se pregătea să-și lepede masca adolescentină amorfă și palidă care-i ascunsese până atunci comportamentul deviant. Îi făcea vreo plăcere perversă să mă vadă atât de alarmată? Își amesteca el cumva mintea cu a mea și-mi sădea în ea gândurile, imaginile și raționamentele astea? „Dragă Vesta. Știu unde locuiești.” Să presupunem că pădurea nu-mi aparținuse niciodată. Să presupunem că *eu* o invadasem, iar Blake, fiind forțat să acționeze, îmi trimisese acest mesaj ca să mă sperie, ca să-mi distrugă lumea, ca pădurea să rămână în întregime a lui. Mintea mea cântărea posibilitățile. În timp ce mergeam, am scos din nou bilețelul ca să-l citesc. „Se numea Magda.” Cel puțin asta era încă adevărat.

Soarele răsărise pe când ieșiserăm din pădure. Se anunța o zi însorită și limpede. Nici urmă de nori amenințători și întunecați, iar în aerul proaspăt de primăvară nu se simțea deloc mirosul înțepător de furtună. N-aveam nici un motiv să stau ca pe ace, nu mă urmărea nimeni, n-aveam de ce să fug. Am găsit un bilețel. Așa, și? Nu putea să-mi facă rău. Dacă reprezentase vreo amenințare, Magda era moartă și-ngropată. Iar Blake susținea, cel puțin, că nu era un ucigaș. Era scris negru pe alb: „N-am făcut-o eu”. Puteam să aleg să cred asta. N-avea de ce să-mi fie teamă. Era doar o bucată de hârtie, niște cuvinte pe-o foaie. Ce naiv din partea mea să-i acord atât de multă atenție! Ba chiar prostesc. *Prostesc.*

Așa că am coborât dealul, am traversat șoseaua și am urcat pe cărarea către cabană. La ușa de la intrare am dat drumul lesei și am șters ca întotdeauna cu o cârpă labele lui Charlie, în timp ce țineam între buze bilețelul, având totodată grijă să nu umezesc hârtia. Charlie și-a ridicat privirea către mine, agasat dar netulburat. Dacă ar fi fost vreo primejdie, cu siguranță că blana de pe gâtul lui Charlie s-ar fi zbârlit asemenea unei creste ascuțite, indicând pericolul, amenințarea morții. I-am scărpinat urechile mătăsoase. Am intrat în casă.

În bucătărie era încă răcoare și întuneric, fiindcă era orientată spre vest, dând către poteca de pietriș și grădinuță. Mă apucasem de curând să sap pământul în luminișul din preajma ferestrelor de la bucătărie. Voiam să plantez niște flori, poate și roșii, dovlecei, morcovi. Nu mai avusesem o grădină până atunci. Pământul din Monlith era prea uscat. N-ar fi crescut

nimic în praful acela roșiatic și stătut. Însă în Levant, unde era înverzit și frumos, am simțit imboldul de a aduce ceva nou la viață. Am zăbovit la chiuvetă, m-am uitat pe geam și mi-am închipuit cum avea să crească grădina mea. De cealaltă parte a pământului săpat erau niște frânghii lunguiețe și putrezite din păr de cal care atârnau de craca groasă a unui platan mare de pe proprietate. Bănuiam că erau rămășițele unui leagăn de pe vremea când locul acesta fusese o tabără de vară pentru fetele cercetașe. Debarcaderul fusese dărâmat, dar cabana, clădirea principală unde fetele deprindeau meșteșuguri și unde luau masa, rezistase. Găsisem agrafe ruginite, degetare, piese de jacks, andrele rupte, foarfeci micuțe pentru copii, îngropate în pământ printre larve și viermi. Artefactele acelea micuțe trebuie să fi avut vreo douăzeci sau treizeci de ani vechime, poate chiar mai mult. În afară de platan și de câteva cioturi de stejari putrezite și pline de așchii, pe terenul meu nu se găseau decât pini înalți, majoritatea, pini albi. Luasem cu împrumut de la bibliotecă o carte cu intenția de a mă documenta despre flora locală, dar avea o abordare prea științifică, prea tehnică, și nu avea destule fotografii încât să-mi rețină atenția. N-aveam nici un fel de înclinație către știință. Walter, cu mintea-i metodică și logică, mă făcuse să-mi pierd răbdarea cu astfel de exerciții mintale. De la moartea lui, gândirea îmi devenise mai poetică. Prea multă magie era sufocată de gândirea rațională, rece.

Dacă pădurea de mesteceni de cealaltă parte a drumului era potrivită pentru plimbări în zori de zi, bătrânii mei pini îmi foloseau mai degrabă pentru amiază. Blocat sub coronamentul lor întunecat și gros, sunetul era amortizat de covorul de ace de pin uscate de dedesubt. Locul pe care-l creau pinii era ca un fel de încăpere, ca un studio propriu, un loc în care să stai să citești sau să asculți muzică. Un pahar cu coniac, un pulover călduros din lână, o lampă de birou cu abajur din sticlă verde, un șemineu, toate astea s-ar fi potrivit de minune acolo. Nu m-am avântat însă foarte departe în pădurea de pini. De două ori hoinărisem prin ea și înaintasem mai mult de jumătate de kilometru, și în ambele dăți mi s-a tăiat respirația. Era ceva acolo la care eram alergică, bănuiam că la vreun soi de mucegai sau de spor. Îmi zisesem că acel crâng des de pini mă va feri de pericole; aerul otrăvitor ar fi forțat orice netrebnic să stea deoparte. Dar acum, că Magda fusese omorâtă, nu mai eram la fel de convinsă.

Charlie a venit și și-a frecat fața de genunchiul meu, ca și cum ar fi simțit că eram neliniștită. Ce ființă adorabilă! Aveam nevoie de o armă? De

un sistem de alarmă? De când mă mutasem nu încuiasem niciodată ușa. Oricum n-aveam nimic de preț. Însă acum aveam impresia că pădurea de pini putea să atragă, de fapt, pericole. Dacă cineva ar fi căutat un ascunziș bun, l-ar fi găsit printre copacii deși. Mi-am închipuit că acolo se afla ucigașul, pitit în umbră, numărând clipele până când avea să atace din nou. Mi s-a pus un nod în gât. Am vrut să-mi fac curaj să mă întorc, să arunc o privire peste umăr, pe fereastra bucătăriei, către pini, dar n-am fost în stare. Cineva s-ar fi putut afla acolo – mi l-am închipuit pe Blake într-o pereche de pantaloni scurți și largi și într-un tricou împroșcat cu sânge, un adolescent posac și slăbănog, cu chipul împietrit într-o expresie drăcească. Aveam bilețelul în mână. „Se numea Magda.” Apoi l-am împăturit sfidătoare și l-am strecurat sub o grămadă de scrisori de pe masa de lângă ușă. Haide, Vesta, mi-am zis. Îl vei găsi tot acolo mai târziu, dacă te vei plictisi. Ți-ai închipuit destule în dimineața asta. Nu-ți îngreuna viața. Vezi-ți de treabă.

Am aprins lumina, m-am descălțat de cizme și mi-am dat jos paltonul în timp ce Charlie scheuna la picioarele mele, așteptând micul-dejun. „Știu, știu.” Bucătăria era așa cum o lăsasem. Cutia cu cafea era pe blat cu susul în jos, ca să-mi amintesc să mă duc să mai cumpăr. În suportul de vase se găseau o farfurie, o cană, tacâmurile dezordonate ca de obicei, toate curate, nici urmă de cuțit de măcelar. Radioul era pornit, așa cum îl lăsam mereu când plecam de acasă. Era un obicei pe care-l deprinsesem cu multă vreme în urmă. Când eram proaspăt căsătoriți și încă tineri și săraci – Walter trudea la disertație, eu lucram ca secretară la o firmă de asigurări medicale –, locuiam într-un apartament din oraș și dădeam drumul la radio ca să acoperim zgomotele care se auzeau prin pereți de la vecini. Lui Walter i se părea înțelept să-l lase pornit de fiecare dată când plecam de acasă în timpul nopții, ca să alunge hoții. Mi se părea reconfortant să mă întorc acasă și să mă întâmpine muzica sau vreun buletin de știri. „Bine ați revenit”, spuneau crainicii. Iar dacă trebuia vreodată să-l las pe Charlie singur acasă, îmi plăcea să știu că nu stătea pur și simplu într-o tăcere posomorâtă, ci că era la curent cu evenimentele actuale și cultura, sau că asculta Bach, Verdi sau muzică celtică. „Dacă abia v-ați alăturat…” Dar nu-l lăsam singur pe Charlie în Levant decât rareori. Eram nedespărțiți, cum se spune. „Știre de ultimă oră…”

Am încălzit pe aragaz un castron cu tocană de pui cu orez și am turnat-o cu polonicul în castronul pentru mâncare al lui Charlie de pe podeaua

bucătăriei. Începusem să-l hrănesc cu resturi de mâncare de când ne mutaserăm în Levant. De aceea, nu găteam decât feluri care ne plăceau amândurora, îndeosebi iarna: tocane, fripturi, cartofi dulci, sos. Având dieta asta, Charlie era mai potolit, avea ochii mai luminoși și întreaga lui existență era mai limpede. Știam că-i place cum gătesc. Iată, astea erau lucrurile simple care-mi făceau plăcere: îmi hrăneam câinele. M-am uitat pe fereastră afară, la apă, liniștită și palidă în soarele dimineții. Am zărit mica mea barcă cu vâsle, legată încă de ponton. Încă nu mersesem cu ea pe insula din mijlocul lacului în primăvara aceea. Vâslele se aflau chiar acolo în căsuță, sprijinite de perete. În timpul verii fusesem atât de mândră să vâslesc încoace și-ncolo și să privesc în urmă la mal, la tot terenul meu.

Era al meu. Eu eram stăpâna acestui colțișor de lume. Îmi aparținea doar mie. Iar insula, cu promontoriul ei ciudat, cu stâncile periculoase, cu cei câțiva pini solitari, cu tufa de afine și cu un luminiș îndeajuns de mare cât să-mi întind pătura pe pământ, îmi aparținea și ea în întregime. Faptul că eu eram proprietara îmi dădea o stare de liniște profundă. Nimeni n-ar fi putut să se amestece vreodată. Actul era făcut doar pe numele meu pentru toate cele cinci hectare. Nici măcar nu străbătusem terenul dintr-un capăt în celălalt din cauză că eram alergică la pini.

Responsabilitatea de a îngriji proprietatea mă intimidase la început, dar mă descurcasem binișor. Mai trebuia totuși să chem pe cineva să mă scape de ponton. Era parțial scufundat și nu mai era bun de nimic. Reușisem să-l scot afară din apă legând cu o sfoară treptele din fier de bara din spate a mașinii, dar se răsucise, iar lemnul vechi și moale crăpase pe alocuri. Îl acoperisem cu o prelată, dar zăpada înrăutățise și mai mult situația, iar acum era deformat și plin de așchii. N-aveam oricum nevoie de ponton. De obicei intram în apă și mă urcam așa în barcă.

Charlie lipăia din castronul cu apă. Mi-am încălzit într-o oală pe aragaz cafeaua care-mi rămăsese din ziua precedentă și pe care o păstrasem în frigider.

— Ce mai dimineață, nu-i așa? am zis. O mică poveste de groază. Pune sângele-n mișcare, nu?

Când mi-a auzit vocea entuziasmată, Charlie a venit repejor la mine, zgâriind cu unghiile dușumeaua. M-am lăsat în genunchi lângă el, iar el s-a ridicat pe picioarele din spate și și-a pus labele din față pe umerii mei.

— A, vrei să dansezi?

I-am ținut în palme labele cu pernuțe moi și roz și l-am condus înainte

și-napoi prin bucătărie. Nu era activitatea lui preferată, dar era de treabă și nu se plângea. Când i-am dat drumul, și-a lovit ușor capul de coapsele mele, ca și cum ar fi vrut să marcheze finalul dansului, și s-a întors la castronul cu apă. Mi-am luat cafeaua și un covrig din frigider și m-am dus să mă așez pe colțarul de bucătărie, de unde puteam privi apa de afară. Acolo aveam un caiet și un pix ca să-mi planific fiecare zi.

Covrigii pe care-i mâncam în fiecare dimineață la micul-dejun erau de la supermarket și veneau gata feliați într-un ambalaj cu șase bucăți. Nu erau foarte sănătoși – făcuți din făină albă, plini de conservanți –, și nici deosebit de gustoși. Erau gumoși, uscați și dulci într-un fel în care covrigii n-ar trebui să fie. Dar îmi plăceau oricum. Nu-mi cumpărasem un prăjitor de pâine. Mi s-a părut un lux de care n-aveam nevoie când aveam un cuptor cât se poate de bun. Dar cine ar fi încălzit tot cuptorul doar ca să-și încălzească un covrig nereușit? Nu conta. Îi mâncam reci, unul în fiecare dimineață, de marți până duminică. În diminețile de luni, când rămâneam fără covrigi, mergeam cu mașina până în Bethsmane, îmi cumpăram o gogoașă și o cafea de la brutărie și-mi făceam cumpărăturile pentru toată săptămâna la supermarket. Mă foloseam de prilejul acesta să hoinăresc prin oraș, prefăcându-mă ocupată, deși nu aveam vreun țel anume. Așa părea să fie viața – să-ți găsești câte ceva de făcut ca să treacă vremea. Cu cât mă uitam mai puțin la ceas, cu atât știam că avusesem o zi bună. Uneori mă opream la biblioteca din Bethsmane, la poștă, la magazinul de bricolaj. În afară de escapadele din diminețile de luni, mă duceam rareori în oraș. Zilele semănau între ele, excepție făcând covrigii care se împuținau și vremea care se schimba. Îmi plăceau furtunile care veneau și plecau fulgerător. În anul de dinainte, îmi petrecusem majoritatea zilelor ploioase înăuntru, vrăjită de apa agitată a lacului și de picurii care se izbeau de acoperiș și geamuri. În acele zile, lista mea cu lucruri de făcut era scurtă: să citesc, să ațipesc, să mănânc. Caietul pe care-l foloseam ca să-mi planific zilele era unul studențesc, cu paginile mult mai lungi decât hârtia pe care o folosise Blake ca să scrie bilețelul. Dar lasă asta, mi-am zis. În fiecare zi scriam ce-aveam de gând să fac și în fiecare zi îmi abandonam de obicei planurile cam pe la jumătate.

Plimbare.
Mic-dejun.
Grădină.

Prânz.
Barcă.
Hamac.
Vin.
Puzzle.
Baie.
Cină.
Lectură.
Culcare.

N-aveam televizor care să-mi distragă atenția. Uitatul la televizor mă neliniștise dintotdeauna. Walter zicea că-mi strică dispoziția. Avea dreptate. Nu m-am putut concentra și nu m-am putut bucura niciodată de emisiuni fiindcă aveam mereu impresia că știam eu mai bine decât ceea ce vedeam la televizor, așa încât nu mă puteam gândi decât la asta, deveneam agitată și aveam nevoie să mă ridic și să mă plimb. Mi se părea că-mi irosesc viața dacă stau și mă holbez la versiunea mai slabă calitativ de pe ecran. Cititul era o chestiune diferită, firește. Îmi plăceau cărțile. Cărțile nu făceau gălăgie. Nu-mi strigau în față și nu se simțeau jignite dacă le abandonam. Dacă nu-mi plăcea ce citeam, puteam să arunc cartea în celălalt capăt al camerei. Puteam s-o ard în șemineu. Puteam să smulg paginile din ea și să-mi șterg nasul cu ele sau să le folosesc la baie. N-am făcut niciodată una ca asta, evident – majoritatea cărților pe care le citeam erau de la bibliotecă. Dacă ceva nu-mi plăcea, închideam pur și simplu cartea și o puneam pe măsuța de lângă ușă, cu cotorul către perete ca să nu mai fiu nevoită să-l privesc. Îmi făcea o plăcere deosebită să îndes o carte proastă prin fanta dedicată celor returnate și s-o aud cum se izbește de celelalte cărți din coșul aflat de cealaltă parte a biroului bibliotecarei. „Puteți să mi-o dați mie”, mi-a zis bibliotecara. A, nu, îmi plăcea s-o îndes pe-acolo. Mă făcea să mă simt puternică.

— Ah, scuzați-mă, nu v-am văzut, obișnuiam să-i răspund în șoaptă.

Biblioteca aceea din Bethsmane era o clădire mică din cărămidă, iar cele mai noi cărți erau puse în rafturi rotative cum ai fi găsit într-un magazin Woolworth. Avea o cameră de lectură foarte drăguță ale cărei ferestre dădeau spre un luminiș. Pe o placă scria că un congresman care copilărise în oraș donase o sumă mare. Într-o parte a camerei se găsea un birou mare cu un șir de computere sofisticate. De obicei le foloseau tinerii.

Fotoliile mari din piele erau deseori goale. Oamenii din zonă nu se prea înghesuiau să citească. De obicei alegeam cărțile după coperte și titluri. Dacă o carte avea un titlu care suna prea general, prea banal, mă gândeam că era plină de generalități, că urma să mi se pară plictisitoare și că n-aveam să mă pot concentra la ea. Cele mai proaste cărți erau acelea care ofereau instrucțiuni banale despre cum să te îmbunătățești. Mă uitam uneori la ele doar ca să râd de cât erau de neghioabe. „Mănâncă asta și te vei simți fericită.” Cam asta era în esență. Uneori căutam cărți care fuseseră recenzate la posturile publice de radio. Era greu să separ părerea criticului de a mea. Iar astfel îmi era mai ușor să mă bucur de o carte, fiindcă simțeam că luasem deja hotărârea că-mi va plăcea. N-aveam foarte multe de dezbătut cu mine însămi chiar dacă lectura nu era deosebit de captivantă.

În dimineața aceea, în timp ce-mi mâncam covrigul rece și-mi beam cafeaua stând la masa de lângă ferestrele cabanei care dădeau spre lac, am făcut planul pe ziua aceea. Era același plan ca cel pe care-l avusesem pentru toate zilele anterioare. Îl scriam din nou în fiecare zi, după ce-l tăiam pe cel identic pe care-l scrisesem cu o zi înainte. Toate zilele de ieri erau niște eșecuri. Nu voiam să mă bântuie dovezile. Perseveram. Grădina trebuia lucrată. Aveam semințe gata de sădit: morcovi, gulii, mărar și varză pe-o parte. Floarea-soarelui și flori de nu-mă-uita pe cealaltă parte. N-avea să fie cea mai frumoasă grădină, dar nu trebuia s-o mai privească altcineva în afară de mine. Era un experiment pe care-l făceam pentru mine și era o activitate care să mă țină cu capul pe umeri când avea să înceapă vara. Cumpărasem pământul în urmă cu un an și de-abia acum începusem să mă ocup de el. Mă făcea să mă simt fericită și utilă. Mai aveam încă destul de săpat și de plivit, mai trebuia să pun îngrășământ și aș fi putut să pun radioul pe pervazul ferestrei și să-l ascult în timp ce lucram și cât timp Charlie făcea giumbușlucuri printre pini sau se bălăcea în lac. După ce am pus planul la punct și am terminat de băut cafeaua, am pus vasele în chiuvetă și mi-am legat din nou șireturile. Acolo, pe măsuța de lângă ușă, se aflau scrisorile și bilețelul de la Blake pe care-l găsisem în pădurea de mesteceni. „Se numea Magda.” Am deschis fereastra și am dat mai tare radioul. „Aici este trupul ei neînsuflețit.”

— Charlie, hai să luăm aer, am zis.

Nu era ca și cum uitasem de bilețel. Fusese acolo, rescriindu-se la nesfârșit în mintea mea în timp ce mâncasem micul-dejun și încercasem să mă gândesc la altele. În acel răstimp reușisem să alung gândurile noi despre

el, dar acum, că eram din nou aproape de el, am simțit cum inima îmi bate iar nebunește, chiar dacă nu mă uitam direct la el, ci doar la plicurile și hârtiile sub care-l ascunsesem. Ah, Magda! Sper să te odihnești în pace, i-am zis în mintea mea. Ce altceva poți face pentru un om mort decât să-i dorești binele? Ce altceva aș mai fi putut face în situația aceea? Bilețelul nu era vreo citație sau propunere. Era o înștiințare, nu o invitație. Și totuși, lăsa atât de multe lucruri nelămurite. „Nimeni nu va ști vreodată…” Câtă convingere! „Nimeni, vreodată…” Siguranța asta de sine mi se părea ciudată. Atunci mi-a trecut prin minte că bilețelul ar fi putut conține mai multe decât se vedea la o primă privire. Poate ar fi trebuit să-i caut subtextul. „Se numea Magda…”

Charlie m-a lins pe mână și m-a trezit din reveria sumbră. Afară, soarele strălucea. Grădina mă chema. Nu, n-aveam nevoie să citesc din nou bilețelul. Puteam să-mi văd de viață. Așa aveam să fac. Așa trebuia. Mi-am pus pălăria de soare și am legat șnururile din nailon sub bărbie. La urma urmei, cine eram eu să pun întrebări? Eram doar o doamnă măruntă și în vârstă care își trăia liniștită restul zilelor fără să deranjeze pe nimeni și fără să fie responsabilă pentru altcineva în afară de ea însăși și de câinele ei.

— Să mergem, am zis.

Charlie a zbughit-o pe lângă mine de îndată ce-am deschis ușa. L-am privit cum a traversat poteca țopăind și cum a coborât panta lină către lac. A intrat în noroi și s-a bălăcit un pic în apa puțin adâncă. Pentru mine era încă prea frig să mă duc să înot, însă Charlie era imun la frig. Chiar și iarna, când termometrul de la fereastra bucătăriei indica temperaturi mult sub zero grade, se zbenguia în zăpadă până când labele și burta i se făceau roșii de frig, după care se întorcea pufăind și se încovriga pe covorul din fața șemineului. Mi-era atât de drag de el! Era atât de înțelegător uneori prin felul în care își dădea ochii peste cap și căsca, la fel ca Walter când nu mă simțeam bine după cină, de parcă ar fi vrut să-mi spună „Vino și te odihnește pe canapea lângă mine, lasă-mă să te calmez cu trupul meu, e în regulă”. În timp ce-mi făceam de lucru în grădină, îl auzeam pe Charlie cum mișună. Dispărea de lângă mine perioade îndelungate, fugărind veverițe printre pini și revenind din când în când de dragul meu, mi se părea, pentru un sărut și-o mângâiere. N-avea nevoie de mine. Acum, că se făcuse primăvară, își petrecea majoritatea timpului afară. În timpul zilei trebuia să fluier după el și să-l ademenesc cu bunătăți atunci când îl doream în preajmă. Nu mi-am făcut niciodată griji că ar fi vrut să fugă. Ajunsesem să

știu că era al meu. Nu exista nici un loc mai bun pentru el. Venea mereu când îl chemam. Semăna cu un adolescent încrezător și naiv în felul în care explora lumea de parcă era a lui. Felul lui de-a fi era vesel și lipsit de griji. Aveam impresia că uitase de trauma timpurie prin care trecuse alături de frații lui în sacoșă, bietele sufletele! Și cât de plăcut era să știu că astfel de lucruri puteau fi date uitării! Suntem rezistenți. Suferim, ne vindecăm și mergem mai departe. Mergem înainte, tot înainte, mi-am zis, și am luat lopățica.

Pământul era rece și grunjos și, deși nu știusem niciodată foarte multe despre săditși îngrijit fiindcă nu dădusem viață multor lucruri, mi s-a părut că aveam spor în munca din grădină când am împrăștiat semințele și când le-am acoperit, când am săpat pământul neted, când am despicat bulgării de pământ și alte cele.

În afară de recenzia săptămânală de carte de la postul public de radio, în Levant nu prindeai decât slujbe creștine, muzică pop sau muzică rock agresivă pe care o puneau studenții unui colegiu dintr-un orășel învecinat. Noaptea târziu, când nu aveam somn, ascultam întrebările oamenilor, puse la o linie telefonică deschisă de postul de radio creștin. Oamenii puneau întrebări despre scriptură și cereau uneori sfaturi despre cum să procedeze creștinește în situații de viață dificile. Mă fascina că niște străini aveau încredere în „Pastorul Jimmy” cu așa treburi serioase și că-și spălau fără să clipească rufele murdare în auzul tuturor. Unii dintre ei chiar își dădeau numele de familie și spuneau de unde sunt. „Sunt Patricia Fisher din New Ashford.” „Numele meu e Reynold Owens și sunt de-aici, din Goshen Hills.” „Bună ziua, da. Sunt Lacey Gardner și sun din Amity. Cred că-l cunoașteți pe soțul meu.”

„Bună ziua, doamnă Gardner. Cum e Kenneth? Cum se mai simte zilele astea?”

Poate că într-una dintre nopți aveam să-l aud pe Blake cum sună. „Nu mă cunoașteți”, ar zice el. „Dar am o problemă. E vorba despre Magda. E moartă. Nimeni nu va ști vreodată…”

„Magda, ce nume straniu!”, ar răspunde Pastorul Jimmy.

Și numele meu era ciudat. Toată viața mea oamenii m-au întrebat:

— Ce fel de nume e ăsta, Vesta Gul?

— Vesta e un nume străvechi din familia noastră. Așa o chema pe mama mamei mele, le răspundeam. Oamenii îmi spun Vi uneori. Prietenii așa îmi spun. Iar Gul a fost numele de familie al soțului meu. Înseamnă

„trandafir” în turcă. Dar el era din Germania.

— Acesta este accentul dumneavoastră? E un accent nemțesc? a întrebat femeia de la banca din Bethsmane.

Walter avea într-adevăr un accent nemțesc, dar eu nu aveam deloc. Crescusem în Horseneck. Eram un om obișnuit. Eram ca toți ceilalți. Dacă aveam vreun accent, era unul cât se poate de neutru. Majoritatea oamenilor din Levant vorbeau cu o tărăgănare specific țărănească uneori atât de pronunțată încât mi-era greu să deslușesc vorbele pe care le auzeam din întâmplare, câteodată, prin oraș sau la benzinăria unde făceam plinul o dată pe lună. În călătoriile pe care le făceam în fiecare dimineață de luni în oraș nu intram în contact decât cu câțiva oameni, fetele de la casele de marcat ale alimentarei, bătrânul blând de la brutărie.

— Cum să fie azi, simplă sau glazurată?

Iar eu nu-i răspundeam decât „Simplă, vă rog”, „Da” și „Mulțumesc”. La bibliotecă mi-era ușor să fiu tăcută. Ocazional, încuviințam din cap sau zâmbeam. Charlie era cel cu care vorbeam, iar în majoritatea timpului stăteam împreună în tăcere, împărțind același spațiu mintal și bazându-ne mai degrabă pe simțuri.

„Se numea Magda.” Numele suna ciudat, oarecum gumos, precum „magmă” sau „mangal”. Gros, uleios și obraznic. Sau ca „magnum”, un cuvânt care mie îmi evoca țeava fumegândă a unui pistol, sau o cutie cu medicamente profilactice, niște lucruri la care nu m-aș fi gândit vreodată. „Se numea Magda.” Bănuiam că Magda era doar porecla ei. Blake trebuie să-i fi fost un apropiat. Altfel de ce ar fi fost mișcat și s-ar fi îngrijit de trupul ei? Trebuie s-o fi iubit. Însă n-o iubise îndeajuns de mult încât să facă mare tam-tam de moartea ei. Toată zarva pe care o făcuse Blake îmi fusese destinată mie.

Mi-am dat jos mănușile pentru grădinărit și am rupt pachetul cu semințe de nu-mă-uita. Erau surprinzător de mari, de mărimea unor căpușe mici, și aveau forma unor stropi de ploaie țepoși. Am luat câteva în palmă și le-am dat drumul într-o gaură pe care o făcusem cu degetul în pământ. Mi se părea uluitor că aceste chestiuțe aveau să crească într-o bună zi în niște flori mărunte și albastre, după cum ilustra ambalajul. Pe etichetă scria doar că cresc în sol obișnuit, că nu necesită multă atenție și că durează o săptămână sau două până încolțesc. Oare florile când aveau să înflorească? m-am întrebat. Aveam atâta răbdare? Mi-am închipuit cum aveam să aștept cu sufletul la gură în următoarele două săptămâni ca tulpinile mărunte și verzi

să țâșnească din pământ. Aș fi putut să înnebunesc stând acolo și holbându-mă. Aveam să mă descurc cumva. Mi-aș fi găsit ceva de făcut. M-a trecut un val de nerăbdare. Era o senzație nouă. Cumva, mă ocolise toată iarna. Mă cufundasem într-un soi de tărâm al viselor în timp ce lumea înghețase și se subțiase, zilele fiind atât de scurte încât dispăreau de îndată ce era gata cafeaua. Mintea îmi devenise ciudat de cenușie și de împăcată, de parcă aș fi hibernat din noiembrie până în aprilie. Dar zilele creșteau acum din ce în ce mai mult. Se crăpa de ziuă mai repede, se întuneca mai târziu. Aveam mai multă vreme să stau trează și să trăiesc. Simțeam cum mă năpădește un val de emoție. Înainte de moartea lui Walter, luasem medicamente ca să mă liniștesc. Dar când a murit mi s-a părut lipsit de respect să încerc să-mi înăbuș durerea, așa că le-am aruncat în toaletă. Atunci, în grădină, am regretat pentru moment decizia aceea. Lorazepam, așa-i spunea. Dacă aș fi vrut să iau acum o tabletă, ar fi trebuit să mă duc să mă rog de un farmacist din Bethsmane. Îmi închipui cum s-ar uita la mine. Nu, n-aș fi în stare să fiu supusă unei astfel de umilințe. Aveam să mă liniștesc singură.

Am terminat de sădit semințele, am acoperit toate comorile cu un strat subțire de sol vegetal și am folosit furtunul ca să împrăștii o bură peste grădinuță. Știam că nu era locul ideal pentru o grădină. Unul mai potrivit ar fi fost sub geamurile camerei de zi sau lângă terasa îngustă, orientată către nord, spre magazie. Vara viitoare aveam să-mi fac un plan. Mi-am zis că până atunci aveam să devin mai pricepută. Pentru moment, eram mulțumiră că dusesem la bun sfârșit ceea ce-mi propusesem să fac. Mi-am strâns uneltele în găleata roșie de plastic și am aruncat în pădurea de pini un bolovan pe care-l dezgropasem, ca să nu mă împiedic de el. Din depărtare, Charlie mi-a zărit gestul și a zbughit-o din lac către mine, cu poftă de joacă.

I-am aruncat un băț. A șfichiuit prin aer și s-a afundat în pădurea de pini. Charlie s-a dus după el, îndemânatic, dar fără să grăbească pasul prea mult. Era îndeajuns de liniștit și de fericit încât să nu fie agitat. Știa că, la urma urmei, nu era decât un băț, nu o vânătoare de potârnichi, iepuri de câmp sau jderi. Nu exista vreun trup sângerând care se rostogolea prin tufișuri și pe care să trebuiască să-l înhațe și să-l aducă. Nu s-a grăbit. În clipele în care am rămas singură acolo, așteptându-l pe Charlie să se întoarcă defilând mândru cu bățul între colți, un nor a acoperit soarele și a bătut o pală de vânt rece care m-a făcut să tremur și să mă întristez puțin, iar gândul mi-a fugit din nou la Walter. A fost unul simplu: plecase dintre noi și n-avea să se mai întoarcă. Era mort. Din el nu mai rămăsese decât cenușa,

pe care o păstram într-o urnă din bronz pe noptiera de la etaj, care era doar o mansardă aflată deasupra bucătăriei, cu o fereastră deasupra tăbliei patului, ca noaptea să pot privi stelele de deasupra lacului. Mansarda nu era menită să suporte o greutate prea mare, așa că n-aveam acolo decât patul și o masă. Mi-era teamă că dacă aș fi avut mai multă mobilă, podeaua ar fi putut ceda și ne-am fi prăbușit odată cu ea. Când Charlie se foia noaptea, auzeam cum scârțâie grinzile. Nu că asta m-ar fi îngrijorat cu adevărat. Dormeam atât de bine în Levant! Era o liniște desăvârșită, nu se auzeau decât câțiva cufundaci care uguiau. Păstrasem cenușa lui Walter mai mult timp decât mă așteptasem. O adusesem în Levant cu gândul de a o împrăștia deasupra lacului – lacului meu – ca el să se dezintegreze în apă și să-l am mereu acolo, să-mi învăluie gleznele, să-l am împrejurul meu când înotam, sau să-mi gâdile degetele când mi le treceam prin apă, în timpul plimbărilor cu barca până la insulă – insula mea – și înapoi. Dar încă nu o împrăștiasem. Curând, curând, îmi spuneam. Când vremea se va încălzi.

Am fluierat după Charlie. Îl auzeam cum mișuna prin împrejurimi, săpând cu labele pământul printre acele alunecoase de pini. Charlie nu-l cunoscuse pe Walter. De fapt, s-ar putea să se fi născut în ziua în care murise Walter. Nu calculasem asta până acum, dar mi se părea că avea sens – o viață dispare, iar alta îi ia locul. „Nimeni nu va ști vreodată cine a ucis-o.” Știam ce-l ucisese pe Walter. Nu-mi făcea plăcere să mă gândesc la asta, la acele ultime nopți din salonul spitalului din Monlith, la felul în care asistentele mă priveau cu milă, la doctorii care zăboveau în pragul ușii. „Dintr-o clipă în alta”, îmi spuneau încontinuu, de parcă moartea lui Walter se lăsa așteptată prea mult iar eu părea că nu mai aveam răbdare. De parcă moartea era ceva pe care să-l aștepți. Nu, nu eram genul acela de femeie. Eu nu aveam să aștept moartea. Urma să mă țin cu dinții de viață, să-l mângâi pe Walter pe mână și pe cap, să-i sărut obrajii și fruntea atât timp cât era încă viu. Habar n-aveam dacă mă auzea când vorbeam. Am vorbit mult când era pe moarte. Am crezut că asta trebuia să fac. Petrecuserăm aproape patruzeci de ani împreună în Monlith, în unele zile fără să vorbim mai deloc, nu din supărare, ci fiindcă ni se părea că nu era nevoie. Gândeam la fel. Ne cunoșteam unul pe altul. Însă când Walter s-a aflat pe patul de moarte, mi-am dat brusc seama că aveam atât de multe de spus. Am plâns, mi-am pus dorințe și m-am rugat, deși nu fusesem o femeie evlavioasă până atunci.

— Ah, Doamne, mai ține-l te rog în viață încă o zi, spuneam, punându-

mi capul lângă al lui pe perna albă și apretată, simțind mirosul acru de chimicale pe care-l emana trupul lui palid.

Și în fiecare zi rugăciunile mi-au fost ascultate. Până în ziua în care n-au mai fost. Și pe urmă a plecat într-o lume mai bună, după cum se spune. Dar nu plecase cu totul. Trupul îi era acolo, neînsuflețit și calm, de parcă avusese o zi grea la muncă și luase, așa cum făcea uneori, un somnifer sau un lorazepam de la mine.

— E doar adormit? am întrebat-o pe asistentă. Ce naivă am fost! Adineaori stăteam de vorbă cu el, așa cum fac mereu, și la un moment dat aparatul a început…

Făcusem tot ce-mi stătuse în putință. Fusesem cât putusem de interesată. Încercasem din răsputeri să-l țin pe Walter acolo, în încăpere, cu mine. Cu ani înainte să se îmbolnăvească, îi spusesem:

— Dacă o să mori înaintea mea, dă-mi, te rog, un semn. Așa cum poți tu. Dă-mi de știre că ești prin preajmă și că dincolo e totul bine, oriunde ar fi asta.

Pesemne a crezut că glumeam.

— Da, da, Vesta. O să-ți dau un semn. Nu-ți face griji.

Am încercat să-i aduc aminte de asta în salonul spitalului. Ba chiar i-am vorbit aerului din încăpere, de parcă Walter își părăsise trupul și se afla în spațiul de deasupra patului, plutind în aerul rece și steril al spitalului. În următoarele câteva minute, trupul i s-a înmuiat așa cum nu-l mai văzusem s-o facă vreodată. Mâinile i s-au răcit. Totul a fost cuprins de ceață.

Charlie s-a întors în fugă aducând în locul bățului pe care-l aruncasem o cracă roșie de pin atât de putredă încât era ușoară ca un fulg.

— Bravo! i-am zis, și mi-am trecut palma peste buzunar ca să-i dau o recompensă. Gustările se aflau însă în palton, pe care-l dădusem jos după ce ne-am întors de la plimbarea de dimineață. Erau cel mai probabil turtite de pietricelele negre sub care fusese pus bilețelul pe pământ. „Se numea Magda.” Am alungat gândul. Tot ce mai aveam de făcut era să mă întorc înăuntru, să mă odihnesc puțin și să încep să-mi pregătesc prânzul din resturile de mâncare care trebuiau să-mi ajungă până în ziua următoare, adică luni, când urma să mă duc în oraș să-mi fac cumpărăturile săptămânale. Am luat radioul de pe pervaz și l-am oprit. Charlie stătea în pragul ușii cu craca mare și putrezită în gură, fiindcă nu voia să-i dea drumul și să vină înăuntru.

— Mă numesc Magda. Mi-am închipuit o voce care suna la linia

telefonică deschisă de la postul de radio creștin. Nimeni nu știe cine m-a ucis. N-a fost Blake.

— Bună dimineața, Magda, i-ar putea răspunde Pastorul Jimmy. Îmi pare rău să aud de problema asta a ta. Simt o tristețe profundă în glasul tău azi. Dacă te consolează cu ceva, nu ești singură. Toate ființele lui Dumnezeu mor. Moartea e o parte firească din ciclul vieții și nu este un final. Să n-o vezi deloc ca pe ceva care să te întristeze. Pot să întreb de unde suni? Și cum aș putea să te ajut? Ai vreo întrebare pe care vrei s-o pui?

— Trupul meu neînsuflețit se află acolo, în pădurea de mesteceni, vizavi de tabăra de vară pentru fetele cercetașe, care acum îi aparține Vestei Gul. Nu știu dacă puteți să faceți ceva pentru mine, pastore. Am sunat doar așa.

— Vesta Gul, zici? Ce fel de nume e ăsta?

Nici un răspuns.

— Vrei să-i spui ceva doamnei Gul, în cazul în care ne ascultă?

— Vă rog, veniți să mă căutați. Sunt pe undeva pe-aici, aproape de dumneavoastră. Sunteți singura care știți.

Ce prostioară!

Vocea pe care mi-o închipuisem semăna cu a mea – politicoasă, cu o delicatețe melodioasă ascunsă în spatele solemnității morții. Vocea Magdei ar fi fost mai tensionată. Glasul unei fete moarte ar trebui să sune isteric. Nu-mi permisesem niciodată să vorbesc astfel. Walter îmi înăbușea din fișă schimbările de dispoziție, la cel mai mic semn că aș fi putut să fac ceva nepotrivit.

Am clătinat din cap și am deschis frigiderul.

— Hai să mergem până în oraș, Charlie, am zis. Toată mâncarea asta e veche și scârboasă. Și am poftă de o cafea bună. Sunt amețită de cap.

Astea fiind spuse, i-am șters labele lui Charlie, mi-am luat paltonul, poșeta și lesa de pe cuierul de perete și am intrat în mașină. N-am încuiat ușa de la cabană. Nu era nimeni care să stea la pândă în pădure, mi-am zis. Mai mult atragi răul dacă bănuiești prea multe, nu-i așa? Păstrează-ți mintea senină și fericită și vei atrage doar lucruri bune. Dacă stătea cineva la pândă în pădure, aceea era Magda. Iar ea era moartă. „Aici este trupul ei neînsuflețit”. Era acesta un lucru atât de rău? Chestii moarte găsești pretutindeni – frunze, iarbă, gâze, toate ființele Domnului mor, iar cele din pădure – veverițele, șoarecii, ba chiar și căprioarele și iepurii – *toate* sunt de negăsit. *Nici una* din ele nu e îngropată. Și ce e greșit în asta? Nimic. Așa a

lăsat Dumnezeu, mi-am zis.

Am luat-o pe cărarea acoperită cu pietriș, am ajuns la drumul desfundat și am dat apoi în Route 17. N-am aruncat nici măcar o privire către pădurea de mesteceni când am trecut pe lângă ea. N-am vrut. N-am simțit nevoia. Și nu trebuia să fac nimic din ce nu-mi convenea. De aceea venisem aici, în Levant – să fac doar ceea ce voiam.

DOI

Orașul Bethsmane se afla la șaisprezece kilometri de cabana mea. Am coborât geamul meu și apoi pe-al lui Charlie, eu mi-am scos cotul afară, el și-a scos botul și a stat cu ochii închiși și cu o expresie deosebit de încântată, bucurându-se de vânt. Am cotit după lac și am trecut pe lângă aleea năpădită de buruieni a unuia dintre vecinii mei, marcată cu o cutie ruginită de scrisori în dreptul unei curbe strânse. Pădurea întunecată de pini se întindea până la Route 17 pe care intrasem, luând-o către est și trecând pe lângă magazinul micuț cu o singură pompă de benzină și care se lăuda cu cafea fierbinte, lapte, ouă, momeală și gheață. Mersesem acolo doar de câteva ori să cumpăr chibrituri și lucruri esențiale pe timp de iarnă, când fusesem prea adormită și speriată de gândul de a conduce până la Bethsmane pe drumurile acoperite de gheață. Bărbatul care lucra acolo era de vârstă mijlocie, tăcut, și plin de cicatrici. Partea stângă a feței sale era plină de semne lăsate de acnee, iar pe mijlocul acesteia, deasupra nasului ce semăna cu o moviliță cu două găuri îndreptate în jos, avea o bucată dreptunghiulară de piele care semăna cu un covor. Dacă m-ai fi pus să ghicesc de unde fusese luată, aș fi zis că de pe antebrațul bărbatului, din moment ce părea că fusese ras, ars de soare și ridat în felul acela în care ar arăta brațele bărbaților, dacă ar fi să și le radă. Bucata aceea ciudată de piele era cusută peste frunte și în jos, pe obraji, într-un fel care-l făcea să semene cu păpușa unui ventriloc, și se oprea la gura ce arăta normal, poate un pic mai cafenie decât majoritatea. Bărbia părea să fie neatinsă și complet obișnuită. Când se întorcea la stânga și nu i se vedea decât partea dreaptă a feței, părea aproape chipeș, în ciuda ciotului aceluia de nas care din profil semăna cu al unei pisici. Din partea dreaptă, avea păr des, fruntea, arcada și pomeții îi erau bine definiți, masculini, cu un ochi frumos și o privire gânditoare și inteligentă. Am băgat de seamă că avea părul pieptănat cu grijă, probabil cu atât mai mult cu cât linia părului de pe partea stângă părea să fi fost reconstruită. Avea o geometrie ciudată, cu șuvițe care nu cădeau toate în aceeași direcție. Nu puteam să mă uit la urechea lui stângă, ce semăna cu o lumânare topită de tot. Apoi, nasul. Nasul era cu adevărat oribil. Mi-era greu să-l privesc în ochi când plăteam.

— Accident de vânătoare, îmi zisese.

De-atunci m-am tot întrebat cum poate să fie împușcat un om în cap în halul acela din greșeală. Nu știam multe, ba chiar mai nimic, despre arme și vânătoare. Puști. Alice. Auzisem cuvintele astea. Știam că oamenii vânau căprioare în zonă, însă în Levant vânătoarea era interzisă. Nimeni nu vâna căprioare sau alte animale în pădurea de mesteceni sau în pădurea mea de pini. Erau și semne care interziceau asta. În timp ce conduceam, m-am întrebat dacă era posibil ca Magda să fi fost ucisă din greșeală. La urma urmei, nu toți oamenii care mureau erau uciși. Dar există ceva care să se petreacă pur întâmplător? În încercarea de a calma interlocutorii cuprinși de anxietate, Pastorul Jimmy spunea adesea pe un ton plin de siguranță că „nimic nu e întâmplător în lumea Domnului. Totul se întâmplă cu un motiv”. Zicala aceea obosită.

Bethsmane era urât. Jumătate din casele mobile și din camionete erau de vânzare. Mi se părea uluitor că existau oameni care alegeau să trăiască într-un astfel de loc, să se mute într-una din casele container ieftine, cu pereți din aluminiu, să-și trimită dimineața copiii la școală, să meargă cu mașina la lucru – unde? și ce anume să lucreze? –, pe urmă să se întoarcă noaptea acasă și să se așeze pe canapea să se uite la televizor. Gândul la asta mă întrista. Mi-am închipuit cum arătau cinele în familie: caserole cu fasole verde, macaroane cu brânză, pahare cu suc acidulat de portocale, bere ieftină și înghețată de ciocolată. Eu nu voiam să trăiesc așa.

Am parcat în față la Save-Rite și am lăsat geamurile întredeschise pentru Charlie.

— Mă întorc imediat. Să nu te-apuci să urli.

Imediat ce am intrat, m-am dus la raionul cu legume. N-aveai multe din care să alegi, iar eu cumpăram mereu aceleași câteva lucruri: o ceapă, două roșii inimă de bou, reci și cu o culoare șterșă, un castravete unsuros, o varză albă, o căpățână de salată verde, doi morcovi, două lămâi, un măr, o portocală, o pungă de struguri negri. De la capătul friguros al raionului cu carne am luat un pui întreg și o pungă cu oase de vită pentru Charlie. Pe urmă, o cutie cu lapte și o cutie mică cu cremă de brânză. Apoi cafea și cei șase covrigi de pe un raft de lângă brutărie, unde torturile decorate strident stăteau lângă vitrina aburită cu gogoși. M-am uitat la o femeie grasă care a luat un șervețel mic din dispenser, a deschis geamul opac al vitrinei și a ales vreo șase gogoși cu glazură de ciocolată pe care le-a aruncat una câte una în punga din hârtie; și-a lins pe urmă degetele și și le-a șters de paltonul negru de lână, care era încheiat la nasturi și stătea să-i plesnească în jurul

mijlocului ei generos, cu tăietura din spate dând să se despice la cusătură. Învățasem să recunosc genul acesta de oameni în călătoriile mele în Bethsmane: femei greoaie, mari cât niște vaci, ale căror glezne groase păreau gata să trosnească în timp ce străbăteau clătinându-se raioanele în lung și-n lat, împingând cărucioarele uriașe de cumpărături pline cu mâncare nesănătoasă. Era duminică după-amiază. M-am întrebat dacă femeia aceea avea să mănânce gogoșile de una singură, stând în fața televizorului cu antenă, visând că e una din protagonistele cu vieți tumultuoase ale telenovelelor din timpul zilei pe care le urmărea, sau dorindu-și aiurea să câștige un set de masă cu scaune sau o vacanță în Boca la *Prețul corect.* Mă uitasem odată la emisiunea aceea în cabinetul dentistului meu, pe vremea când locuiam în Monlith.

Fusese Magda una dintre femeile acelea grase? Nu mi-a dat impresia asta. „Aici este trupul ei neînsuflețit.” Mi-am închipuit-o adolescentă, subțire și mlădioasă, cu părul lung și negru, îmbrăcată cu o jachetă prea mare pentru ea, cu mâneci albe din piele, și cu o emblemă pe spate prin care să-și ateste în mod ironic susținerea vreunei echipe sportive locale. Ar fi avut picioare lungi, prea lungi pentru blugii pe care-i purta. În spațiul dintre manșetele blugilor și șosetele ei albe s-ar fi văzut puțin din piele. Pantofii sport erau negri, sau albaștri, sau de o culoare oarecare. Murdari și uzați într-un fel fermecător, mi-am zis. Nu era genul de fată care să poarte tocuri, care să pretindă că e un premiu pe care trebuie să-l câștigi. Și totuși trebuie să fi fost deosebită. Să fi avut poate o anumită nonșalanță, o eleganță înnăscută, brută. Cu un nume precum Magda, trebuie să fi avut ceva exotic. Mi se părea că din punctul acesta de vedere ne asemănam, fiindcă părinții mei emigraseră în timpul războiului, aducând cu ei spaimele și convingerile lor stranii. M-am gândit că și părinții Magdei erau imigranți, sau că erau pur și simplu fideli tradițiilor lor într-un fel în care majoritatea oamenilor nu erau. „O vom boteza Magda.” Părinții americani get-beget nu și-ar boteza așa fiicele. Mi-am închipuit că și părinții ei erau est-europeni, niște oameni reci dintr-un loc friguros, cu ierni geroase, cu doamne vârstnice înfofolite în șaluri și căciuli de blană, cu catedrale, cu ciorbe, cu tării făcute acasă, cu orașe cenușii sau ferme rudimentare și dealuri abrupte, cu un lup singuratic care bagă spaima în orășele et cetera. Poate că orașul Levant îi aducea aminte Magdei de acasă. N-o deranjau doamnele grase din supermarket, casele ieftine din aluminiu. Locul i se părea într-adevăr frumos, însă umbrit de o reminiscență tristă din trecutul ei, din țara ei de baștină. Levant era un

ascunziș, un loc de odihnă. E foarte stresant să fii smuls dintr-o lume și implântat în alta. Îți pierzi rădăcinile chiar dacă te ții cu dinții de tradiții. Văzusem asta la părinții mei – obiceiurile se schimbă. Mâncarea, vacanțele, felul în care te îmbraci. Fie asimilezi, fie trăiești mereu ca și cum ai fi în exil. Biata Magda, trebuie să-i fi fost greu să se obișnuiască. Și astfel mi se părea că o cunosc. Și eu eram o străină în Levant.

Walter era din Bremen. Când era obosit sau bolnav, accentul îi devenea mai pronunțat, *v*-uri în loc de *w*-uri, *zo* și *ziss,* vorbea mai sâsâit și mai concis când se îmbăta, „Vesta, mergi, te rog, la culcar'". Poate că și Magda a vorbit în limba ei maternă atunci când a implorat să fie lăsată în viață în pădurea de mesteceni. De unde venise? Din Budapesta, București, Belarus? Istanbulul era prea estic. Varșovia sau Praga. Belgrad?

Părinții mei veniseră din Valtura, un orășel de pe malul Adriaticii. Fermierii care și-au vândut pământurile înainte ca războiul să ia amploare au venit pe vapoare fără nici un plan. M-au conceput la o vârstă înaintată și m-au crescut pe câmpiile din Horseneck, nu mai erau alți imigranți decât o familie din China. Nu că mi-ar fi păsat foarte mult. M-am integrat fără probleme la școală. Când toată lumea e săracă, micile diferențele nu mai contează la fel de mult. Oamenii erau gospodari în Horseneck și în Shinscreek, locul unde ne-am mutat când eram la liceu. Am avut o copilărie fericită. Părinții îmi aminteau mereu cât eram de norocoasă. Mai avuseseră un copil, un băiat, care se înecase în Valtura.

— Ai fost scutită de viața de țărani, mi-a explicat Walter când mi-a cunoscut părinții.

Când eram logodiți, am mers să-i vizităm în apartamentul lor înghesuit din Shinscreek. Nu e o amintire prea plăcută. Am văzut cu limpezime cum eram nevoită să-mi abandonez rădăcinile ca să trăiesc o viață mai comodă alături de Walter. A fost o alegere ușoară, însă totodată tristă. Am fost amândoi de-acord că nu țineam să complicăm lucrurile și să facem copii. Nici unul dintre noi nu-și dorea copii.

M-a fulgerat gândul că Magda ar fi putut să fie fata mea. Vârsta ei ar fi avut sens dacă aș fi născut-o târziu, prea târziu, din întâmplare, dintr-un accident, un copil-miracol. Și acesta ar fi fost singurul fel în care aș fi avut un copil. Walter îmi interzisese să iau anticoncepționale. Zicea că erodau integritatea unei femei. Aveam metodele noastre. L-am lăsat pe Walter să se ocupe de asta. Nu era elegant, dar era mai bine decât orice altă variantă la care m-aș fi putut gândi.

Mi-am închipuit-o pe fiica asta a mea la vârsta adolescenței cum îmi întoarce spatele într-un gest sfidător și cum urcă scările în fugă în vechea casă din Monlith. Mi-am imaginat camera ei, cu tapetul frumos cojit într-un colț, cu bilețele și șiruri de poze de la cabinele de fotografiat, cu cărți poștale prinse în piuneze de pereți sau fixate în rama oglinzii de deasupra biroului plin cu ambalaje de gumă de mestecat, casete vechi, romane cu vampiri sau cu detectivi cu colțurile paginilor îndoite, un briceag ruginit, un con de pin prăfuit și un ruj portocaliu ieftin.

Parcă o și auzeam cum ar fi bombănit „Lasă-mă-n pace!” dacă i-aș fi bătut în ușă în timp ce citea. O și auzeam cum îmi spune „mamă”, ca un fel de oftat lung și iritat. Mi-aș fi dorit să-l învăț pe Charlie să vorbească. Am vrut dintotdeauna să mi se spună și altcumva decât pe nume. Vesta, domnișoara Lesh, doamna Gul.

În mintea mea, chipul Magdei părea să fie încă ascuns după perdeaua părului ei negru, mătăsos și înfundat în pământul moale al pădurii de mesteceni cufundată în tăcere. Probabil că viermii și larvele i se cățărau pe buze și-i intrau în gură. Cum ar fi putut să vorbească cu gura plină de arătările alea? Și ce ar fi vrut să-mi spună? M-am gândit că trupul în sine ar fi vorbit. Poate că ar fi avut unghiile date cu ojă roșu-închis. Poate că ar fi purtat cercei din diamante false, un cadou pe care-l primise de ziua ei. Cel mai probabil, de la vreun admirator. Un bărbat mai în vârstă. Nu de la Blake, care era doar un puști și n-ar fi fost genul care să-i cumpere diamante. Părul ei, răsfirat pe pământ, trebuie să se fi umezit între timp, să fi fost plin de frunze moarte și rămășițe, dar mi-am închipuit că tot ar fi strălucit, plin de viață. O fată atât de tânără, cât să fi avut, nouăsprezece ani? Cel mult nouăsprezece și jumătate. „Magda.” Am rostit în sinea mea. Păcat că a trebuit să mori. Ce lume tâmpită și nemiloasă! Și totuși nu părea să fie o lume adevărată. Nu lumea mea. Lumea Magdei era tâmpită și nemiloasă. A mea avea o notă de mister, dar altfel era pașnică și relaxată. Walter îmi spusese povești din război și fuseseră mai îngrozitoare decât romanele cu vampiri. Nici ele nu au părut să fie adevărate. Era prostesc și nemilos că oamenii trebuiau să moară atunci când nu erau pregătiți, când simțeau că mai aveau viață de trăit în ei. Walter fusese pregătit să moară, mi-am zis. Aproape c-a făcut-o intenționat. „Acum m-am plictisit, hai să încheiem povestea.” Asta era atitudinea lui.

Puteai să-ți închipui morțile viticilor amorțite care hălăduiau prin magazinul Safe-Rite, ale acestor mame triste care n-aveau altceva de făcut

decât să mănânce și să împăturească rufele cu degetele mici și groase care se iveau din mâinile uriașe și umflate. Viețile lor trebuie să fi fost asemenea unor trăncăneli lipsite de sens. Oare erau în stare să formuleze niște gânduri? De ce arătau atât de nătânge, de ce semănau cu niște animale domesticite care-și rumegau hrana pe jumătate adormite, așteptând să le vină rândul la abator? Trebuia să-mi pară rău de femeile acelea când mi le închipuiam pe fiecare în parte strangulate și ciomăgite, ascunse adânc în pădurea mea de mesteceni și lăsate să putrezească sau să fie mâncate de lupi. Femeile trebuie să fie îngropate cu demnitate, firește. Indiferent unde locuiesc sau cum au ales să trăiască. Atunci când voi muri, să mă îngropați sub un măr, mi-am zis, străfulgerată de un gând melancolic. M-am lăsat purtată de el. După care mi s-a părut ridicol, și-așa și era, fiindcă nu mă asculta nimeni. Am chicotit și mi-am trecut degetele prin părul cărunt.

Magda nu avea cum să fie foarte drăguță, mi-am zis. Oamenii prea drăguți aveau pe alții care să le poarte de grijă. Trebuie să fi avut admiratori, de acord. Orice adolescentă are. Mi-aș fi făcut griji dacă ar fi ieșit în timpul nopții, fiindcă poate ar fi fumat în vreo căsuță dintr-un copac sau ar fi tras aurolac – citisem despre asta într-o revistă când așteptam la rând la băcănie săptămâna trecută. Dar n-avea cum să fi fost prea populară sau prea iubită. Poate că nu-i simțea nimeni lipsa. Poate că locuitorii din Levant erau chiar bucuroși să nu remarce absența ei. Poate că era ceva la Magda ce oamenii ăștia nu voiau să vadă. Se poate să fi fost o pacoste, să fi avut o personalitate obositoare care ți se vâră pe sub piele într-un fel pe care n-ai ști precis cum să-l explici. N-avea să se întrebe nimeni de ce dispăruse, de parcă dacă i-ar fi rostit numele ar fi chemat-o înapoi, iar toți erau mulțumiți că plecase. Părinții ei din Belarus se bucuraseră în primul rând că plecase, sătui de tristețea și nemulțumirile ei. Mi-am închipuit că au dat-o afară. Se poate ca mama ei să-i fi spus, în timp ce amesteca într-o oală cu supă, că „Nu faci decât să te piepteni și să fumezi pe geam. Du-te și angajează-te undeva. Dacă-ți displace școala atât de mult, mergi și fă ceva”. „Ești nerecunoscătoare. Crezi că ai o viață atât de grea pentru că nu ești nu știu ce deșănțată de la televizor? Fetele urâte își găsesc soți cinstiți. Să-i mulțumești lui Dumnezeu că nu ești vreo frumusețe.” Sau tatăl ei, beat de la țuică sau vreo altă astfel de băutură, așezat pe o canapea tapițată în fața televizorului cu semnal prost, lângă măsuța veche de cafea acoperită cu macrameu, i-a zis: „Afară din casa mea, Magda! Nici nu-mi vine să mă uit la tine. Mi se întoarce stomacul pe dos. Du-te-n America dacă ți-e atât de

rău cu noi. Du-te și lucrează la McDonald's". Poate că eu eram singurul om căruia îi păsa că Magda dispăruse. Lui Blake îi păsase cât să lase un bilețel, dar oare îi păsase într-adevăr? Dacă prietena mea ar fi zăcut moartă în pădurea de mesteceni, cu siguranță că aș fi făcut mai mult de-atât. Ba chiar asta aveam să fac. Am luat atunci decizia asta: aveam să fac mai mult. Magda, vin după tine, mi-am zis. Nimeni n-a părut să observe că mintea mi se înfierbântase atât de mult când am străbătut raioanele de conserve de supă și cutii cu cereale. Nimeni din magazin n-a părut să mă observe defel.

M-am așezat la coadă la casă și m-am uitat în jur la localnici. Dacă o cunoșteau pe Magda, dacă le păsa de ea, nu băgaseră de seamă că dispăruse. Că nu venise la lucru. Poate că ieșise în oraș, cu Blake, am presupus, și intraseră în vreun bucluc. Din nou Blake. Cât tupeu din partea lui, să abandoneze trupul Magdei! Trebuie să fi fost implicat în vreun fel. Nu mă pricepeam la infracțiuni, dar atâta lucru știam și eu, că Blake era suspect. A intrat în contact cu trupul neînsuflețit al Magdei. Știa el ceva. „N-am făcut-o eu." Faptul că nega nu făcea decât să pară că era speriat și paranoic. Iar lucrul pe care-l cunoșteam prea bine despre paranoia era că izvora din vină și regret. Întotdeauna. Observasem asta cât se poate de limpede la Walter atunci când ne certam. „Ești nebun", spun vinovații. Încearcă să scape de întrebările tale.

— Ești paranoică, insista Walter. Vinovații vor încerca să-ți distragă atenția. Doar am stat de vorbă! N-am făcut nimic altceva decât z-o ajut! mi-a zis.

„Nimeni n-o va găsi vreodată." Blake era vinovat de ceva, însă nu știam încă dacă de crimă, neglijență sau prostie. Dacă era ceva de făcut, primul lucru era să-l găsesc pe băiatul acela. Nu aveam prea multe piste. Pe de altă parte, orașul era mic. Blake ăsta știa să scrie și să citească. Știam măcar atât. Și avea un simț al realității suficient de dezvoltat ca să știe dacă cineva era sau nu în viață. Trebuie să-i fi luat pulsul Magdei de la încheietura mâinii sau de la gât. M-am întrebat cât de mult așteptase, dacă-și dorise sau nu ca inima ei să bată. Dacă nu ai puls timp de trei minute, ești mort. Știam asta. Dar mi-am amintit că auzisem povești la radio despre oameni care se treziseră la viață după mai multe ore sau chiar zile. „Isus a murit și-a fost îngropat, iar după trei zile a înviat", a zis Pastorul Jimmy. Și, la urma urmei, ce însemna să fii mort? Dacă un om e încă viu în primele câteva minute după ce nu mai are puls, atunci bătăile inimii nu indică neapărat că e viu. Nu te poți lua după inimă. Chiar dacă inima moare, celelalte organe

continuă să trăiască. Atunci care e granița dintre viață și moarte? Creierul e cel care moare atunci când inima nu mai pompează sânge. Da, asta era adevărat. Creierul are nevoie de oxigenul pe care i-l dau inima și plămânii. Iar doctorii spun că mintea nu există în afara creierului: dacă creierul moare, dus e și omul. Mintea e terminată. Dar dacă doctorii se înșală? Dacă lumea minții nu e ceva creat de creier, și dacă există în continuare chiar și după moarte? Ah, puteam să mă las dusă de val cu ușurință închipuindu-mi tot soiul de teorii. Uneori mă întrebam dacă Walter auzea toate astea. Mai era încă acolo sus, împărțind cu mine lumea minții? Ce-ar zice dacă m-ar vedea trăindu-mi viața asta nouă în Levant, o doamnă în vârstă, singură în pădure, cu un câine? Lui Walter i-au displăcut dintotdeauna câinii. Cum am iubit un bărbat care nu suporta câinii? Cu toții avem ciudățeniile și problemele noastre, mi-am zis.

Prin urmare, chiar dacă inima Magdei s-ar putea să se fi oprit, pielea și unghiile ei, ba chiar și dinții ar mai fi putut să trăiască. M-am uitat la ceas. Era deja aproape ora unsprezece. Cât trăiesc celulele epiteliale, douăsprezece ore? Când fusese ucisă Magda, ieri sau după miezul nopții? Sau în urmă cu câteva zile? Doar trupul ei ar fi putut oferi răspunsul. Și cine știe unde fusese târât, departe de cărăruia pe care se aflase la un moment dat? Poate îl luase un animal. Putea să dispară vreun urs cu un om întreg, fără să lase nici o urmă de sânge sau altceva după el? Aș fi putut să mă întorc în pădurea de mesteceni și să mai caut urme ale cadavrului, dar mi-era teamă. N-aveam nici o problemă să mă gândesc la moarte, dar mi se părea că dacă mă apropiam prea mult de ea, urma să mă infecteze în vreun fel. Avea să mă schimbe. Și-așa îmi fusese destul de greu să am de-a face cu trupul neînsuflețit al lui Walter, și nu-l văzusem mort foarte mult timp. Într-o clipă trupul lui era acolo și el se afla în el, în viață, iar în următoarea, a dispărut. Și asta m-a înspăimântat. Dacă aș fi găsit-o pe Magda sfârtecară și plină de sânge, aș fi suferit un atac de panică. M-am gândit că ar fi putut să-mi afecteze mintea. Aș fi putut înnebuni. Și nu-mi permiteam una ca asta. Trebuia să am grijă de Charlie. Legumele și florile au început să crească. Și cine eram eu? Eram un simplu om, o femeie de șaptezeci și doi de ani. Se putea una ca asta? Chiar eram atât de bătrână? Aveam problemele mele. Aveam planurile mele, propriul drum. Trebuia să vâslesc până la insulă. Trebuia să fac ceva de mâncare pentru cină. Trebuia să citesc o carte, să dau cu mătura, să-i perii blana lui Charlie și să mă uit după căpușe. Magda și Blake nu erau problemele mele.

Și totuși, aveam bilețelul. El era problema. Acum era o probă și se afla la mine. Dacă se întâmpla ceva, dacă intra poliția pe fir, ar fi trebuit să fac un pas înainte. Ar fi trebuit să mărturisesc: „Da, l-am avut la mine de la bun început”. Și aș fi mințit: „L-am ținut aici, sub toate hârtiile astea. Ah, sunt o femeie în vârstă. Sunt uitucă. De-abia dacă i-am aruncat o privire, am crezut că e doar ceva ce trebuia aruncat la gunoi”. Cine m-ar fi crezut? Aveau să mă trimită la închisoare. Nu era și asta o faptă ilegală, să ascunzi probe ale unei infracțiuni? Bilețelul acela mă făcea complice, ba chiar unul dintre suspecți. „O femeie ciudată, o străină cu nume caraghios.”

— Ce vă aduce în Levant?

Asta mă întrebaseră polițiștii când m-am mutat în cabană. Ei s-au dovedit a fi cei mai puțin încântători dintre localnici. Cum au stat în pragul ușii, cu mâinile-n șold, de parcă aș fi fost o amenințare la adresa lor. Mi-am zis că veniseră la cabana mea să mă intimideze și să mă îndoctrineze astfel, vorba vine, cu cultura din Levant.

— Iarna e destul de frig pe-aici. Autoritățile fac tot ce le stă în putință să curețe drumurile, dar va trebui să fiți și dumneavoastră precaută. Dacă se întâmplă ceva, să ne sunați de îndată, în regulă?

Mi-au spus „doamna *Gool*”.

— Gul, am zis. Ca pasărea marină[{1}]. Dar vă rog să-mi spuneți Vesta, am continuat, de parcă am crezut că asta avea să-i mai înmoaie.

— Vă merge telefonul fix, doamnă?

Le-am răspuns că aveam să-l pun în funcțiune cât de repede, deși un an mai târziu tot n-o făcusem. N-aveam nevoie de telefon. N-aveam pe cine să sun și nimeni n-avea să mă sune vreodată. Dar polițiștii au insistat.

— Bun, nu aveți vreun concubin dubios, nu-i așa, nu aveți chiriași? Există o dispoziție specială în ceea ce privește chiriașii. Știți că nu puteți să închiriați locul ăsta ca pe-un hotel, da? Districtul are reguli stricte.

Am clătinat din cap. Singurii oameni care veneau vreodată la cabana mea erau meșterii.

— Și n-aveți vreun iubițel, așa-i?

Am chicotit, deși îmi doresc să n-o fi făcut.

— Nu v-a abordat nimeni, nu-i așa? Dacă observați ceva suspect, dacă cineva încearcă să vă contacteze, să știți doar că oamenii din zona asta sunt uneori puși pe fapte rele. Am tot avut probleme, în general cu adolescenți, căci se îmbată și fac prostii. Și bineînțeles că mai sunt și drogurile făcute acasă. Nimic de care să vă faceți griji. Doar să știți despre ele. Știți, locșorul

ăsta al dumneavoastră e frumos, dar ăsta nu e tocmai locul în care să te retragi la bătrânețe, mi-au zis.

Știam la ce se referă.

— Sunt vremuri grele, am răspuns, încuviințând.

L-am ținut pe Charlie de zgardă și i-am ascultat pe polițiștii care și-au făcut numărul.

— Dacă remarcați ceva ciudat, dacă vă cere cineva vreo favoare…

— Ce fel de favoare? N-am voie să fiu o vecină amabilă?

— Nu trebuie să vă îngrijorați, mi-au spus. Doar să fiți cu băgare de seamă. Există un motiv bun pentru care terenul ăsta a fost atât de ieftin.

— Vă mulțumesc, le-am zis când au terminat ce-au avut de spus și am închis ușa în urma lor.

N-am auzit să se fi comis vreodată vreo infracțiune. Mă mutasem în Levant de un an de zile și cel mai rău lucru la care fusesem martoră a fost un accident de circulație. Un șofer a intrat într-un copac pe Route 17. Trecusem cu mașina pe lângă camioneta de tractare care ridica epava. Dar asta a fost tot. Nu-mi plăcuseră polițiștii aceia, cu fețele lor buhăite și uscate, care mi-au luat la ochi casa, spațiul meu personal, în timp ce se plimbau țanțoși pe teren, cu pistoalele la brâu și cu insignele strălucind, de parcă erau la ei acasă. Le-a fost ciudă că-mi permisesem să cumpăr tabăra. Era un teren valoros și fusese un chilipir. Dacă nimeni din Levant sau Bethsmane nu și l-a permis, ar fi trebuit să se bucure că-l salvasem de la paragină. În orice caz, mi-am plătit taxele. La urma urmei, polițiștii aceia lucrau pentru mine. Nu, n-aveam să le spun de bilețel. Dacă trupul Magdei ar ieși la suprafață din lac, aș arde bilețelul și aș îngropa cenușa. M-aș preface șocată și îngrozită dacă cineva de la ziarul local m-ar intervieva. „Nu-mi vine să cred”, i-aș răspunde reporterului. „Când mă gândesc că așa ceva s-a putut întâmpla aici, pe lacul meu… Nu, n-am văzut și n-am auzit nimic. Altfel m-aș fi dus direct la poliție.”

După ce mi-am pus cumpărăturile pe bancheta din spate, m-am dus la bibliotecă. Am returnat o carte despre copaci și un roman voluminos despre femei pionier care mi se păruse melodramatic. La unul dintre computerele din camera de lectură stătea un cuplu, amândoi având puțin peste douăzeci de ani, din ce am dedus, deși oamenii din zonă aveau tendința să pară cu vreo zece ani mai în vârstă. Până și copiii lor păreau îmbătrâniți prematur, cumva uzați și umflați. Nici nu era de mirare, mi-am zis, gândindu-mă la genul de femei care îi hrăneau. Nu văzusem nici un parc pentru copii, nici

un teren de joacă, nici un *jungle gym* la școală. Monlith avusese un parc public lângă școală, și oriunde mergeai găseai ceva care să țină copiii ocupați – la restaurante aveai creioane de colorat, călușei, ba chiar și o grădină zoologică. Dacă am fi avut un copil, ar fi avut o copilărie reușită în Monlith. Dar posibilitatea asta nu existase niciodată. Nici n-are rost să mă gândesc la ea. Am stat și m-am uitat la cei doi tineri strânși unul într-altul în fața ecranului luminos al computerului. Pe urmă m-am dus într-acolo, mi-am tras un scaun liber din fața unui ecran pornit și slab luminat și mi-am dres glasul. Am căutat butonul de pornire, însă nu l-am găsit.

— Nu vă supărați, le-am zis. Știți de unde se pornește?

Fetei – aparat dentar, riduri adânci la marginile ochilor, gură cărnoasă și totuși cu buze subțiri – i-a țâșnit un braț osos care mi-a traversat poala și a mișcat de mouse-ul maroniu șters aflat pe *mouse-pad*-ul umed și gelatinos. Ecranul computerului s-a trezit la viață și a afișat modele astrale care se învârtejeau la fel ca aurora boreală despre care citisem în *National Geographic.* Câteva icon-uri de pe ecran au clipit.

— Mulțumesc, scumpo, i-am zis.

— Îhî, mi-a răspuns.

Am căutat icon-ul pentru internet și am reușit să mă folosesc de mouse ca să deschid browserul, pe urmă am tastat „*www.askjeeves.com*”, așa cum învățasem să fac la un curs de competențe digitale la care Walter mă încurajase să mă înscriu, pe vremea când era deja bolnav, dar mai avea destulă viață în el încât să aibă idei bune.

— Trebuie să accepți viitorul, îmi zisese. Să cunoști ce se află în el. După ce voi muri, nu va mai fi nevoie să continui să trăiești așa cum am făcut-o până acum, cu lucrurile astea vechi. Vei merge mai departe. Dar va trebui să-ți dai silința, Vesta. Nu poți să fii leneșă.

Devenise afectuos și preocupat de mine odată ce diagnosticul a fost sigur. Se poate ca înainte să se fi prefăcut că era grijuliu, ca mai apoi să încerce să-mi distragă atenția de la ceea ce credea el că știam despre felul în care-și petrecea timpul când nu era acasă. Era mai tot timpul plecat. Mi-a plăcut când s-a îmbolnăvit exact din cauza asta. Ani la rând mă ignorase. Pe urmă, dintr-odată, eu am fost sprijinul lui.

Cursul de competențe digitale fusese ținut de un bărbat care avea în jur de treizeci de ani, un copil în ochii mei, și-mi vorbise încurajator, cu așa o blândețe, arătându-mi cu degetul pe ecranul strălucitor unde trebuia să dau click, ce trebuia să mut dintr-o parte în alta, cum să șterg, cum să selectez,

cum să navighez. Așa că în biblioteca din Levant am fost receptivă la internet și mi-am propus să găsesc răspuns la toate întrebările pe care le aveam.

Primul lucru pe care voiam să-l aflu era dacă Magda era o persoană reală, dacă existase cu adevărat. O parte din mine se aștepta să găsească un mic necrolog despre ea în ziarul local. „E Magda moartă?" l-am întrebat pe Jeeves[{2}]. Am găsit 626.000 de pagini web, iar primele douăsprezece scriau despre povestea tragică a unei fete tinere din Marea Britanie, fană înfocată a unui *boy-band* de mare succes, se pare, care-și dedicase viața scrisului pe blog despre trupa aceasta, și care a căzut ca secerată într-o dimineață, în timp ce aștepta autobuzul care s-o ducă la școală. N-avea decât șaisprezece ani. „Magdalena Szablinska s-a prăbușit, iar pe urmă a murit." Ei bine, asta nu m-a ajutat.

Mi-au mai atras atenția trei alte pagini web cu numele „Magda". Prima a fost Magda Gabor. Fusese sora lui Zsa Zsa și era deja moartă de mai bine de douăzeci de ani. În ultimii treizeci de ani din viață, biata femeie rămăsese paralizată în urma unui atac cerebral. Șase soți. Unguroaică, actriță și mondenă, orice o fi însemnând asta. Și sora aia a ei. Normal că nu asta era Magda pe care o căutam.

Următoarea Magda era o cântăreață italiană de operă care părea să se fi descurcat binișor în viață. Ultimele ei apariții pe scenă au fost în opere pentru o singură solistă, lucru care pentru mine însemna că trebuie să fi știut câte ceva despre puterea unei femei, despre nevoia unei femei de a-și face vocea auzită și-așa mai departe. Cât curaj a avut! Ea era un pionier adevărat, nu cine știe ce doamnă slăbănoagă cu șorț care mulgea vaca, precum în romanul acela plictisitor pe care tocmai îl returnasem. Magda cântăreața a trăit 104 ani și nu murise decât în septembrie anul trecut. Biata Magda Olivero! Părea mult mai demnă de numele ei decât celelalte.

Ultima Magda decedată pe care am găsit-o a fost Magda Goebbels. N-a fost nevoie să citesc despre ea. Nu există ceva mai înspăimântător decât povestea acestei Magde. Am închis fereastra cu un click.

N-avea nici un rost să consult cartea de telefoane a Levantului. Nu cunoșteam numele de familie al Magdei. Așa că l-am întrebat pe Jeeves „Locuiește cineva cu numele de Magda în Levant?" și am găsit o femeie de culoare pe nume Magda Levant care locuia în Lubbock, Texas. Apoi am încercat „Dar o Magdalena în Levant" și am fost direcționată către un anunț publicitar al unei case de vânzare în Chula Vista, California. Nu era ceea ce

trebuia. Cuplul de la computerul de lângă mine și-a strâns stilourile și hârtia – un caiet broșat, nespiralat – și a lăsat pornit ecranul computerului. Când i-am aruncat o privire, am văzut că afișa site-ul unei clinici de avort din zonă. Chiar Magda Goebbels, mi-am zis. Femeia își otrăvise cei șase copii, și pentru ce? Ca să-i cruțe de suferința de a fi martori la procesul ei? M-am gândit la Nürnberg și la felul în care gâtul lui Walter se umplea de flegmă de fiecare dată când se difuza la radio ceva legat de război, Hitler și naziști. Tușea și se îneca. „Închide naibii tâmpenia aia!”

M-a trecut un fior de tristețe. Dacă Walter ar fi fost aici, ar fi știut precis ce să facă cu bilețelul. Ar avea o teorie, fixă și definită, fără vreo clauză de reziliere, fără îndoieli, fără panică. Îmi plăcea enorm siguranța lui Walter. Îmi era dor de asta. Nu eram întotdeauna de acord, dar părea că încrederea și convingerea puteau să transforme până și un răspuns greșit într-unul corect.

— Gândește logic, Vesta, îmi spunea atunci când îmi exprimam vreo părere în prea multe cuvinte. E ori una, ori alta. Hotărăște-te și treci mai departe. Îți petreci atât de mult timp la joacă în propria minte, de zici că ești la groapa de nisip. Totul îți scapă pur și simplu printre degete, fiindcă n-ai nimic solid de care să te ții.

Am închis fereastra cu un click. A apărut din nou aurora boreală. Totul părea fantomatic și de rău augur. Camera de lectură era goală și începuse să se întunece din cauza norilor care s-au strâns de cealaltă parte a ferestrelor. M-am simțit abandonată și singură. Nu era decât o tristețe trecătoare, însă preț de o clipă, cu Goebbels și micul embrion din burta fetei aceleia, am rămas împietrită de groază. Rar mă simțeam atât de rău. Mi se părea că am câteva sute de kilograme, ca mâncătoarea aceea de gogoși care umbla legănat prin Save-Rite. De-abia puteam să respir, dar am reușit să mă întorc cu fața la computer. Scaunul rotativ cu tapițerie mov a scârțâit și a gemut. Bibliotecara dispăruse într-o încăpere din spatele biroului. M-am bucurat. Nu voiam să fiu surprinsă într-o astfel de stare.

Dar bănuiesc că din exterior am părut perfect normală. Mă rog, normală pentru mine. Ieșeam totuși în evidență aici, în Levant. Cu toții erau atât de roșcovani și de palizi, irlandezi, bănuiesc. Nimeni n-avea un chip ca al meu. M-am privit reflectată în ecranul negru și înstelat al computerului. Eram tot eu, eram în continuare Vesta, cu toată frumusețea și glumele ei. Walter obișnuia să joace un joc când stăteam față în față la cină. Lua de pe masă ce carte îi cădea în mână și o folosea ca să-mi acopere jumătatea de jos a feței,

până la vârful nasului. „Stupefiantă!”, obișnuia să spună. Și avea dreptate. Cu ochii mei, cu părul – moale și negru pe atunci –, cu contururile pomeților și ale ochilor, vârful arcuit al nasului, ochii surprinzător de albaștri, eram superbă. Când eram tânără, oamenii mă opreau pe stradă. Mă îmbrăcam atât de stilat încât voiau să-mi facă poze. Judecând după reclamele din revistele de la supermarket, în ziua de azi trebuie să ai doi metri și fața unui copil de doi ani ca să atragi atenția cuiva. Iar timpul mi-a încrețit pielea suficient de mult ca muchiile ascuțite ale craniului meu – care erau pe vremuri atât de fascinante – să se fi înmuiat, la fel ca o pătură aruncată peste un scaun sculptat din mahon. După ce-mi admira ochii, Walter ridica mai sus cartea ca să-mi acopere jumătatea superioară a feței, așa încât să nu se vadă decât cea de jos. Atunci era un chip complet diferit: se zăreau doar vârful nasului, un pic arcuit, și obrajii sprijiniți jos de două riduri oblice – erau acolo încă de când eram mică –, și gura mea micuță, „atât de micuță, încât trebuie să te hrănesc ca pe-o rândunică”, zicea Walter, luând o boabă de mazăre din farfuria sa – și maxilarul, lung și exagerat, ca „lama unei crose de hochei”. Dentistul mi-a spus că am o formă ușoară de ocluzie inversă. „Cine e vrăjitoarea asta și unde mi-a îngropat soția?” zicea Walter, mângâindu-mi blând gâtul. Dar nu însemna că partea de sus a feței mi-era bună, iar jumătatea de jos era rea. Însemna doar că păreau să nu fie aliniate. Miracolul consta în momentul în care Walter dădea la o parte cartea, iar chipul meu – cu cele două jumătăți – era atât de armonios. „Perfecțiunea întruchipată.” Văzusem cărți pentru copii care aveau în ele același joc. Te distrai încercând să potrivești partea de sus a corpului unui pirat bărbos cu umerii unei prințese, cu capul unui leu și-așa mai departe. Mi-am imaginat cum ar fi arătat capul meu pe un trup de bărbat, și cum ar fi fost să am în loc de picioare coada despicată a unui pește. Închipuindu-mi harababura asta, m-am simțit dintr-odată foarte agitată. Reflexia chipului meu din ecran s-a unduit preț de-o clipă, apoi imaginea s-a schimbat din cea cu aurora boreală într-una de un albastru intens, care se aprindea intermitent, cu un rând alb de cuvinte care se învârteau în jurul ei. Știam cum îi spunea: „*screensaver*”.

Ar fi bine să plec, mi-am zis. Mi l-am închipuit pe Charlie cum mă aștepta încovrigat pe bancheta din spate a mașinii cu geamurile aburite de la respirația lui. N-aveam decât să mă ridic, să traversez covorul către holul bibliotecii, unde se afla biroul, și să ies pe ușa veche, roșie, pășind cu grijă pe cărarea neuniformă pavată cu cărămizi către mașina din parcare. Dar mi

se părea imposibil. Mă simțeam lipită de scaun, de parcă soarta mă așezase acolo în fața computerului aceluia. Am încercat să urmăresc cu privirea cuvintele care se răsuceau. M-a luat amețeala imediat ce-am început să mă uit la lumina aspră și puternică. M-a trecut un val de căldură, apoi am simțit un soi de bubuit lent în piept, de parcă ar fi căzut ceva, ca și când cade un sfeșnic din marmură de pe șemineu pe covor. Inima mea. „Ați uitat ceva?" Cuvintele se răsuceau pe tot ecranul și mă tachinau. Cine scrisese așa ceva? Computerul de lângă mine se stinsese între timp. M-am gândit din nou la fetusul avortat și mi s-a făcut greață. Probabil că mi-era foame, că aveam glicemia scăzută. Dar m-am simțit copleșită de emoții acolo. M-am simțit un pic ca și cum aș fi fost abandonată într-un vis urât. Cuvintele s-au învârtejit din nou. Mâinile au început să-mi tremure. Ce era asta? Ce uitam? Magda? Tu ești? Era o responsabilitate atât de stranie să ții în mâinile tale moartea cuiva. Moartea părea fragilă, asemenea unei hârtii mototolite, vechi de o mie de ani. O singură mișcare greșită și aș fi putut s-o strivesc. Moartea era ca o bucată sfărâmicioasă de dantelă, aplicația care e pe punctul de a se desprinde de plasa de fire delicate, aproape sfâșiată, atârnând acolo, frumoasă, fragilă și pe punctul de a se dezintegra. Viața nu era așa. Viața era robustă. Era încăpățânată. Era nevoie de un efort atât de mare s-o distrugi! Trebuia s-o dai afară din corp folosind bătaia. Chiar și pentru cea mai măruntă sămânță de viață, un ovul fertilizat, aveai nevoie de bani, de un expert, de o mașinărie și de un aspirator industrial, din ce înțelesesem. Viața era încăpățânată. Era acolo în fiecare zi. Mă trezea în flecare dimineață. Era gălăgioasă și băgăcioasă. Un persecutor. O cântăreață dintr-un bar sau dintr-un hotel, într-o rochie țipătoare din paiete. Un camion scăpat de sub control. Un ciocan pneumatic. Un incendiu de vegetație. O aftă. Moartea era diferită. Era gingașă, un mister. Ce era, la urma urmei? De ce trebuia să moară oamenii? Walter, evreii, nenumărați copii nevinovați… mi-am pierdut șirul gândurilor. Cum reușeau oamenii să-și vadă de viețile lor de parcă moartea nu-i înconjura de pretutindeni? Existau teorii – rai, iad, renaștere, și-așa mai departe. Dar știa cineva cu siguranță? Exista vreun răspuns? Cât de nedrept și de impasibil mi se părea să-i trimiți pe cei vii către moarte, în necunoscut! Blake trebuie să fi înțeles și el cât de tragic era asta. Spunea asta chiar acolo, cu propriile-i cuvinte, „Nimeni nu va ști vreodată cine a ucis-o". De ce, Doamne? Mi-am zis că fusesem prea dură cu Blake. El îi oferise bietei Magda un loc de odihnă. Își dăduse silința utilizând tot ce-a avut la îndemână – un pix, un caiet cu spirală, pietricelele

negre, despre care mi-am amintit acum că le aveam încă în buzunarul paltonului. Mi-am băgat mâna și le-am simțit – erau ascuțite, grăunțoase. Erau o sursă de alinare. Îmi dădeau o oarecare putere. „Se numea Magda.” Da, Blake, trebuie să ne ținem cu dinții de viață, s-o conștientizăm și să nu întoarcem spatele morților.

Mi-am întors privirea la computer și m-am uitat fix la provocarea ce venea rotindu-se de dincolo de el. Pe marginea de jos a ecranului era lipită o mică etichetă, scoasă la imprimantă și laminată, care întreba același lucru: „Ați uitat ceva? Nu ne asumăm răspunderea pentru obiecte pierdute sau furate. Avem rugămintea să lăsați biroul așa cum l-ați găsit”. Mi s-a părut un mesaj nemilos: Da, da, trăiește, fă mizerie, însă nu lăsa nici o urmă când mori. Curăță orice dovadă a existentei tale. Amintirile nu vor face decât să-i tulbure pe cei care continuă să trăiască. Vor trebui să-și irosească propriile vieți ca să curețe după tine. Era ca și cum trupul neînsuflețit al Magdei era un ambalaj de bomboană aruncat pe trotuar.

Acum mă simțeam epuizată de propriile gânduri. Îmi doream să pot să uit pur și simplu de toate astea, să mă întorc la plimbarea mea nevinovată prin pădurea de mesteceni, să mă frământ aiurea, să mă învinuiesc că nu iau barca cu vâsle spre insulă. „Femeie leneșă”, îmi zisesem. A, urma să mă duc în curând. Sigur că aveam să merg. Evitasem să fac asta de lene, dar și de teamă. Privind *screensaver*-ul care se răsucea, a trebuit să recunosc că a fi acolo, pe apă, îmi dădea un sentiment de singurătate. Mi-am șters lacrimile de pe față, iar când am făcut asta, am mișcat mouse-ul cu cotul. Aurora boreală a apărut din nou. Am deschis motorul de căutare și i-am cerut lui Jeeves nu răspunsul la rugăciunile mele – să nu existe moarte, să fie Walter aici cu mine, să mă întorc la viața din Monlith, viața mea de dinainte de Charlie, de dinainte de toate astea – fiindcă știam că nici un computer nu putea face asta. Nu, am căutat în schimb o cale de a întreprinde ceva, o mână de ajutor pentru efortul de a face lumea un loc mai bun, în ciuda morții și a tuturor celorlalte. Walter ar fi fost atât de mândru! Am tastat: „Cum elucidezi un mister?” Pe urmă, pentru siguranță, am schimbat în „Cum elucidezi o crimă învăluită în mister?”, având în vedere că eu cu asta aveam de-a face.

Am trecut în revistă de sus în jos rezultatele căutării.

„Fă o listă cu suspecți”, mi-a sugerat un site. Asta mi s-a părut destul de ușor. Dacă există un grup de oameni și fiecare dintre ei are un motiv să dorească moartea Magdei, nu era logic ca omul care avea cel mai bun motiv

să fie criminalul? Cum aș fi putut măsura și compara motivele lor? „Magda mi-a furat peria de păr”, ar putea să spună o fată, de exemplu. Cum s-ar compara furtul unui bun cu ceva mai imaterial, ca o jignire personală: „Magda m-a insultat”? Sau „Magda s-a culcat cu iubitul meu”. Ei bine, iată un motiv plauzibil. Dar cum s-ar compara un astfel de motiv cu „Magda s-a culcat cu soțul meu”? Ce era mai rău? Cu siguranță că totul depindea de calitatea relației amoroase dintre suspectă și bărbatul acesta cu care se culcase Magda. Și totodată, de luciditatea fetei căreia îi furase peria de păr, de fragilitatea iubitei sau soției înșelate. Nu puteam să-mi închipui că Magda ar putea să jignească pe cineva sau să se culce cu cineva vreodată. Sigur, avea un aer puțin cochet și sfios totodată, un pic secretos, un pic întunecat – ojă neagră ușor ciobită, jacheta pe care o purta cu o oarecare ironie, disprețul pe care-l afișa uneori – dar nu era o „curvă”. Nu era o „cățea”. Mi-am imaginat că așa-i spuneau iubita sau soția. Magda era prea tânără ca să se amestece în astfel de treburi, să se încurce cu bărbați, să dea așa lucrurile peste cap. Sau cel puțin așa credeam. Erau multe aspecte de luat în considerare. Ranchiuna nu mi se părea un motiv suficient de bun ca să omori pe cineva. Trebuie să fie mai mult de-atât. Întrebarea care trebuie pusă e: „Cine ar avea cel mai mult de câștigat de pe urma morții Magdei?” Răspunsul ar fi putut să ducă în cele din urmă, chiar dacă nu direct, la adevăratul făptaș. Mi-am zis că sunt foarte isteață că am ajuns la întrebarea asta.

În timp ce rumegam la ideea asta, în colțul din dreapta jos al ecranului s-a deschis o fereastră mică. Era o reclamă animată la binocluri. Lentilele se lărgeau și se lungeau, ca niște trompete. Am dat click pe reclamă – din prostie, poate, am fost fermecată de animație – și am ajuns la un site care vindea echipamente de vânătoare care-l camuflau pe cel care le purta în funcție de o mulțime de fundaluri: haine militare de toate felurile, apoi costume întregi, dintr-o bucată, negru închis din cap până-n picioare, cu măști și plase care acopereau urechile, nasul, gura și ochii. Îmi aminteau de costumele mimilor. Mi-a venit să chicotesc și m-am uitat în jos, în dreapta mea, acolo unde stă de obicei Charlie când sunt la masă, însă el nu era acolo, desigur. Îmi părea rău că stătea închis în mașină și mă aștepta. Aveam să mă revanșez cumva față de el. Toate modelele erau manechine unisex, din polistiren, și nu aveau nici sâni, nici șlițuri umflate, busturi drepte și picioare viguroase și bine conturate. Am trecut în revistă variantele de imprimeuri de pe costumele camuflaj dintr-o bucată. Erau costume ca să te

faci nevăzut în diverse peisaje forestiere: în păduri de conifere, de foioase, peisaje alpine, jungle, păduri luxuriante, vara, sau în păduri argintii și gri, iarna. Aveau costume ca să te camuflezi pe câmp, în deșert, chiar și-n apă. Am dat click pe unul care părea potrivit pentru pini: avea o culoare întunecată, cu pete roșii, iar picioarele aveau o nuanță de maroniu deschis. Semănau cu pijamalele-salopetă cu fermoar pentru copii. Trecuse multă vreme de când nu-mi mai cumpărasem haine. Toată iarna purtasem același pulover gri și gros din lână, izmene și pantaloni maro din catifea. Acum, că se făcuse primăvară, trecusem la jachete subțiri din lână, pulovere din bumbac și blugi. Trăiam modest, dar îmi permiteam să-mi mai cumpăr una-alta din când în când. „Voi sări gogoașa de azi", mi-am zis, de parcă făceam astfel cine știe ce economie, și m-am hotărât să comand cel mai ieftin costum pe care-l aveau la vânzare. Era negru, simplu. Nu costa decât douăzeci de dolari, plus transportul. M-am gândit că aș fi putut să-l port noaptea, pe malul apei, sau chiar în apă, ca să văd dacă peștii aveau să-și dea seama că eram acolo sau dacă s-ar fi lovit de mine. Poate că aș putea să mă apuc de pescuit. Ar putea fi o activitate foarte rodnică – un hobby care să-mi dea de mâncare. Aș fi aproape pe cont propriu, dacă iau în considerare și noua mea grădină. Gândurile astea m-au înveselit. „Uite, Walter, trăiesc fără cheltuieli mari și sunt și descurcăreață." La asta se referise când spusese „cum să trăiești cu adevărat", nu? Să te bucuri de fiecare clipă? Să-ți faci planuri, să fii spontan, să te aventurezi în lumea largă fără să-ți pese? Mi-am scos cardul de credit din poșetă și am introdus cifrele. Se întâmpla rar să primesc vreun e-mail. De obicei așa primeam factura la curent, dar până și pe-aceea o primeam degeaba: costurile lunare erau retrase automat de la mine din cont. Așa că mi s-a părut un gest deosebit de opulent să comand ceva care să-mi fie livrat. Ba chiar am plătit cincisprezece cenți ca să scot la imprimantă factura care a apărut pe ecran și pe care mi-a înmânat-o bibliotecara, fără să spună nimic; biata femeie, trebuie să fi fost atât de plictisită! Cuprinsă de încântare, uitasem de fereastra din spatele celei cu costume dintr-o bucată. Era încă acolo. „Cum să elucidezi o crimă învăluită în mister."

Am parcurs pagina mai departe.

„O modalitate de a-ți da seama cine e vinovatul e să întrebi direct fiecare suspect în parte «De ce l-ai omorât pe cutare?» Dacă suspectul e nevinovat, el sau ea s-ar putea să-ți răspundă «N-am făcut-o», pe când adevăratul criminal va trebui să apeleze la viclenie ca să nu fie prins. Poți,

de fapt, să folosești această tactică pe post de proces eliminatoriu.

Construiește-ți strategia în jurul scopului de a găsi mincinosul.

Pentru mai multe informații…” etc.

Mi s-a părut foarte interesant. Dar oamenii mint tot timpul. E o parte fundamentală a fiecăruia dintre noi. Nu strică să mai minți din când în când. Ajută oamenii să se distingă unii de alții. Firește, unele relații au nevoie de mai multă sinceritate decât altele. De pildă, un soț și o soție trebuie să încerce să spună adevărul. Prea multe minciuni ar duce la perturbarea spațiului mintal împărțit de cei doi. Dar chiar nu era adevărat că minciuna dă neapărat în vileag o vină. Îl mințeam pe Charlie tot timpul.

— Mă întorc imediat, îi spusesem atunci când l-am lăsat în mașină în parcarea bibliotecii.

Mă rog, n-a fost tocmai o minciună, dar asta s-a dovedit a fi în cele din urmă. Se scurseseră aproape treizeci de minute de când stăteam la computer și mă gândeam la toate astea. Așa că nu orice minciună era o înșelătorie. Uneori erai nevoit să-ți încâlci promisiunile. Și uneori o minciunică era bună. Era benefică. Nu toți oamenii își doresc să audă tot adevărul de fiecare dată. Dacă Walter nu m-ar fi mințit din când în când, am fi avut o căsnicie foarte diferită. Era bine să mai existe câte un secret pe ici, pe colo. Îți menține interesul față de tine însuti.

Blake răspunsese deja la întrebarea pe care i-aș fi pus-o suspectului principal: „De ce ai omorât-o pe Magda?” Răspunsul lui se găsea chiar în bilețel: „N-am făcut-o eu”. Din ce spunea internetul, adevăratul criminal ar da un răspuns mai viclean. M-ar îmbrobodi ca să mă îndepărteze de adevăr. S-ar ascunde în spatele unei ficțiuni. „Ce interesant că te interesezi de Magda!”, ar spune pentru început. „Știai că mi-a împrumutat odată o carte despre Egiptul antic? Piramidele sunt niște construcții atât de fascinante!” Ah, ar bate câmpii oricât ar fi nevoie, numai ca să nu spună adevărul. Mai mult, adevăratul criminal nu s-ar pune în postura de suspect de unul singur, așa cum o făcuse Blake scriind bilețelul. Adevăratul ucigaș s-ar ține departe de pădurea de mesteceni. Ar face ceva aparent nevinovat și s-ar preface că nu e preocupat de nimic altceva. Și-ar împături șosetele într-o spălătorie. S-ar uita la televizor în timp ce și-ar băga pumnul plin de sânge într-o pungă cu chipsuri lingându-și degetele unsuroase și pline de sare. Și-ar uda gazonul, și-ar saluta vecinii, și-ar curăța șanțurile, și-ar curăța cizmele de noroi, s-ar scobi între dinți, fredonând. Sau mi-am închipuit că era la lucru într-o măcelărie, feliind carnea cu un fierăstrău electric. Poate că-l văzusem

prin pereții de sticlă de la raionul cu carne de la Save-Rite. Nu voiam să privesc cum erau sfârtecate animalele. Îmi întorcea stomacul pe dos. Sau poate că slujba de măcelar era prea violentă, prea evidentă. Un individ cu porniri ucigașe ar vrea probabil să se dea drept un om blând și inofensiv, un lup în haine de oaie. Ăsta ar fi un mister mult mai interesant, mi-am zis. M-am gândit la Walter, la mâinile sale blânde care nu aveau bătături decât la degetul mijlociu, de la cum ținea stiloul. A fost un bărbat masiv și puternic – până să fie răpus de cancer, desigur –, dar părea incapabil să facă rău cuiva. O, dar putea. A omorât odată un șobolan cu ciocanul. Își mânca friptura în sânge. Bărbații te pot induce astfel în eroare. Chiar și cei mai gingași aveau înclinația aceea pentru primitivism. Înăuntrul lor, toți bărbații sunt vânători. Toți sunt ucigași, nu-i așa? E parte din ei. Și totuși pot să dea impresia că sunt atât de amabili! Nu-ți poți da seama de adevărata fire a unui bărbat doar din felul în care arată. Un lucru pe care l-am învățat de la Agatha Christie este că deseori vinovatul se ascunde în văzul lumii. Se poate ca ucigașul să lucreze chiar în aceeași bibliotecă, undeva în camera din spate, aranjând lucruri fără să-l vadă nimeni. Să sperăm că n-o sugrumă în acest moment pe doamna bibliotecară, mi-am zis. Dac-o sugruma, misterul ar fi fost elucidat prea ușor.

Chiar în acel moment bibliotecara s-a întors, ca și cum m-ar fi auzit și ar fi vrut să-mi demonstreze contrariul. Am răsuflat ușurată, clătinând din cap la prostiile pe care le cugetam. Dar trebuie să iei în calcul toate posibilitățile. Chiar credeam că sunt foarte isteață. Vezi tu, Vesta, mi-am zis. În doar două secunde ai tăiat de pe listă un suspect: bărbatul care lucrează în camera din spate a bibliotecii. Și nici n-a fost nevoie să-l interoghezi. Poți să elucidezi misterul folosindu-te aproape exclusiv de mintea ta.

I-am zâmbit bibliotecarei și i-am făcut cu mâna. Mi-a rânjit forțat.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai socializasem deloc! Iarna fusese lungă. Iar eu nu aveam prieteni, n-aveam cu cine să mă întâlnesc să iau prânzul, să mă duc la cinema, să sporovăiesc la telefon. Nici măcar n-aveam telefon. Bilețelul pe care îl lăsase Blake în pădurea de mesteceni era singurul mod în care mai comunicasem cu cineva de multă vreme. Nu primisem vreo plăcintă de bun-venit sau urări de bine din partea vecinilor când mă mutasem. Doar polițiștii aceia îngrozitori care veniseră să mă mustre. De parcă eram vreo răufăcătoare.

— Câinele are carnet de sănătate? mă întrebaseră.

Niște tirani. Poate că polițiștii ăia ar fi ajuns departe cu tacticile lor de

bătăuși, dar eu aveam nevoie de o tactică mai subtilă și sofisticată ca anchetator. Aveam nevoie de o abordare mai elegantă, de o metodă inteligentă ca să stabilesc – stabilesc? – motivul, mijloacele, oportunitatea și orice altceva ar mai fi avut de-a face cu un om vinovat.

Acum mi-a atras privirea un banner strălucitor desfășurat pe tot ecranul. „CELE MAI BUNE PONTURI PENTRU SCRIITORII DE ROMANE POLIȚISTE!" Am dat click pe el. După cum mă așteptam, toate sugestiile erau arbitrare și-ți sufocau inspirația, creativitatea și distracția.

„Este esențial să citești o mulțime de romane polițiste."

Mi s-a părut un sfat ridicol. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă cineva e să-și umple capul cu modurile altora de a proceda. Asta i-ar răpi tot farmecul. Se apucă cineva să studieze copiii înainte să copuleze ca să facă unul? Se apucă cineva să analizeze fecalele altora înainte să dea buzna la toaletă? Se duce cineva la alți oameni să-i întrebe ce au visat înainte să meargă la culcare? Nu. Construirea unui mister e o îndeletnicire creativă, nu o procedură calculată. Dacă știi cum se încheie o poveste, la ce bun s-o mai începi? Adevărat, o scriitoare are nevoie de câteva îndrumări și trebuie să aibă câteva cunoștințe despre misterul despre care scrie. Altfel așteaptă în zadar și mâzgălește niște chestii ca să-și imortalizeze spațiul mintal. Mi se părea că lucrul acesta e de fapt destul de umilitor; denotă aroganță și vanitate. Dar mi se părea într-adevăr că datoria scriitorului e aceea de a micșora importanța miracolelor de pe Pământ, de a extrage o întrebare din misterul infinit al vieții și de a răspunde la ea printr-un fel de smiorcăială. Walter disprețuise dintotdeauna ficțiunea, numind-o un mod banal de a-ți petrece timpul, la fel ca uitatul la televizor. Cu toate acestea, îi plăceau filmele făcute după romanele Agathei Christie. Cred că îl mulțumeau fiindcă putea să facă mereu pe deșteptul cu mine când ne uitam împreună la ele. Aducea acasă casete video de la biblioteca universității.

— Toate aceste povești sunt foarte previzibile. Nu-ți dai seama? Pot să elucidez misterul. Criminalul e mereu cel care e la doi pași mai încolo.

Știam la ce se referă când vorbea așa: ucigașul nu era chiar în fața ochilor mei, dar era în văzul meu. Firește, zăream mereu răspunsul cu aceeași limpezime cu care o făcea și Walter, dar îi făcea atât de multă plăcere să aibă dreptate. Adora să aibă impresia că era strălucit. Trebuia să las de la mine și să-i îngădui să mă pună în umbră ca să păstrez pacea dintre noi. Dar știam că și mie-mi mergea mintea. Nu eram expertă în toate, dar eram foarte capabilă.

— Folosește-ți imaginația, Vesta, îmi spunea dacă păream nefericită. Nimic nu e atât de serios. Înveselește-te, te rog.

Îi făcea plăcere să-mi spună că eu eram cauza propriei tristeți, că alegeam să cred că viața mea era limitată, plictisitoare. Îmi spunea că totul era posibil și, mai mult de-atât, că totul – fiecare lucru și scenariu – avea versiuni infinite prin galaxii și dincolo de ele. Știam că era o credință copilăroasă, dar o adoptasem oricum. Când îmi imaginam realități nenumărate, supărarea pe care trebuia s-o simt era mai tolerabilă. În univers exista un număr infinit de Vesta Gul, și toate existau concomitent cu mine, toate citeau site-ul CELE MAI BUNE PONTURI PENTRU SCRIITORII DE ROMANE POLIȚISTE, cu o singură variație măruntă: părul uneia îi cădea diferit peste frunte; *mouse-pad*-ul uneia era verde în loc de albastru, și tot așa. Într-o altă dimensiune, aveam pe podea alături de mine un dragon mic care sufla flăcări. Într-alta, Charlie era sugrumat în mașină de un boa constrictor de doi metri jumate. Și-așa mai departe. Treaba detectivului era să restrângă realitățile posibile la un adevăr unic. Un adevăr ales. Nu însemna că era singurul adevăr. Credința mea era că adevărul adevărat nu exista decât în trecut. Dar în viitor începeau să se complice lucrurile.

„Stabilește cu exactitate felul în care a fost săvârșită crima. Închipuie-ți fiecare amănunt.”

Asta era absurd. Dacă aș fi putut să stabilesc cu exactitate felul în care a fost comisă crima, n-ar mai fi fost nici o nevoie de a se elucida misterul. Bănuiam că erau posibilități care trebuiau luate în considerare, că existau versiuni ale unor trecuturi diferite pe care le puteam înșira pe o listă. Pe urmă aș fi putut deduce care versiune era cea mai veridică. Puteam să fac asta. Dar „fiecare amănunt”? În cât de multe amănunte trebuia să intru ca să-l acopăr pe „fiecare”? Era suficient să spun că „avea barba deasă”, sau era de așteptat din partea mea să explic cât era de deasă, ce textură avea și când fusese tunsă ultima oară și cu ce fel de aparat și de către cine? Dacă o barbă fusese tunsă de curând, ar fi adus-o asta pe Magda înapoi? Nu, astfel de imagini atent construite trebuia să fie rezervate unor scene deosebit de importante. Dacă barba era tunsă pe întuneric, neîndemânatic, grosolan, cu un briceag, într-o peșteră de lângă mină, iar briceagul acela îi spintecase gâtul Magdei, atunci barba merita luată în considerare. Dar dacă barba îi aparținea unui om aflat în trecere prin Levant care nu știa absolut nimic, atunci nu avea nici o relevanță pentru mister. Sau poate mă înșelam. Dacă era un număr infinit de universuri, cu un număr infinit de mici detalii care

puteau să facă diferența, atunci fiecare fir de păr din fiecare barbă putea să declanșeze ceva. Nu conta fiecare lucru, indiferent cât de mic? Am privit în gol, gândindu-mă cum aș putea să iau în calcul toate bărbile de pe pământ și pe urmă fiecare Pământ posibil. Dar m-am oprit. Dacă există un număr infinit de sensuri, atunci nu mai există sens.

„Oferă-i criminalului un motiv limpede și convingător.” Ei bine, nu era nevoie să-i ofer criminalului un motiv. Trebuie să și-l fi oferit de unul singur.

„Creează o lume tridimensională. Personajele tale ar trebui să aibă vieți care se extind dincolo de situația asta punctuală. Poți să te folosești de fișa de lucru ca să creionezi profilurile personajelor și astfel să le dai viață.”

Mi-am dat seama că romanele polițiste erau un gen din afara sferei artei. Nu că romanele mai literare pe care le împrumutasem de la bibliotecă păreau mai inspirate. Pe rafturile bibliotecii erau puse toate chestiile care *nu* te vor surprinde. Invitația, ba chiar poemul lui Blake, aș putea spune, n-ar fi ajuns pe noptiera nimănui: era prea ciudat. „Se numea Magda.” Ce început mai era și ăsta? Un redactor ar găsi că bilețelul e prea sumbru ca să fie publicat. Ar zice că e prea mult, prea dintr-odată. Sau că nu e destul de plin de suspans. Că e prea ciudat. Am încercat să-mi amintesc cum începeau ultimele câteva cărți pe care le citisem. N-am reușit.

Doar o parte din articolul CELE MAI BUNE PONTURI mi s-a părut folositoare – chestionarul despre profilul personajelor. Mi-am zis că s-ar putea să mă ajute să mi-o închipui pe Magda mai precis. Mi s-a părut destul de ușor să completez informațiile lipsă. Genul acesta de lucruri era potrivit pentru oamenii care îmbătrânesc: exerciții care să-ți pună mintea la încercare, jocuri. Lui Walter îi plăcuseră exercițiile mintale de acest fel. Avea mereu o tablă de șah pregătită și obișnuia să mute o piesă, să se ridice și să se așeze în scaunul opus ca să mai mute o piesă.

— În felul acesta, psihicul se înfruntă pe el însuși. Există un dialog. Trebuie să-i vorbești minții, Vesta, altfel începe să se atrofieze. Se transformă într-o pastă.

M-a dus cu gândul la o fântână din mall-ul din Monlith, cu apa ei clorinată care țâșnea în sus și cobora la nesfârșit.

— Dar dacă mintea vorbește cu ea însăși, am zis, atunci n-o face doar ca să spună ceea ce dorește să audă?

Walter avea dreptate când zicea că ai nevoie să vorbești cu cineva. Slavă Cerului că-l aveam pe Charlie! Mi-era teamă că, în lipsa lui, mi-aș fi

putut pierde mințile de tot.

Mi-am luat un pix din poșetă și am început să notez nume de suspecți pe spatele chitanței de la costumul de camuflaj. E distractiv, nu-i așa, Walter? Instinctul – ceva pe care instrucțiunile de scris romane polițiste nu l-a pomenit deloc – îmi spunea că aveam nevoie de șase nume. Mi s-a părut că unul trebuia să fie un fel de monstru, un strigoi, o arătare întunecată și dubioasă ce răsărea din umbră, o scorneală plăsmuită din furie ce reprezenta inconștientul întunecat al întregii omeniri. Pădurea de pini era un teritoriu potrivit pentru un astfel de personaj. Când am scris cuvântul „strigoi”, mi-a alunecat mâna pe hârtie, iar *o*-ul s-a contopit cu *i*-ul, transformându-se într-un formă ce semăna cu litera *a.* Nu se spune că întâmplarea e mama invențiilor? Aș fi putut să-l numesc Striga pe acest strigoi. Avea să fie un bulgăre soios și plin de nervi și m-am simțit foarte isteață când am observat înțelesul subtil al numelui, atât de aproape de „strigăt”. Aveam să mă pricep la asta, mi-am zis. Dar n-ar trebui să fiu prea încrezută. Un detectiv prea încrezător în forțele proprii ar putea să tragă concluziile greșite din dovezi. Ar putea să remarce doar indiciile care îl conduc către soluția la care se gândise din prima. Și-mi doream să fiu surprinsă de ceea ce aveam să descopăr. Nu eram atotștiutoare, precum Walter. „Încearcă să surprinzi cititorul la sfârșit, dar joacă întotdeauna corect.” O, aveam să joc corect, dar aveam să mă joc după cum pofteam eu. Urma să dau curs propriilor toane și pofte. Asta era viața pe care mi-o doream – o viață liberă, liberă de așteptări. Mi se părea drept.

Tot mai aveam nevoie de un bărbat puternic în rolul principal. Cineva care să fi avut în jur de patruzeci și cinci – cincizeci de ani, care să aducă cu Harrison Ford. Dintotdeauna mi se păruse că Harrison Ford semăna un pic cu Walter, chipeș, puternic, sensibil și simțitor, un bărbat cu o emotivitate intuitivă, un fel de cititor de gânduri, cineva de succes, sofisticat, distins. Tipul acela de bărbat ar putea să scape basma curată din orice situație. Harrison Ford al meu ar fi putut să fie un proprietar avar care făcea tranzacții dubioase pe alei întunecoase sau în camerele din spate ale cluburilor de jazz, însă ghidându-se mereu după cele mai înalte principii morale, mereu din bunătate. Și ar avea o gașcă de subalterni buni la suflet pe care s-ar putea baza mereu. O echipă, ca să zic așa. Dacă ar fi să-i includ pe acești subalterni, asta ar putea să complice procesul de distribuire a rolurilor. Așa că am decis că nu voi avea subalterni. Walter nu avusese decât câte un subaltern de fiecare dată – asistente de cercetare, toate niște femei

tinere.

Personajului bazat pe Harrison Ford n-aveam să-i spun „Harrison Ford” – ar fi fost greu de disociat personajul real de cel fictiv –, ci aveam să-i spun „Henry”. *Viața lui Henry* era punctul perfect de referință pentru acest personaj. Cineva care odinioară fusese nemilos, egoist, un narcisist, dar care se mântuiește în urma unei tragedii care apare fără veste. Poate că și-a pierdut averea și acum e nevoit să lucreze la magazinul de bricolaj. Sau poate că-l frecventa pe cel din Bethsmane fiindcă era instalator, contractor sau tâmplar. În orice caz, știam că-l pot găsi acolo.

Am rugat-o pe bibliotecară să-mi printeze un exemplar din chestionarul pentru profilurile personajelor. A părut ușor iritată.

Am închis ferestrele motorului de căutare. Acum erau mai mulți oameni în bibliotecă. Era aproape ora prânzului. M-am uitat o ultimă oară la reflexia mea din planul astral întunecat afișat pe ecranul computerului. Iată-mă. Arătam ca de obicei, doar că acum pluteam în abisul digital asemenea unei profetese, unei zeițe sau unei idei.

Mi-am adunat lucrurile, strângându-mi hârtiile la piept, și am ieșit în grabă către mașină. Mi-am dat seama că lui Charlie trebuie să i se fi făcut frig și trebuie să se fi întristat de unul singur.

Nu ne-am oprit să ne plimbăm prin oraș. Contrar obiceiului, nu mi-am cumpărat o gogoașă și-o cafea. Pur și simplu am mers grăbiți acasă, atenți la sediul poliției din Bethsmane, care se afla într-o curbă a drumului, pe lângă Twelven Creek. Nu voiam să atrag atenția asupra mea. Observam deja o schimbare în atmosferă. Când cineva își iese din rutină, oricât de puțin, orașele mici simt asta, iar unii oameni s-ar putea să remarce.

Charlie a țâșnit afară din mașină imediat ce am ajuns pe aleea pietruită și am deschis ușa pasagerului. Aproape că mi-a dislocat umărul, fiindcă lesa lui mi se răsucise cumva în jurul brațului. Nu mă vedeam drept o femeie bătrână, dar la vârsta mea sunt în categoria de risc pentru anumite afecțiuni. Ar trebui să iau acid ibandronic o dată pe lună – dar n-o fac. Ar fi ușor să înghit comprimatul dimineața și să fac plimbarea de o oră care e necesară pentru ca medicamentul să fie absorbit de corp. Dar mi s-a părut cumva nenatural, ca otrava. N-am avut încredere în el. Am avut senzația că chimicalele din medicamentul acesta aveau să paraziteze, de fapt, calciul din oasele mele. Poate că am făcut-o în onoarea refuzului îndârjit al lui Walter de a se încrede în medicamente sofisticate. Când a făcut cancer, a dat vina pe Pepto-Bismol.

Pentru masa de prânz mi-am făcut cafea proaspătă și mi-am întins unt de arahide pe un alt covrig. N-aveam chef să gătesc. Am făcut un duș lung și fierbinte, gândindu-mă la cât aveam de lucru mai departe. Până acum nu aveam decât doi suspecți – Striga și Henry. Soarele începuse deja să apună pe când eram din nou îmbrăcată. Timpul se scursese uluitor de repede. L-am chemat pe Charlie înapoi înăuntru.

Nu mă plictisisem deloc în iarna aceea. Nici nu mă gândisem la asta. Mă preocupasem atât de mult ca eu și cu Charlie să fim curați și să ne fie comod, să bag lemne în sobă, să curăț cenușa, să mătur podelele, să opresc vântul care sufla prin ferestre cu prosoape de bucătărie. Curățăm zilnic cu o lopată zăpada proaspăt depusă și făceam o cărare până la lac, ca eu să mă pot plimba iar Charlie să se poată zbengui pe suprafața înghețată. Înăuntru trebuia să fac ceaiul și să aprind din nou focul. Înainte să ne dăm seama, soarele apunea și eram frânți de oboseală. De-abia apucam să beau un pahar de vin și să deschid o carte înainte să ațipesc pe canapea, având în fundal pinii care păreau cufundați în ceață din cauza zăpezii agitate de vânt, pe urmă se întuneca, focul trosnea blând și Charlie făcea câțiva pași afară să-și facă nevoile, după care dădea buzna înapoi în casă, mergeam sus la culcare și ziua era încheiată. Din noiembrie până în martie zici că eram niște urși care hibernează. În aprilie au început lucrurile să se dezghețe. Charlie și cu mine eram bine. Trecuserăm peste greutăți. Însă acum, când trebuia să elucidez misterul Magdei, obiceiurile mele din timpul iernii îmi păreau penibile și lumești. Cum am suportat toată plictiseala aceea? Cum de nu mi-am smuls părul din cap, cum de n-am luat-o razna, cum de n-am început să vorbesc singură, să măsor încăperile în lung și-n lat, să-mi fac prieteni din oameni de zăpadă? Cred că mulțumită lui Charlie mi-am păstrat luciditatea. Când îi era somn, îmi era și mie somn. Atunci amețeala umplea spațiul mintal dintre noi. Era ca o pastilă pe care o luam în după-amiezile din timpul iernii. O ceașcă de ceai, o plimbare rapidă până în pădure și la toaletă, apoi eram epuizați ca două lumânări topite. Acum zilele erau mai lungi. Cerul a căpătat o culoare portocalie și rozalie. Nuanțe splendide de galben și violet se reflectau pe suprafața lacului. Copacii negri de pe insula mea se legănau în vânt ca marionetele. Parcă și vedeam mâinile Domnului care trăgea de niște sfori invizibile. Poate că Walter era acolo, sus, în rai, cu El.

— Când vei părăsi acest Pământ, îl vei cunoaște, a zis Pastorul Jimmy.

Am strâns din buze. Totul nu era decât o aiureală, nu-i așa? Ceea ce era real se afla aici, jos, pe Pământ. Lumea naturii și miracolele ei, în asta consta Dumnezeu. Era atât de multă bucurie și atât de multe de explorat aici, jos! Și iată-mă și pe mine cu câinele meu alături de lampa care arunca o lumină caldă asupra mesei și de o ceașcă cu cafea proaspătă și fierbinte. Nu beam decât rareori cafea noaptea, însă voiam să-mi păstrez simțurile ascuțite. Paharul de vin pe care-l beam de obicei m-ar fi făcut somnoroasă. Am aprins chiar și o lumânare, așa cum făcusem adesea în timpul iernii, pentru atmosferă. Acum însă am aprins-o ca să mă concentrez: flacăra aprinsă ascute mintea. Asta făcea Walter când lucra noaptea târziu, scriind la studiile sale de caz sau la ce-o fi muncit el. Am dat radioul mai încet, mi-am scos fotocopiile, am pus deoparte chitanța de la costumul de camuflaj și am început să completez chestionarul.

TREI

Nume: Magda.

Fără nume de familie. Îmi plăcea că era doar *Magda,* un nume mic, purtat de adierea din pădurea de mesteceni. Asta o făcea să fie Magda mea. Eu o descoperisem. Iar dacă trecutul era sigur și deținea un adevăr anume, eu eram cea care trebuia să-l descopere și să-l cunoască pe-al ei și aveam senzația că o cunoșteam deja atât de bine. Tot ce-mi rămăsese de făcut era să gândesc.

Vârsta: 19.

Era încă o fetișcană, mi-am zis, dar era destul de mare încât să fi dobândit câteva cicatrici și să fi strâns câteva povești de spus. Avea o fire jucăușă. Să fi avut chiar și douăzeci și patru de ani și tot s-ar fi simțit ca la nouăsprezece. Și dacă ar fi rămas vreodată însărcinată, s-ar fi dus în același loc în care mersese cuplul de la bibliotecă, să se extragă bebelușul din ea, să-l distrugă și să-l arunce. Mi-am zis că n-ar fi avut nici un fel de rezervă de la a face una ca asta. Ce trist, ce păcat! Poate că uciderea ei a fost un act de răzbunare din partea lui Dumnezeu. Dar asta e. Magda n-ar lăsa un bebeluș să-i strice viața. Nu și-ar dori să fie legată de un copil sau de tatăl lui și să fie nevoită să-și petreacă zilele dându-i morcovi zdrobiți cu linguriță unei creaturi care era doar pe jumătate a ei. Cealaltă jumătate ar fi fost o greșeală, aș zice. Și-ar lua tălpășița înainte ca lucrurile să devină prea serioase. Ar pleca din Levant și s-ar duce undeva în sud, unde ar găsi mai mulți oameni ca ea, neliniștiți, vicleni și îndrăzneți. Asta era problema cu Levantul. Nu găseai picior de om neliniștit. Totul era prestabilit. Orice lucru ieșit din comun era aruncat sau ignorat. Nici unul din oamenii care locuiau pe malul lacului nu se obosise să se împrietenească cu mine. Aveam niște vecini la mai puțin de un kilometru de mine. Nu-mi făcuseră cu mâna decât o dată, când am trecut pe lângă ei în barca mea cu vâsle. Și prin felul în care mă salutaseră doriseră parcă să-mi spună „Asta e proprietatea noastră. Du-te, pleacă”. N-am vrut decât să explorez un pic. Am vrut doar să aflu cum se îngrijeau de bunurile lor acolo. Din câte mi-am dat seama, aveau un depozit de bărci care se afunda din cauză că butucii din lemn putreziseră, cu o ușă încuiată ce atârna însă în jos, deschisă, astfel încât am putut să arunc o

privire înăuntru, deși n-am putut să disting nimic din cauza întunericului. Casa lor, construită la depărtare de apă, era ascunsă după copaci. După niște pini întunecoși. Proprietatea avea un debarcader mic și acolo i-am zărit pe vecini, amândoi în halate de baie, stând în picioare și privind în jos către apă. Din felul în care bărbatul ridicase o mână ca s-o oprească din vorbit pe femeie, ca să arate cu degetul în direcția mea, care mă aflam la vreo douăzeci de metri de mal, păruseră surprinși să mă vadă. Bărbatul nu era ras, femeia avea părul mare și pufos și părea bolnăvicioasă. Le-am făcut și eu cu mâna, dar s-au întors cu spatele, au mers către capătul dinspre țărm al debarcaderului și au dispărut degrabă după pini. A fost ciudat. Nu cred că aveau copii. De câteva ori le văzusem camioneta mare și neagră intrând pe Route 17 înaintea mea. Dacă o cunoscuseră pe Magda, nu cred că o plăcuseră. De mine nu le-a plăcut.

O descriere fizică generală a Magdei mi-ar lua ceva efort. Fusesem în stare să-mi închipui cadavrul ei cu destul de multă ușurință, iar din asta am putut să deduc câteva lucruri incontestabile. Dar chipul ei era încă neclar.

Descriere fizică generală: atrăgătoare, față ieșită din comun în virtutea proveniență etnice.

Unora li s-ar putea părea prea neobișnuită, cu atât mai mult cu cât era încadrată de părul ei lung, negru și mătăsos care era atât de alunecos și de fin încât îi atârna de ambele părți ale chipului ca un cadru. Felul acesta de a-și expune fața o făcea să pară cu atât mai stranie și mai delicată. Avea tenul palid, însă nu avea pistrui și nu dădea impresia de bolnăvicios. Era aproape elastic. Nu avea nici un por. Mi-am închipuit că ar fi avut un nas mare, cu vârful ușor ridicat. Și ochi verzi? Căprui? Erau îngușți, impenetrabili. Da, verzi. Avea buze de un roșu sângeriu pe vremea când era în viață, dar acum erau palide, albite de moarte, scorojite, turtite de pământ. Mi-am imaginat chipul ei cu ceva mai multă precizie din perspectiva pământului de sub el. Se dădea cu o grămadă de machiaj la ochi. Mult tuș, gene false și rimel care îi transforma ochii în tarantule. Avea impresia că îi dădeau un aer dur. Avea o bărbie proeminentă cu o adâncitură mică pe care o detesta. Credea că o face să pară grasă. Avea obiceiul să arate cu degetul către ea în oglindă la școală și să le spună prietenelor ei „Cât sunt de grasă!” După care se lovea ușor peste gropița de acolo. Dar nu era grasă. Nici pe departe. Era ușor peste medie de înaltă, 1,72, poate 1,75, dar stătea încovoiată, iar asta o făcea să pară deopotrivă rușinată și revoltată. Magdei nu-i păsa de popularitate.

Era interesată de putere mai degrabă într-un fel mistic sau sexual. Era feminină, sofisticată, dar dură. Avea intensitatea unui bărbat. Umeri bărbătești, aș fi zis. Avea degete lungi, iar mâinile și încheieturile subțiri și delicate aveau un soi de eleganță. Ar fi putut să cânte la pian. Dacă n-ar fi avut umerii aceia, ar fi putut să facă balet. Dar avea umerii lați fiindcă își încovoia spatele în felul acela. Dacă s-ar fi îndreptat de spate, ar fi fost înaltă și adorabilă. Poate că dacă ar fi rămas în Belarus ar fi muncit din greu să-și corecteze postura și ar fi ajuns în Moscova, dansând în trupa Teatrului Balșoi, în loc să fie moartă aici, în Levant, cu fața în jos și aproape uitată. Copiii americani erau atât de leneși! Când îi surprindeam pe micuți cum erau târâți prin supermarketul din Bethsmane, abia puteau ține pasul cu mamele lor. Majoritatea stăteau în cărucioare, cu picioarele durdulii ciupite de barele din metal, cu gurile roșii de la acadele sau cu mâinile și fețele mânjite de ciocolată. Magda nu fusese ca acei copii. Nu fusese crescută să taie frunză la câini. Era rebelă. Se îmbrăca băiețește. Oja i se ciobea. Nu-și pensa sprâncenele, dar și le rădea de tot după care și le desena cu tuș maro. Erau niște curbe subțiri, foarte arcuite, ciudate, ascuțite.

În fiecare vară o agenție de recrutare aducea grupuri de adolescenți din Europa de Est care să stea la casele de marcat din restaurantele fast-food de pe autostrada principală ca ele să facă față tuturor turiștilor care mergeau la cascadele, oceanul sau parcurile din nordul statului. Cu toții vorbeau perfect engleză, o vorbeau mai corect decât localnicii. Poate că Magda fusese una dintre angajatele de la fast-food, rămăsese în țară după ce-i expirase viza de lucru și trăise neobservată de autorități, ascunsă, lucrând pe bani de nimic primiți la negru ca asistentă la domiciliu pentru cine știe ce bătrân senil. Era perfect logic din punctul meu de vedere. Și așa a rămas.

Locul natal: Belarus.

„Sunt vremuri grele.”

Poate că Blake era un prieten al Magdei și-și convinsese mama să-i închirieze acesteia o cameră în casa lor. Voia s-o ajute. Ah, poate că era îndrăgostit de ea. Dar era prea mic pentru așa ceva. N-avea decât paisprezece ani. De-abia începuse să-i crească păr la subraț. Bietul Blake, nu sărutase niciodată o fată. Dar trebuie să fi fost un băiat mai deosebit din moment ce-a fost interesat de Magda. Trebuie să fi înțeles situația cu viza și că ar fi fost mult mai rău pentru ea să se fi întors acasă la familia ei decât orice s-ar fi putut întâmpla într-un loc precum Bethsmane sau Levant. Blake

trebuie să fi acoperit-o în anumite situații, cu poliția sau cu autoritățile de rang mai înalt care puneau întrebări, cu agenția care o angajase. De aceea nu putea să facă mare tam-tam pe seama morții ei. O proteja. Magda îl pusese să jure că va păstra secretul: „Nu mă pot întoarce în Belarus. E îngrozitor acolo. Tatăl meu e alcoolic. Ne bate pe mine și pe surorile mele. Ajută-mă, te rog. Uite, am niște bani puși deoparte de la slujba de la McDonald's". Cum ar fi putut s-o refuze Blake?

Locul de reședință: o cameră închiriată din subsolul casei mamei lui Blake.

Casa mi-am închipuit-o amplasată pe un drum lăturalnic în apropiere de Route 17, în susul liniei de cale ferată care trecea prin Bethsmane. O casă din lemn în stil fermă cu etaj, un garaj părăginit, o curte năpădită de buruieni, un crâng de pini în spatele ei, înconjurat de un gard din sârmă ruginită. Știam că sunt norocoasă că locuința mea era pe malul lacului, departe de genul acela de zone neîngrijite. Proprietatea mea era cu siguranță rustică. Era primitoare, cu pereți bine izolați, iar când am cumpărat-o, mi s-a spus că sistemul de canalizare nu era cel mai grozav, însă nu avusesem nici un fel de probleme. Vasul de toaletă pe care mi l-au propus era din acela care dădea foc conținutului din el. Mi-au spus că era mai bun pentru mediul înconjurător deoarece țevile se scurgeau direct în pământ. Mă uitasem și la alte cabane înainte să mă mut în Levant. Una dintre pozele pe care mi le-a trimis agentul imobiliar era cu o fermă dărăpănată. Poate cablurile electrice și toate țevile fuseseră smulse de la locul lor, iar prin fundația din cărămidă care cuprindea și prima jumătate a parterului își croiseră drum rădăcinile unui copac. Bethsmane era sărac, iar Levant era și mai sărac. Vedeam adesea case în ferestrele cărora fuseseră bătute scânduri din lemn de pin, cu pereții cârpiți cu foi de metal acolo unde furtunile smulseseră bucăți din ei, cu prelate de un albastru strident puse deasupra acoperișurilor surpate. Îmi închipuiam că așa trebuia să arate și casa mamei lui Blake. Poate că banca o amenințase că-i va pune sechestru pe proprietate, așa că nu avusese de ales și o lăsase pe Magda să închirieze în secret subsolul. „Să nu sufli o vorbă nimănui, altfel va trebui să plătesc impozit", a zis mama lui Blake. „Nimeni nu trebuie să afle că locuiește aici."

Nu știam deloc cât era o chirie într-un astfel de loc. O sută de dolari ar fi fost un preț prea mare sau prea mic pentru o cameră cu un pat și un dulap

din subsolul unei case ieftine aflate într-o astfel de localitate anonimă? Habar n-aveam. Puteam să estimez bazându-mă pe salariul pe care l-ar câștiga Magda, lucrând la negru ca ajutor de asistentă pentru un om bătrân și senil. Aceea era o muncă grea, iar majoritatea oamenilor nu și-ar fi putut permite să angajeze un ajutor profesionist sau să locuiască într-un azil de bătrâni care să-i fi îngrijit non-stop. Bănuiam că o fată ca Magda ar fi putut să fie convinsă să accepte în jur de șase dolari pe oră. Poate șase cincizeci. Dacă lucra patruzeci de ore pe săptămână, asta i-ar fi adus un venit de două sute patruzeci de dolari. După părerea lui Walter, chiria ar trebui să fie egală cu salariul unui om pe o săptămână. În cazul Magdei, având în vedere situația disperată în care s-ar fi găsit, și ținând cont de cât de crucial era pentru mama lui Blake să acopere costul ipotecii lunare, care ar fi însemnat cât, patru sute de dolari?, bănuiam că-i cerea fetei două sute de dolari pe lună cu tot cu cheltuieli, dar fără mâncare asigurată, ca să locuiască la subsol. Se putea ca Blake să-i mai fi dat pe furiș din când în când câte un sendviș, dar mama lui n-ar fi agreat una ca asta. Shirley. Parc-o și vedeam: o privire rece, dar o conduită plăcută. Probabil că lucra la relații cu clienții sau în domeniul *telemarketing*-ului. Exista un *call center* în Highland. S-ar pricepe la așa ceva. S-ar pricepe la a da impresia că nu exista nici un fel de problemă, că nu era nimic ciudat sau greșit. Totul era rezolvat, totul era minunat. Eram deosebit de mulțumită că nu aveam telefon.

Subsolul unde Magda dormea și-și petrecea după-amiezile, ghemuită sub așternuturi și hrănindu-se cu snack-uri de la magazin – ciocolată Hershey's, chipsuri – cu greu putea să fie numit „locuință". Ea nu locuia acolo. Părea că era în așteptarea unei sentințe. Îmi părea rău pentru ea. Dacă aș fi știut că-și petrecuse toată iarna flămândă și tremurând ca varga, aș fi primit-o la mine acasă. Din puținul pe care-l știam despre ea, ajunsese să-mi placă deja. Ne-am fi putut ține de urât una alteia, iar Charlie ar fi îndrăgit-o și el, odată ce n-ar mai fi fost gelos pe ea. Cred că mi-ar fi apreciat amabilitatea. Ne-am fi simțit ca acasă împreună, am fi făcut focul, am fi gătit, am fi dormit după-amiaza. Ar fi putut să-și sprijine capul pe umărul meu și să plângă, iar eu i-aș fi mângâiat părul și i-aș fi spus că totul va fi bine și poate că acum n-ar mai fi fost moartă. Poate că acum ar fi traversat lacul cu barca, mi-ar fi făcut cu mâna și mi-ar fi zâmbit în lumina de la asfințit, cu chipul strălucind în lumina soarelui asemenea unui înger, asemenea unei fete fermecate. Dar nu, fusese surghiunită în subsolul acela. Acolo, jos, era întuneric, nu exista decât un bec simplu care atârna de un fir

și poate o lampă mică pe care Magda o cumpărase de la un târg de vechituri pe niște mărunțiș, genul acela care se prinde de carte ca să poți să citești în pat fără să-ți deranjezi soțul. Avusesem o astfel de lampă. Lui Walter nu i-a plăcut. Avea impresia că făceam din țânțar armăsar doar ca să mă bage în seamă.

— Dacă vrei să citești, citește, de ce trebuie s-o faci pe furiș?

Nu se supăra cu adevărat. Se lua de mine doar fiindcă mă nelinișteau mereu atât de mult secretele dintre noi. Aveam încontinuu impresia că-mi ascundea ceva.

— Unde anume a fost blocaj în trafic? Și de ce? A fost vreun accident? Descrie-mi, te rog, mașina. Spune-mi cum arăta locul. Câtă lumină mai era afară când ai plecat de la birou? Înțelegi? Înțelegi? Îmi fac griji. Trebui să știu lucrurile astea.

Mi-aș fi făcut astfel de griji și pentru Magda. Aș fi rămas trează toată noaptea și aș fi așteptat-o și pe ea dacă ar fi ieșit în oraș. I-aș fi oferit canapeaua să doarmă pe ea. N-am stat niciodată pe ea. Aș fi folosit rola lavabilă ca să iau de pe ea tot părul lui Charlie și i-aș fi cumpărat o pernă nouă și drăguță. Pun pariu că biata fată n-a avut în viața ei așa o pernă drăguță. Era un soi de Cenușăreasa așa cum stătea în subsolul lui Shirley. Era cumplit. Pentru ce dădea atâția bani ca să locuiască în cămăruța aceea infernală? Ca să nu se întoarcă în Belarus? Să fie liberă aici? Asta nu era deloc libertate, dar deloc. Trebuie să fi pățit ceva îngrozitor la ea acasă de și-a dorit să rămână aici, fără să cunoască nimic altceva în afară de autostradă, de păduri și de slujba de vară de la McDonald's. Câteva petreceri, niște beri ieftine și o baie în pielea goală trebuie să fi fost singurele ei distracții de-aici. N-avea nici măcar un covor pe podeaua dură din ciment din subsolul lui Shirley, doar câteva cutii ponosite din carton pline cu lucrurile ce aparținuseră odată soțului decedat al lui Shirley, de care nu mai avea nimeni nevoie acum: un aparat de ras electric străvechi, cravate late din poliester, un clips pentru bani, pantofi din imitație de piele care erau atât de duri și de ascuțiți încât ți-ar fi tăiat picioarele. Acolo, jos, se afla și costumul ieftin. Shirley îl păstra ca Blake să aibă ce să poarte la ceremonia de absolvire. Se putea să fie atât de săraci? Așa să fi fost viața? Oricât de mult m-aș fi plâns că Walter mă lăsa singură noaptea în Monlith sau că petrecea prea mult timp călătorind, am avut mereu bani. Am avut mereu căldură, covoare moi și prosoape pufoase, mâncare în frigider, un ziar la ușa de la intrare în fiecare dimineață și eram luată în brațe din când în când.

Iarna aveam un dulap întreg cu haine călduroase pe care să le îmbrac. Iar biata Magda nu avea nimic. Doar tenișii aceia jerpeliți. Iernile erau atât de friguroase în Levant. Poate că atunci când dădea înghețul Magda scotea la iveală cutiile soioase și-și lua pe ea nădragii și jacheta bărbatului mort ca să-i țină cald, se ghemuia înapoi sub pătura care era probabil una din acelea pe care le tricotează bătrânele, scămoșată, țeapănă, urâtă și plină de găuri. Nu era nefericită acolo jos? Ei bine, Magda era tenace. Și-ar fi dat silința să se bucure de viață. Mi-am închipuit că avea un soi de echipament muzical, un aparat dintr-acelea mărunte cu căști din plastic. Poate că asculta radioul, la fel ca mine. Poate ascultase emisiunea Pastorului Jimmy. Postul local de radio. Muzica proastă a postului de radio de la facultate. Mi-am închipuit-o cum se legăna în față și-n spate pe pat în timp ce mânca biscuiți cu unt de arahide sau chipsuri din porumb și se uita afară pe ferestrele micuțe aflate imediat sub tavanul jos al subsolului, tresărind din când în când la zgomotul boilerului sau când trăgea cineva apa, la zgomotul pașilor grei ai lui Shirley care traversa livingul de deasupra. Trebuie să fi fost groaznic să trăiești astfel în casa altcuiva, la fel ca Anne Frank. Oribil. Oribil.

Simțindu-mi neliniștea, Charlie s-a ridicat de pe podea, unde se încovrigase la picioarele mele, și și-a așezat capul pe genunchiul meu.

— Ai nevoie să ieși afară, Charlie?

Subsolul lui Shirley avea măcar toaletă? Mi-am imaginat că Magda își făcea nevoile într-o găleată, ca un prizonier dintr-o țară din lumea a treia, și aștepta ca familia să plece de acasă înainte să urce cu ea pe scări și s-o golească în toaleta lui Shirley. Dacă Magda era pe-atât de puternică și amuzantă pe cât mi-o închipuiam, dacă era atât de interesantă, punea deoparte un pic din ce se afla în găleată ca să-i toarne zgripțuroaicei aceleia de Shirley niște urină în laptele ăla degresat pe care-l bea. Sau că-i înmuia periuța de dinți în urină. Un fulg de rahat printre perii acesteia. Haha! Aproape c-am râs când mi-am imaginat ce modalități năstrușnice de răzbunare i-ar fi trecut prin cap. Era destul de diabolic. De unde avea atitudinea asta? Poate că avusese un tată căruia îi plăcea să facă glume porcoase. Poate că ducea tradiția mai departe. Tatăl ăsta. Parcă-l și vedeam. Semăna cu al meu: nici înalt, nici scund, burtos, cu un pulover ornat și eșarfa, cu obraji grași acoperiți de o mustață albă, cu o barbă îngălbenită de la tutun și având mereu un ziar la el pe care nu-l citea, ci pe care-l căra cu el când se plimba prin cartier, ca atunci când se întâlnea cu vreun vecin să pară că se îndrepta către parc ca să fumeze din pipă și să citească știrile, deși nu

ajungea niciodată acolo. Se plimba pur și simplu și pufăia, oprind pe oricine se nimerea să fie pe stradă și nu se grăbea, ca să stea la taclale, să discute știri, să se laude cu copiii, să se plângă de mersul lucrurilor și-așa mai departe. Așa era tatăl Magdei, doar că mereu avea pe buze câte-o glumiță deocheată pe care-o spunea în ultima clipă. La fel ca toți comedianții, era depresiv. Cei mai amuzanți oameni sunt întotdeauna depresivi. Probabil că s-a aruncat de pe pod sau s-a spânzurat în dulap. Poate că de-asta s-a grăbit Magda să se înscrie la slujba de vară de la fast-food când reprezentantul lanțului a venit la ea la liceu. Încă un motiv ca să nu-și dorească să se întoarcă acasă. „Tatăl meu ne bătea pe mine și pe surorile mele." Era o minciună plauzibilă. Blake ar fi simțit mai multă compasiune pentru ea dacă exista o amenințare reală. „Mama nu face nimic ca să mă protejeze." Sărmana Magda! Cu așa părinți și eu m-aș ascunde într-un subsol.

Familia: nu oferea nici un sprijin

Acum să trecem la prieteni. Trebuie să se fi împrietenit cu ceilalți adolescenți din Belarus care au venit pe Route 17 ca să-și ia în primire slujba de vară de la McDonald's. Mi-am imaginat că organizația i-a cazat într-o clădire părăsită, poate în vreo cabană de pe munte goală pe timpul verii, și a aranjat să fie duși și aduși de la muncă de un bătrân din partea locului într-un autobuz scos din uz. Dar asta nu părea plauzibil. Și să fi stat în gazdă ar fi presupus prea multe verificări, prea multă hârțogăraie, prea multe lucruri care ar fi putut să meargă prost cu familiile din partea locului. Se poate chiar să fi locuit afară, în corturi. În Levant, lunile de vară erau ideale să dormi afară. În primele nopți pe care le-am petrecut la cabană dormisem pe canapea cu geamurile deschise. Mă gândisem chiar să aduc o păturică la hamac și să dorm sub stele. Poate compania care făcea recrutări pentru McDonald's în Belarus i-a dosit pe angajații adolescenți în pădurea de pini, de fapt i-a strâns și i-a abandonat la marginea drumului. Ar fi fost la prea mare depărtare ca să fi venit cineva să se plângă de copii imigranți, străini, ciudați. Și mai era și lacul care să-i atragă. „Haideți în America, veți locui într-o locație dintr-o stațiune turistică, veți munci într-un restaurant american curat, vă veți exersa limba engleză, veți purta o uniformă drăguță, vă veți face prieteni și vă veți distra." Poate că au dat din întâmplare peste cabana mea micuță de lângă lac, au dat petreceri și s-au adăpostit de insecte. Nu păruse că au încălcat proprietatea. Când m-am mutat în cabană, nu se mai afla nimic în ea în afară de frigiderul vechi, de măsuța vopsită în

verdele fetelor cercetașe și de rămășițele unei picturi murale, siluete albe, făcute cu șablonul, ale unor fete care plonjau în apă, dansau și trăgeau cu arcul. Dacă adolescenții din Belarus fuseseră acolo, fuseseră nevoiți să doarmă pe podea. Mi-am imaginat cum își uscau prosoapele mucegăite pe sârma dintre copaci, în timp ce o parte din ei stăteau în costumele de baie demodate, ude leoarcă din lac, și se holbau la frânghiile putrezite ale leagănului vechi. Probabil că urma să le iasă tuturor cocoșuri și probabil că aveau să se îngrașe cu toții de la toată mâncarea de la McDonald's pe care o mâncaseră. Sau poate că n-au mâncat deloc din ea. Poate că exista o regulă care le interzicea asta. Dacă ar fi mâncat chiar și un singur cartof prăjit, șeful i-ar fi amenințat că-i trimite acasă.

Cred că Magda s-a confesat cel puțin unuia dintre adolescenții ăia: „Nu mă întorc în Belarus. O să fug. Dacă mă caută, spune-le că m-am urcat într-un autocar, că am plecat la drum, că am plecat departe de tot, în California. Nu sunt aici". Iar în ziua în care a venit dubița să-i strângă ca să-i ducă la aeroport, să plece înapoi în Belarus, înapoi la liceu, acum bronzați și cu câțiva dolari americani în buzunare, Magda era plecată de mult. Dar de ce rămăsese în Levant? Ce-o ținea acolo? Ar fi putut să facă autostopul cu ușurință ca să plece din orășel, ba chiar să-și fi cumpărat din puținii bani puși deoparte un bilet de autocar. Trebuie să fi fost ceva sau cineva pentru care a rămas aici. Mi-o și închipuiam stând în fața mea pe podeaua cabanei, sprijinită cu spatele de perete, fumând o țigară în jacheta pe care aflasem între timp că o cumpărase de la un magazin caritabil din Bethsmane. Nu-și adusese haine de iarnă de acasă. M-ar fi privit, ar fi ridicat din umeri ca și când ar fi vrut să spună „Ce vrei să știi?"

Cred că Blake ți s-a părut cam pacoste, cineva pe care trebuia să-l distrezi din când în când. Un simplu copil care te admira, nu-i așa, Magda? L-ai încurajat să creadă că, odată ce mai creștea, voi doi ați fi fost un fel de iubiți?

Ar fi ridicat din nou din umeri.

Ai trimis prin prietenii din Belarus un bilețel? „Dați-i asta tatălui meu."

I-am auzit vocea în spațiul meu mintal.

„Nu încercați să mă căutați. Sunt foarte departe și nu mă mai întorc acasă niciodată. Adio."

Nu puteam să-mi închipui ce-ar fi făcut mama Magdei sau ce-ar fi zis compania de recrutări când ar fi aflat asta. Ar fi intrat pe fir poliția din Belarus? Ar fi pornit o investigație? I s-ar fi raportat dispariția? Mă

îndoiam. Compania ar fi fost puternic criticată. Și ce mai conta o singură fată? Dați-i pace. Lăsați-o să se distreze, să-și trăiască viața. Mama ei probabil că ar fi presupus că fugise cu ceva bătrân bogat. Dă-o naibii pe Magda, a zis mama ei. Mai am fete. Ce altceva ar fi putut să facă? Să sune un avocat? Ei na! Cine ar fi învinuit-o că n-a încercat s-o caute pe Magda? Ar fi putut să aducă bilețelul în discuție. „Nu mă mai întorc acasă niciodată. Adio."

Prietenii: toți întorși în Belarus

Unul dintre ei trebuie să-i fi dat personal bilețelul de la Magda mamei sale. Să-l fi strecurat pe sub ușa apartamentului.

„Nu încercați să mă căutați. Sunt foarte departe și nu mă mai întorc acasă niciodată. Adio."

Am țâțâit. Charlie și-a pus din nou capul la mine pe genunchi.

— Nu-ți face griji, scumpul meu. E într-un loc mai bun.

Era o prostie să-mi mint câinele așa cum îți minți copilul ca să-l ferești de adevăruri dure. Raiul nu era pentru mine. Raiul era pentru Pastorul Jimmy, enoriașii lui, răsfirați prin tot ținutul, cât ajungea semnalul de la radio, și pentru Charlie, pentru aceste sufletele naive. Walter nu era în rai. Știam asta. Era mort. Tot ce mai rămăsese din Walter era cenușa lui. M-am gândit din nou la urna aceea, cum încă nu reușisem s-o iau cu mine în barca cu vâsle și să împrăștii cenușa în lac și să termin cu asta. M-a trecut un fior când m-am gândit să fac asta acum, noaptea, în lumina slabă a lunii care stătea pe cer ca un ceas. Se înnoptase în timp ce scrisesem și mă gândisem. Am sorbit din cafeaua rece și amară. Am citit din nou bilețelul Magdei. „Nu încercați să mă căutați." Charlie m-a atins ușor cu laba de picior, înfometat. Am lăsat stiloul din mână și m-am dus la frigider, podeaua scârțâind zgomotos în cabana cufundată în liniște. M-am uitat afară către grădină și mi-am închipuit cum se adăposteau semințele mărunte în pământ, la căldură. Le sădisem oare cum trebuie? Aveam puiul acela crud și mort în frigider, dar n-aveam chef să-l bag în cuptor. Am deschis o conservă de linte, i-am turnat-o lui Charlie în bol și i l-am pus pe podea. Și-a ridicat privirea la mine de parcă doar ce-l lovisem. „Îmi pare rău", i-am zis, și mi-am turnat un pahar cu apă. Era rece ca gheața și avea un gust ciudat și amărui care mi-a adus subtil aminte de after-shave-ul lui Walter, dar m-am forțat s-o beau. Am luat cu mine un măr și m-am întors la masă. Charlie m-a urmat, dar i-am arătat cu degetul bolul.

— Îți gătesc mâine puiul. Mănâncă lintea sau culcă-te flămând.

Status relație: singură

Asta era ușor. N-avea cum să fie măritată, iar dacă avusese iubit, nu mai erau împreună. Magda era moartă, la urma urmei. Dar dacă avusese iubit cât timp fusese în viață aici, în Levant, îmi închipui că ar fi fost o situație destul de delicată. De fapt, mi-am închipuit doi iubiți. Unul tânăr, chipeș, cu trup și personalitate suple – adică flexibil și cu o musculatură bine definită –, cu un chip straniu și lat, dar subțire la trup, ba chiar deșirat, genul care nu pune carne pe el. Aha, am încuviințat. Alt suspect! Ar fi avut un nume arhaic, dar ridicol. Leo. Magda i-ar fi zis Leonardo. Și el era încă un copil și n-avea ce altceva să-i ofere în afară de afecțiune, blândețe și săruturi tandre. Magda ar fi fost cu mult mai matură decât el. O, dacă Blake ar fi știut asta, ar fi fost gelos. Magda n-ar fi vrut să-l rănească pe Blake, așa că trebuie să fi păstrat secretul. Ea și iubitul ei ar fi avut un loc de întâlnire ferit de ochii lumii, unul neobișnuit și romantic. Poate pădurea de mesteceni?

„Ce-i cu vânătăile astea?", ar fi întrebat-o Leo, sărutându-i gâtul ca un mânz. Era o întrebare foarte bună.

Trebuie să mai fi avut un alt iubit, unul mai brutal, cineva căruia Magda îi era îndatorată, cineva care îi cunoștea statutul secret de fugară, de imigrantă ilegală, de dezertoare, și care folosea informația asta ca pe un topor pe care-l purta pe umăr, gata să-l repeadă asupra ei în clipa în care l-ar fi refuzat. Dar cine ar fi făcut asta? Nu era chiar malefic, ci suferea din dragoste. Era disperat s-o păstreze pe Magda alături de el. Poate că era fiul bătrânului pe care Magda era plătită să-l îngrijească. Parc-o și vedeam cum curăța conștiincioasă masa din bucătărie după ce bătrânul își terminase de mâncat supa și cum Henry sosea acasă, cu o poftă arzândă în pântec după o zi lungă de lucru. Cum s-ar fi aruncat asupra Magdei, încolțind-o. Și chiar dacă ea urma să-i cedeze în cele din urmă, exista mereu o polemică, o răfuială, o promisiune că dacă nu opunea rezistență, avea să-i plătească zilnic, să-i dea drumul, să nu sufle o vorbă autorităților. Magda era la mila lui, și totuși aveam de undeva impresia că Magdei îi convenea o anumită parte a aranjamentului dintre ei. Poate că era doar faptul că îi oferea libertate: bani de cheltuială – cash – pe care-i avea în buzunar. Poate doar asta? m-am întrebat. Ar fi putut să fie genul acela de fată care să se dedea unor lucruri întunecate și deochiate, care să fi gustat dintr-un fel de

intimitate dureroasă, care să nu fi fost constrânsă, ci să fi ales să i se supună bărbatului. Poate că nu era atât de îngrozitor pe cât mi-l închipui. Poate că chiar semăna oarecum cu Harrison Ford, cu Walter. Dar dizabilitatea de care suferea îi îngreuna situația. Iar Magda era atrasă de vulnerabilitatea asta. Sărmanul Henry! Biata Magda! Mă întreb dacă făceau dragoste acolo, pe masa din bucătărie, în timp ce bătrânul se uita și saliva în poală. Dumnezeule!

Relația cu bărbații: complicată

Relația cu femeile: lipsită de încredere

N-am putut să uit de Shirley. M-am întrebat cum ar privi-o femeia din casă pe fata de la subsol. Magda nu era atât de drăguță încât să atragă asupra ei genul acela de invidie pe care-l simt femeile mature pentru adolescentele sexy. Nu fusesem niciodată geloasă pe felul în care arăta o fată mai tânără. Pentru mine era ca și când aș fi văzut o veveriță micuță și simpatică. Asta are ochi mari, aia are o dungă fermecătoare et cetera. Dar unele femei chiar se simt jignite de tinerețe și frumusețe. Magda era norocoasă fiindcă n-o avea decât pe prima. Nu că ar fi fost neatractivă. Cred că avea o atitudine foarte atrăgătoare. Iar tenul ei – lăptos, „alb-ca-zăpada", cum se zice-n basme. Preț de o clipă mi-am închipuit-o pe Magda drept Albă-ca-Zăpada, măturând prin cabana mea, cu păsările care poposeau pe umerii ei. Dar Magda nu era nici pe departe la fel de exuberantă. Poate că asta a salvat-o de la ranchiuna lui Shirley: Magda era morocănoasă. Poate că Shirley se simțea puțin vinovată știind că ea era acolo, jos, că trebuie să se fi vândut într-un fel sau altul ca să-și permită să plătească pentru căminul ei demn de milă de la subsol. Era, la urma urmei, mamă. Și poate că nu-i convenea că Magda fuma acolo. „Du-te jos și spune-i că nu vreau să-mi miroasă casa a țigările alea scârboase", ar fi putut să-i spună lui Blake atunci când venea să ia cina. Shirley ar fi stat la aragaz, învârtind într-o oală cu macaroane, cu obrajii roșii de supărare. „Bine, mama. Vrei să-i spun acum?" „Ei, nu acum. Mai târziu. Și spune-i frumos. Spune-i doar că ar fi mai bine să fumeze afară. Și spune-i că nu e sănătos, mai ales pentru o fată de vârsta ei, e încă în creștere."

Magda o speria. Asta era. Magda era puțin înfricoșătoare. Era dură. Avea un accent pronunțat. Avea o voce de asasin, groasă și răgușită. Parcă-i și vedeam pe verișorii ei din Belarus, niște golani înalți, cu umeri lați și pași

mari, îmbrăcați în jachete din piele, negre, tocite, gata să te lovească în cap cu bâta dacă jigneai pe careva din familie. Magda ar fi fost ca ei dacă nu s-ar fi născut fată. Bănuiam că trebuie să fi avut o viață destul de îngrozitoare în Belarus dacă și-a dorit să stea ascunsă în subsolul lui Shirley, să curețe saliva unui bătrân și să întrețină relații sexuale cu băiatul acestuia. Slavă Domnului că a scăpat de-acolo! Iritată, am întors din nou chestionarul pe cealaltă parte și am recitit bilețelul Magdei: „Adio. Nu încercați să mă căutați. Nu mă mai întorc niciodată acasă. Am plecat de tot". Și chiar dacă știam că în bilețelul pe care-l găsisem în dimineața aceea în pădurea de mesteceni nu scria tocmai asta, mi se părea că cele două bilețele ar fi putut să fie scrise de același om. Iar în timp ce Charlie mă zgâria pe glezne cu labele, am îndrăznit să scriu un bilețel nou.

„Numele meu e Magda", am scris. „Nimeni nu va ști niciodată cine m-a ucis. N-a făcut-o Blake. Iată-mi trupul neînsuflețit."

M-am ridicat și mi-am pus pe umeri o pătură de pe canapea. Mi-am dat seama că tremur. Brusc, mi-am dorit să fumez, deși n-o mai făcusem de cincizeci de ani, de când îl întâlnisem pe Walter și hotărâserăm să ne lăsăm deodată – el de trabucurile lui odioase; eu, de țigări, care pe vremea aceea nu mă deranjau deloc, căci erau ca aerul, erau oxigenul meu. Dacă aș fi fumat acum una, aș fi ametit. Mă apuca o criză de tuse doar de la un pic de fum de la cuptorul cu lemne. Poate că eram bolnavă de cancer, mi-am zis. Poate că și eu eram pe moarte.

„Iată-mi trupul mort", mi-am zis, așezându-mă la loc. Cine m-ar găsi moartă aici, în cabană? Sărmanul Charlie, ar muri de foame. Ar fi nevoit să iasă cumva de-aici și să vâneze veverițe. Poate c-ar învăța să prindă pești, deși mi-era teamă ca nu cumva să-i rămână în gât oscioarele lor și să-l rănească. În cele din urmă, cineva mi-ar găsi scheletul încovoiat peste masă, cu bilețelul dosit sub oasele mânii. „Numele meu e Magda. Nimeni nu va ști niciodată cine m-a ucis." Charlie se holba îndurerat la mine.

„N-am murit încă, Charles", i-am zis, mângâindu-l pe cap și scărpinându-i urechea. L-am auzit cum înghite și, din vinovăție, m-am ridicat din nou, cu creionul între dinți – ca o scriitoare adevărată! Am făcut trei ouă ochiuri, am îndesat două din ele în bolul cu linte al lui Charlie și l-am mâncat pe-al treilea direct de pe furculiță, suflând și mușcând din el în drum spre masa de scris, pe urmă înghițindu-l aproape nemestecat.

Am trecut rapid prin următoarele câteva întrebări.

Slujbă: a lucrat la un restaurant fast-food. Acum, îngrijitoare la domiciliu.

Cum îşi petrece timpul: fumând, ascultând la radio.

M-am întrebat dacă Magda era genul de fată care citea reviste de modă, care își dorea să fie bogată și faimoasă. Poate că din planul ăsta măreț asta făcea parte ascunderea în subsolul lui Shirley. Punea bani deoparte ca să scape de-acolo și să plece la New York, Las Vegas sau Hollywood. Parc-o și vedeam pe Magda cum răsfoia ghiduri turistice vechi despre Miami, Florida, unde toată lumea era bronzată și purta bikini cu șnur în timp ce mergea pe role, unde pretutindeni erau palmieri și taco, unde toți erau prietenoși și dansau, unde totul era curat și roz, iar oceanul era cald și îmbietor.

De ce Walter și cu mine nu fuseserăm niciodată într-o escapadă distractivă de vară? Pentru că Walter nu era amator de distracții. Îi plăceau orarele și munca. I se părea că cel mai bun mod de a-ți trăi viața era să fii eficient. Îi țineam isonul în cea mai mare parte a timpului în care era în preajmă și avusesem zilele mele libere în care făcusem ce dorisem. Am făcut puzzle-uri, am citit niște cărți, m-am plimbat prin magazinele din Monlith, salutându-i pe oamenii care mă cunoșteau. M-am plimbat prin parcuri. Semănăm un pic cu tatăl meu la felul în care zăboveam aiurea, așteptând pe cineva care să intre în vorbă cu mine. Dar aia era în Monlith. Oamenii, în special femeile, se plictiseau. Magda și-ar dori să se distreze. Și-ar dori să meargă pe Miami Beach și să întâlnească un milionar pe malul mării. Mi-o închipuiam într-un bikini negru, ieftin, cu sclipici, cu pielea albă, atât de albă încât ar fi fost nevoită să poarte o pălărie mare ca să-și protejeze fața. „Corpul e perfect, dar fața parcă e de purceluș.” Ei bine, eu n-aveam nici o problemă cu fața Magdei, atât cât puteam să văd din ea, când mi-o închipuiam strivită de pământul din pădurea de mesteceni. Părerea mea era că e adorabilă. Și orice bătrân ar fi fost norocos să petreacă fie și câteva minute în compania ei. M-am întrebat cât de departe a mers Magda cu uneltirile ei. M-am întrebat, de asemenea, dacă s-ar fi înscris pe unul dintre site-urile acelea cu neveste rusești în cazul în care s-ar fi întors în Belarus. Dar atunci ar fi sfârșit alături de un muncitor la fabrică îndesat, cu privirea crucișă, care a fost pe vremuri soldat și ar fi fost nevoită să locuiască într-un loc ca Idaho. Doar la gândul că ar fi trebuit să curețe cu buretele linoleumul și hiaturile din imitație de marmură după ce i-ar fi gătit

bărbatului pui fript am întors din nou pagina chestionarului.

„Nimeni nu mă va găsi vreodată.” Bun. Ești liberă, Magda. Acum nu ți se mai poate întâmpla nimic rău. Nu ai cum să mai comiți vreo greșeală. Tot ce faci e bine.

Sporturi preferate: nici unul

Cel puțin nu în felul acela în care oamenii de aici au echipe sau jucători cu care țin. Oamenii, îndeosebi bărbații și băieții, dar și unele fete, păreau să țină cu echipe sportive de parcă era o chestiune de mândrie personală. Ce făcuseră grăsanii ăia în afară de a lâncezi și de a se holba? Cu ce contribuiseră grăsanii ăia în afară de a cumpăra băuturi sportive și de a se lăuda la prietenii lor că echipa cu care țineau era cea mai bună? Ăsta să fie modul în care-ți arăți sprijinul? Să fluturi un steag? Nu era sprijinul doar o dorință verbalizată? Cel mult o strângere încurajatoare de umăr? Când a murit Walter, câțiva dintre vecini și dintre colegii lui de lucru au trecut pe la noi pe-acasă ca să-și ofere sprijinul. Cum ar fi trebuit să reacționez? Aveau impresia că i-aș fi sunat să le spun „Sunt gata să primesc sprijinul pe care mi l-ați oferit, cum ați putea să mă ajutați?” Nu știam cum să cer lucrurile de care aveam nevoie. Nu știam nici măcar de ce aveam nevoie. Universitatea se ocupase de priveghi, de înmormântare, de recepție. Secretara lui Walter mă sunase să-mi prezinte mai multe variante de urne. Firește, mi-am dat acordul să se cumpere cea mai scumpă dintre ele. Ea m-a presat să fac asta, dar nu mi-ar fi plăcut s-o cumpăr pe cea mai puțin scumpă – din oțel lustruit stângaci – sau pe cea mai ieftină, care era din lemn de pin nelăcuit. Dar poate că cea din lemn de pin ar fi fost mai potrivită. Atunci aș fi putut să las urna din lemn afară ca s-o mănânce termitele. Era o variantă mai civilizată decât să arunc cenușa în apă și pe urmă să vâslesc înapoi la mal cu urna din alamă goală. Cu ce-aș fi umplut-o la loc? Cu pământ din grădină? Să plantez un bulb de lalea?

Mâncăruri preferate: pizza, piersici, suc acidulat de portocale

Cele mai puternice trăsături pozitive: rezistentă, independentă, manipulatoare

Cele mai puternice trăsături negative: obraznică, secretoasă

Simțul umorului:

La fel ca tatăl ei, pe Magda o distrau cruzimea, prostia și bufoneria. Își bătea joc de oamenii lenți, grași și urâți. Era arogantă și plină de venin și râdea când îi împingea în noroi pe alții mai puțin populari. În Belarus, oamenii ziseseră despre ea că e o bătăușă. Dar fusese nevoită să fie așa. Trebuise să fie dură, având în vedere că provenea dintr-o astfel de familie. Nu era moale și feminină. Dar cred că dincolo de exteriorul dur, dincolo de aerul arogant, de ochii daţi peste cap, de expresia neutră pe care o adopta ca să disimuleze interesul atunci când răsărea din subsol ca să cumpere supă la conservă și dulciuri de la magazine, era de fapt sensibilă, cu suflet bun. N-avea cum să fie altfel. Altfel de ce mi-ar fi plăcut de ea? Poate că și trecusem pe lângă ea o dată în magazin și fusesem prea preocupată de faptul că eu însămi nu-mi găseam locul – sunt bătrână, o străină, o invadatoare, nepoftită, paranoică după zile în șir petrecute în izolare în cabana mea – ca s-o fi remarcat pe cealaltă care ieșea în evidență. Magda, încălțată cu tenișii murdari, cu părul lung și alunecos care-i atârna peste față ca un cearșaf, cu umerii aduși, cărându-și coșul umplut cu mâncare ieftină și deloc hrănitoare către casa de marcat în timp ce mesteca gumă Bazooka. Iarna trebuie să fi purtat o căciulă neagră din lână. Aproape că-mi aminteam cum o văzusem străbătând raioanele fluorescente și cum mă întrebasem cine s-ar plimba pe așa o vreme rece în tenișii fără șosete. „Copiii din ziua de azi.” Probabil că am țâțâit dezaprobator și am presupus că fata era soi rău, pe droguri. Biata Magda! Ar fi avut cu adevărat nevoie de o pernă moale pusă lângă un șemineu și de cineva în poala căruia să-și așeze capul. I-aș fi gătit, aș fi hrănit-o până s-ar fi înzdrăvenit și s-ar fi liniștit. „Du-te să înoți acum, Magda, o să-ți facă bine.” Și am fi putut să glumim. Am fi putut să râdem de Charlie. Mi-ar fi plăcut să joc Scrabble cu Magda. Aș fi învățat-o cuvintele care aduc puncte multe și am fi putut să râdem împreună de ele. „Exorciza.” „Idealist.” „Răsunător.” „Maximiza.”

Temperament: Vulcanic

Magda nu suporta oamenii care vorbeau prea mult. O înnebuneau de cap. Parcă o și aud cum zicea în șoaptă de după blatul de la McDonald’s „Cățea americană proastă”, în timp ce o adolescentă oarecare stătea pe telefon și arăta cu degetul către meniul de sus. Magda trebuie să fi fost furioasă că era nevoită să fie servitoarea altora. Era prea orgolioasă ca să fie servitoarea sau amanta cuiva. Poate că-și vărsa nervii pe bătrânul senil din grija ei. „Bătrân prost și urât! Te pișii pe tine! Miroși a rahat! Câine

împuțit!” Cât i-ar fi luat să-l lovească, să ia o carte și să-l pocnească în cap cu ea? „Îți vine să plângi? Ești un bebeluș care plânge după mă-sa? Toată lumea trebuie să-ți poarte de grijă pentru că ești atât de prost, ești ca un câine prost care se cacă pe el. Câh!”

Le va plăcea sau nu cititorilor personajul acesta? *De ce*?

Aveam impresia că ajunsesem s-o cunosc pe Magda și-mi plăcea de ea. Chestionarul dăduse roade. Părea reală. Devenise importantă pentru mine. Ne împrieteniserăm. Ba chiar mi-era dor de ea. Îmi doream să ne fi cunoscut în viața reală, chiar și atât cât să ne fi strâns mâinile. Îmi doream să mă fi văzut ca să fi apreciat tot ce făceam pentru ea, felul în care i-am dăruit din nou viață, în care i-am investigat moartea, în care i-am dat o voce, „Numele meu era Magda”, și așa mai departe. N-o iubeam cum îl iubeam pe Charlie sau cum îl iubisem pe Walter. O iubeam așa cum iubeam semințele care erau gata să încolțească în noua mea grădina. O iubeam așa cum iubeam viața, miracolul creșterii și al lucrurilor care înfloresc. O iubeam așa cum iubesc viitorul. Trecutul se încheiase și nu mai rămăsese iubire acolo. Mă durea gândul că Magda e moartă, că viața îi fusese smulsă din trup, că fusese abandonată în felul acela, fără ca nimeni în afară de Blake, probabil, să se fi îngrijit de trupul ei. E ușor, mi-am zis, să simți afecțiune față de victime, aceste embleme ale potențialului irosit. Nu e nimic mai dureros decât o ocazie pierdută, o șansă ratată. Cunoșteam lucrurile astea. Fusesem tânără pe vremuri. Atât de multe visuri fuseseră spulberate. Dar le-am spulberat eu însămi. Voiam să fiu în siguranță, întreagă, să am un viitor plin de certitudine. Greșești atunci când confunzi a avea un viitor cu a avea viitorul pe care ți-l dorești.

PATRU

Nici eu, nici Charlie nu am putut să dormim în noaptea aceea. Afară era o liniște stranie, lipsită de vânt sau foșnet de frunze, iar cafeaua pe care o băusem târziu îmi întinsese nervii la maximum. Charlie, îndeosebi, era mofturos, se ridica și se foia pe așternuturi chiar dacă mâncase aproape toată porția de linte și ouă. Și mi-e teamă că lintea trebuie să-l fi deranjat la stomac, fiindcă din când în când simțeam cum vine către mine un miros înțepător și trebuia să-mi îndes fața în pernă. Mă rodea și pe mine stomacul, dar nu mi-era foame. N-aveam altceva de făcut decât să aștept să se facă dimineață. A fost întuneric beznă atât de mult timp! Nu mi-era tocmai frică. Nu era ca și cum mi-aș fi închipuit că pădurea era plină de monștri sau demoni care stăteau la pândă. Știam că nu existau criminali cu topoare acolo. Dacă ar fi existat, Charlie ar fi zgâriat ușa și ar fi urlat din răsputeri. Și apoi ar fi fost destul de ușor să ne urcăm amândoi în mașină și să plecăm din oraș. N-ar fi trebuit decât să-mi iau șlapii în picioare, să cobor scările, să-mi iau cheile și am fi fost gata de plecare. Un criminal nu s-ar fi putut mișca prea repede cu toporul pe care l-ar fi cărat după el. Avertismentul lui Charlie mi-ar fi oferit îndeajuns de mult timp cât să-mi fi luat chiar și paltonul și poșeta. Nu mi-era teamă că aș fi putut fi spintecată, aruncată la lupi chiar și dacă ar fi fost lupi prin preajmă, ceea ce nu era cazul. Cel puțin noi nu văzuserăm. Nici urși. Deși existau vulpi. Dar de multe ori nu făceau nimic altceva decât să intre în tomberoanele oamenilor și să facă mizerie. Nu erau mai rele decât sconcșii, ratonii sau oposumii. Cu toate acestea, luasem sus, în pat, cu mine un cuțit de carne și-l strecurasem sub saltea. Pentru orice eventualitate. Pentru că n-aveai de unde să știi. N-aveai de unde să știi… Și asta mă ținea trează – n-aveam de unde să știu, deși îmi doream asta.

Unde putea să fie Magda și cum ajunsese acolo?

Chestionarul era completat în întregime și aveam o listă de suspecți care creștea necontenit. Dar asta nu m-a liniștit. Mai erau atâtea de făcut. Mai erau oameni de localizat, de chestionat și nu mi-era clar cum aveam să fac asta. Nu eram vreun detectiv. Nu aveam lupă sau cătușe. Eram un civil. Judecând după majoritatea oamenilor, nu eram decât o bătrânică. Ar fi trebuit să mă strecor pe furiș, să adulmec. Ar fi trebuit să stau la pândă, să

trag cu urechea la cât mai multe, să strâng informații de unde aș fi putut, să detectez lucruri cu ajutorul vibrațiilor. Ar fi trebuit să-mi folosesc abilitățile clarvăzătoare. Nu spunea Walter mereu că sunt o vrăjitoare? Lui Walter întreaga chestiune i s-ar fi părut evidentă. Ah, era atât de mult machism în insistența lui continuă de a strica farmecul fiecărui film în care se rezolva o crimă învăluită în mister!

— Băiatul care curăță piscina a făcut-o. Sau: Menajera e vinovată. Sau: E homosexual. Sau: Totul e un vis.

Chiar îi plăcea să strice tot farmecul. Dar și eu eram la fel. Nu-mi plăceau tensiunea sau suspansul. Mă nelinișteau. Obișnuiam să smulg șervețelele din cutie sau să mănânc o cutie întreagă de prăjiturele în timp ce stăteam cu ochii lipiți de ecran. Dar cred că-mi făcea, de fapt, plăcere. Făcea viața mai palpitantă. Îmi plăcea teama.

— Ah, îți place să atragi atenția asupra ta, îmi spunea Walter când începeam câte o ceartă, de obicei din cauza banilor sau a felului în care ne petreceam weekendurile.

Îmi plăceau activitățile în natură, dar Walter era prea citadin.

— N-am de gând să intru într-un lac ca să-mi intre microbi în penis. Ți-ar plăcea asta? Să contractez vreo boală venerică? Ai habar ce fel de microbi sunt acolo? E o cloacă. Nu e pentru oameni. Oamenii înoată în cadă. Poate într-o piscină, dacă sunt atenți. Pentru că apa are clor în ea, Vesta. Nu știi? Vărul meu a suferit de dizenterie toată viața din cauză că a luat o gură de apă dintr-un râu din Bahl.

— Ai înțeles totul pe dos. Îți face bine, Walter. E bine ca uneori să te murdărești un pic. Putem să mergem într-o drumeție. Credeam că-ți plac drumețiile. Putem să urcăm pe munte. E un hotel micuț în vârf. Mă uitam la un fluturaș cu Dratchkill. Nu e scump deloc. Și uite, au room-service. Nu au bufet!

Walter detesta bufetele.

— Nu e ca-n Europa, mi-a zis. Nu e ca-n Alpi. Vei fi înconjurată de turiști gălăgioși. Vei întâlni la tot pasul oameni urâți care-și leagănă bebelușii. Prefer să merg în oraș. La un muzeu. Dar bănuiesc că ți-ar plăcea să te duc la Disneyland. Am putea să vizităm studiourile cinematografice, poate zărim niște vedete. Poate-l vedem chiar pe preferatul tău, Harrison Toyota.

Acesta era felul lui Walter de a râde de mine. Cel mai palpitant lucru pe care l-am făcut a fost să ne oprim la un restaurant de pe marginea drumului

în timp ce ne îndreptam către Kessel. Lui Walter i s-a făcut rău și a insistat să stau departe de el în pat în noaptea aceea. La fel ca Charlie, mi-am zis, râzând. Walter se purta uneori atât de copilărește.

— Poftim, vezi? Ți-am făcut pe plac. Sunt pedepsit pentru un minimum de aventură. Pentru că am gustat din acel guacamole al tău dezgustător.

Dar așa se comporta Walter când firea lui nemțească punea de tot stăpânire pe el. Era mult prea civilizat. Era, la urma urmei, un om de știință. Dar asta nu însemna că nu era afectuos. Era foarte afectuos. Provenea dintr-o familie afectuoasă. Mi-a zis că părinții lui își reînnoiau jurămintele în fiecare seară, la cină. A făcut-o de câteva ori cu mine, de cele mai multe ori în mod ironic.

— Vesta, iubita mea, vrei să iei acest știulete și, odată cu el, pe mine ca soț? Sau: Accepți această pulpă de miel ca simbol al iubirii eterne pe care ți-o port și a sfintei taine a cununiei, amin?

Ne căsătoriserăm la o primărie și ne petrecuserăm luna de miere la un hotel dichisit din Des Moines, unde Walter scrisese la lucrarea lui de disertație. Am considerat că a fost suficient pentru mine, dar nu știam ce meritam cu adevărat. Meritasem ceea ce merită orice femeie tânără și drăguță.

Nu era încă destul de cald ca să deschid puțin geamul și aveam cumva impresia că asta ar fi semănat cu o invitație prin care pofteam înăuntru spiritul răuvoitor care ar fi sălășluit pe-afară. Striga, fantoma neagră pe care o trecusem pe lista de suspecți, se plimba prin mintea mea. Lui Walter i s-ar fi părut stupid din partea mea să evoc ceva atât de abstract, dar nu conta. Walter n-avea habar de nimic, deși presupuneam că acum, că era mort, trebuia să știe mult mai multe. Se putea să fie acolo, sus, povestind cu Magda. Poate chiar mă priveau – Walter sorbind din șnaps, iar Magda, din sucul acidulat de portocale. Ce spuneau? Speram să observe cât fusesem de isteață și de curajoasă, de descurcăreață și de deșteaptă. Walter clătina, probabil, din cap.

— E destul de evident care ar trebui să fie mișcarea următoare. Scrie-i înapoi un bilețel lui Blake. Vezi dacă mușcă din momeală. La pescuit trebuie să mergi pregătită, Vesta. Ai fost mereu atât de moale! Dacă ai nevoie de apă, te duci direct la rezervor, nu stai și te rogi să vină ploaia.

Ah, Walter, ar fi trebuit să te vărs în lac o dată pentru totdeauna, am pufnit. Nu mai puteam sta locului în întuneric în patul acela, cu câinele meu mare și bășinos. Aveam nevoie de spațiu. Aveam nevoie de aer proaspăt. M-

am ridicat în cele din urmă din pat și am deschis geamul jumătate de centimetru. A intrat un pic de aer rece. O schimbare binevenită. L-am înghiontit pe Charlie. S-a supărat, s-a dat de tot jos din pat și s-a încovrigat la capătul scărilor, căscând lung în întunericul aproape deplin și fixându-mă cu o privire încărcată de ură dramatică. Bietul câine! Am să-l hrănesc mai bine mâine, mi-am zis. Avea nevoie să mănânce cum trebuie dacă se presupunea că era alarma și paznicul meu. Trebuia să fie în cea mai bună formă, îndeosebi acum, când pădurea de pini era plină de criminali, fete moarte și arătări stranii și invizibile, chiar dacă toate erau doar niște închipuiri.

„Vei fi a mea?" au fost ultimele cuvinte pe care mi le-am amintit dimineața, când m-am trezit. Îl visasem pe Walter, a cărui cenușă era strânsă în jurul meu precum un mușuroi de furnici, după care totul s-a transformat în nisipuri mișcătoare din care ieșea o mână care purta la încheietura ei osoasă un ceas încrustat cu diamante. Era ora zece și jumătate. Am încercat să cuprind degetele, dar n-am simțit decât aer, pe urmă blană și din depărtare se auzea sunetul unor pahare ciocnite și al unor cuțite care zgâriau o veselă din porțelan translucid. „*Willst du be meinen*?" Nu era tocmai vocea lui Walter, însă semăna destul de bine cu ea. Când am deschis ochii, l-am zărit pe Charlie, care dădea frenetic din coadă și-mi lovea ușor mâna și bărbia cu capul, după care a început să-mi lingă obrazul cu limba lui moale și subțire, asemenea unui prosop umed cald.

— Ah, bine, scumpule, i-am zis.

Am resimțit lipsa odihnei numaidecât în oase, în ochi, în încheieturi și-n tălpi. Am coborât ușurel scările către bucătărie și mi-am fixat privirea pe hârtiile de pe masa de lângă fereastra spre lac, în a cărui oglindă sclipea acum focul soarelui. Era dimineața târziu. De obicei, Charlie mă trezea înainte să răsară soarele și eram în picioare și afară din casă – spălată pe dinți, spălată pe față și complet îmbrăcată – când primele fâșii de lumină străpungeau întunericul la orizont. Masa, acum luminată de soare, era așa cum o lăsasem. Ceașcă goală, creion, pix, chestionarul și caietul meu pe care nu-l folosisem. Eram mândră de munca mea. Mă simțeam ca un sculptor care cobora în atelierul său cu ochii cârpiți de somn după o noapte lungă în care a trudit să dea formă lutului; care, istovit de la munca grea, urcase să se culce, fără să-și dea seama ce ființă uluitoare plămădise și lăsase jos ca să se usuce, să se desăvârșească și să prindă viață independent

de el. Astfel Magda devenise reală.

I-am deschis lui Charlie ușa de la bucătărie ca să-l las să-și facă nevoile, am dat drumul la cuptor ca să gătesc puiul și m-am aplecat ca să iau de sub chiuvetă o doză de supliment nutritiv. Nu era cea mai bună sursă de nutrienți, dar știam că aveam nevoie de ea. Walter râdea mereu de faptul că eram subțire și mă compara cu femeile din jur, umilindu-mă pentru că eram măruntă, osoasă, cu pieptul plat și totodată batjocorindu-le și pe ele pentru că erau niște arătări planturoase, cu sâni mari. Nu era răutăcios dinadins. Ăsta-i era simțul umorului, semăna un pic cu al Magdei. Mi-era greu să am prieteni fără să-l fac pe Walter să creadă că urzeam ceva împotriva lui. Cred că se simțea lăsat pe dinafară: își dădea seama că majoritatea oamenilor nu-l plăceau. „Oamenii sunt idioți", își explica el singurătatea. Uneori se plângea de faptul că îi era greu să se simtă pe deplin acceptat din cauză că era atât de inteligent. „Oamenilor le e teamă", zicea. „Niște țărănoi", îi numea. Uneori citea lucrarea științifică a cuiva și susținea că îl liniștea gândul că nu era „singura ființă inteligentă de pe planetă". N-am catadicsit niciodată să-l întreb ce părere avea despre inteligența mea. Știa cât se poate de bine de ce avea o personalitate atât de neplăcută. La puținele cine cu invitați din Monlith, Walter s-a comportat exemplar. Știa cum să-i impresioneze pe cei care spera să-i sponsorizeze lucrările de cercetare, sau pe vreun decan care era pe cale să angajeze un profesor nou pe care Walter nu-l plăcea. În cazurile acelea putea să fie fermecător și juca rolul soțului perfect, cuprinzându-mă de umeri, sărutându-mi mâna într-un fel secret ca să-mi spună cât de bine arăta mâncarea; era delicat și chipeș, atât de chipeș! Un bărbat chipeș trebuie să fie îngrozitor de nemilos ca să-i facă pe oamenii din jur să se simtă atât de incomod. Dacă Walter ar fi fost urât, ar fi fost disprețuit. Oamenii simpli din Monlith se lăsau ușor cuceriți de înfățișarea lui dichisită. Le era prea teamă să nu fie percepuți drept plini de prejudecăți, așa că erau amabili cu el. „Walter, neamțul chipeș."

Dacă m-ar fi văzut acum spălând excrementele de șoarece de pe marginea unei doze de băuturi nutritive cu gust de vanilie, mi-ar fi dat peste mâna în care o țineam și s-ar fi dus la frigider, de unde ar fi luat o bucată de unt și una de friptură și mi-ar fi spus să mănânc ca un adult, nu ca o adolescentă lenește care soarbe dintr-un milkshake. Cât era de plăcut să fac ce pofteam! Mi-am amintit de ceea ce zisese femeia de la adăpostul de câini când mi-a înmânat cățelul: „Sunt vremuri grele". Am șters doza cu marginea bluzei de pijama, am desfăcut-o și am dat băutura pe gât. Am

simțit cum mi se umple stomacul cu lichidul rece. Avea un gust de malț care-mi amintea de copilărie. Obișnuiam să stropim brânza proaspătă cu așa ceva. Acum avea o textură nămoloasă, dar știam că-mi face bine.

Am luat pe mine o pereche de pantaloni din catifea și un pulover subțire din bumbac ca să-l scot pe Charlie la plimbare. Aș fi preferat să rămân în casă și să-mi analizez documentele. Dar nu-l puteam dezamăgi încă o dată. Chiar mă simțeam vinovată că-l ținusem flămând și că-i făcusem vânt din pat. „O să mă revanșez față de tine", nu așa am zis? Stătea în pragul ușii, cu lesa în gură.

— Ei, poți să mai ai răbdare un minut.

S-a așezat pe covorul aspru de la intrare și a dat drumul lesei. Nu m-am spălat nici pe dinți, nici pe față, dar înainte să mă duc la ușă, unde-mi erau paltonul și cizmele, m-am întors la masă preț de-o clipă doar ca să-mi admir munca îndeaproape. Charlie era răbdător. Nu s-a văicărit, dar am auzit cum a început să respire din ce în ce mai greu și mai precipitat.

Am văzut că scrisesem cu mâna mea „Numele meu e Magda" pe spatele chestionarului despre ea. Am luat în mână pixul și mi-am deschis caietul, fără să mă așez.

„Dragă Blake", am scris.

Dar ce-aș fi putut să-i scriu? Charlie zgâria covorul cu laba. L-am ignorat și mi-am închis ochii. Pleoapele mi-au fost străpunse de lumina reflectată de lac și totul a căpătat o nuanță roșu-aprins, sângerie. Mi-a venit în minte un poem, un vers din ceva ce auzisem o dată sau de mai multe ori, dar nu din ceva ce citisem efectiv. Era ca un vers dintr-o melodie, poate dintr-un cântec pe care Walter obișnuia să-l fredoneze.

„Valul înspumat de sânge."

L-am notat. Și apoi am simțit nevoia să scriu restul în rime, cum se cuvenea.

„Dragă Blake,

Valul înspumat de sânge, lacul de soare luminat,
Știu c-a murit din indiciile pe care le-am aflat.
Să caut și să găsesc, dreptate-ncerc să fac,
Să-i descopăr trupul.
Următorul indiciu?"

Ei bine, era un poem îngrozitor. Parcă-l și auzeam pe Walter cum geme nemulțumit. Dar Blake nu era la urma urmei decât un adolescent din

Levant. Lui i s-ar fi părut minunat. Ar fi zis că sunt genială. L-am rupt din caiet, am luat paltonul pe mine și m-am încălțat cu cizmele, i-am pus lesa lui Charlie și duși am fost. Am străbătut cărarea pietruită, am traversat drumul și am urcat înălțătura acoperită de iarbă către pădurea de mesteceni, unde era lumină și liniște. Păsărelele ciripeau. I-am scos lui Charlie lesa ca să zburde după placul inimii. Se mai oprea din când în când ca să adulmece și să-și facă nevoile. În aer se simțea mirosul primăverii și-mi țineam în mâini poemul caraghios. Era jenant. Nu-mi trecusem numele sub el. Mai aveam încă pietricelele negre în buzunarul paltonului. Mi se părea uluitor că doar ieri descoperisem bilețelul de la Blake. „Aici este trupul ei neînsuflețit.” Doar douăzeci și patru de ore de când o cunoscusem pe Magda. Și cât de repede ajunseserăm să ne cunoaștem una pe alta! Mi-am citit poemul din nou și din nou, apoi am încercat să-l uit în timp ce mă afundam cu Charlie printre mesteceni, urmând cursul potecii care era exact cum o lăsaserăm în dimineața precedentă.

M-am uitat cu atenție după vreun indiciu pe care l-aș fi putut rata – o picătură de sânge, un dinte, un deget, unul dintre tenișii murdari ai Magdei. Sau, Dumnezeule, capul care i s-ar fi bălăbănit ca o minge de bowling printre copaci. Blake spusese „trupul neînsuflețit”, nu-i așa? Asta ar fi putut să însemne un cadavru decapitat. Trebuia să mă pregătesc sufletește pentru posibilitatea aceea. Ar fi spus cu siguranță dacă trupul Magdei era decapitat. „Nu știu unde-i e capul” sau „Nu i-am luat capul”. Blake nu era un monstru, era doar un copil. Ba chiar unul cu inima frântă. M-am întrebat cum i-ar fi explicat lui Shirley absența Magdei. „Mâine trebuie să-și plătească chiria”, ar zice ea, strivind cu furculița fulgii de cartofi sau preparând macaroane sau vreun alt soi de mâncare cu care se-ndopau oamenii ăia din Levant.

„Probabil că lucrează peste program”, i-ar răspunde Blake. „Ca să câștige destui bani cât să-ți plătească. Îi ceri prea mult, mamă. Muncește mai mult decât tine.”

„Nu încerca să mă faci să mă simt prost, Blake. Dacă tatăl tău nu ne-ar fi părăsit, nu i-aș fi cerut nici un ban. Pe de altă parte, dacă tatăl tău ar fi aici, nu cred că am avea o fată care să doarmă acolo, jos. N-ar accepta așa ceva. Dacă ar veni acasă și ar găsi pe cineva acolo, jos, s-ar duce la poliție. Unde mai pui că e și străină… Dar n-am fost eu amabilă? Mi-am asumat un risc cu fata aia. Aș putea să intru în belele. Sechestrare, m-ar putea acuza de lipsire de sechestrare, nu? Are noroc că mă are pe mine.”

Ăsta-i era felul lui Shirley. Și inimoasă, și îngrijorată, și ocrotitoare, și

egoistă. Blake, fiind la vârsta fragedă a pubertății, n-ar fi în stare să-și ascundă suferința prea mult timp. Cât avea să-i ia, m-am întrebat, până când aveau să-l podidească lacrimile, să mărturisească totul și să se târască în patul mamei ca să fie ținut în brațe și legănat. „E moartă!”, ar striga el. „I-am lăsat trupul în pădure. Dar nu mai e acolo. A dispărut. A dispărut de tot. Nu, nu știu cine a ucis-o. N-am făcut-o eu!”

„Gata, gata, puiul meu”, i-ar zice Shirley. „E doar un coșmar. Pun pariu că târfulița aia a întins-o cu vreun nou iubit.”

Mi-am zis că dacă scena asta era adevărată, dacă Blake lăsase acolo cadavrul, după care se întorsese și nu-l mai găsise, poate că avea să se întoarcă din nou.

Când Charlie și cu mine am ajuns la locul de pe poteca din pădurea de mesteceni unde găsisem primul bilețel de la Blake, ne-am oprit. Charlie a râcâit pământul și a adulmecat. Da, era ceva acolo, altcineva în afară de noi fusese acolo. Mi-am dat seama de asta din felul cum îi zvâcnea nasul, din privirea lui, din curba moale a urechilor, care nu erau tocmai ațintite în sus de parcă tocmai ce zărise o vulpe, dar care trădau totuși curiozitatea. Urechi acordate să asculte ceva din trecut. Un ecou. Am încercat să-mi închipui ce auzea. Nu se întâmplase nimic altceva decât ceea ce se schimba în cursul unei zile din cauza vântului, a veveriților neastâmpărate, a soarelui care usca și încălzea pământul, a lunii care-l atrăgea și îl răcea. Locul îmi era cunoscut acum. Îmi trezea o senzație anume, ca și cum acolo s-ar fi petrecut ceva, o senzație de conștientizare a trecutului, ca atunci când m-am plimbat cu Walter pe câmpurile de la Antietam, urmându-l pe tânărul îmbrăcat în costumul acela caraghios de soldat confederat. „Pe bucata asta de pământ și-au dat viața în numele libertății atât de mulți tineri”, a repetat el ceea ce fusese învățat să spună. E ceva ce trebuie să se întâmple cu pământul odată ce devine un loc unde moare cineva, unde cineva își dă ultima suflare. Mi se făcea pielea de găină la gândul acesta. Am încercat să mă concentrez asupra senzației de acolo, din pădurea de mesteceni. Eram convinsă că există o anumită încărcătură energetică. O forță magnetică în aer.

M-am oprit și am scos poemul pentru Blake. L-am pus pe pământ și l-am fixat cu pietrele negre. Le-am așezat în formă de cerc în jurul rândurilor pe care le scrisesem cu grijă. Aș fi vrut să am o floare pe care s-o fi pus în pământ, ca să înfrumusețez gestul. Pietrele alea erau atât de dure, atât de negre, aduceau a bucăți de cărbune prin felul în care contrastau cu hârtia albă.

M-am ridicat în picioare și m-am uitat la firele proaspete de iarbă cum se unduiau în bătaia ușoară a vântului, la mugurii firavi de pe crengile mestecenilor care semănau cu niște pești care-și scoteau capetele din apă. Copacii aveau să înfrunzească în curând, iar sunetul vântului avea să se schimbe atunci când o să bată printre ele. Urma să fie mai puternic. Acum era încă discret, blând. Auzeam foșnetul ascuțit și timid al colțurilor bilețelului bătut de vânt. Charlie a rămas lângă mine. Îmi dădeam seama că era nerăbdător să ajungem acasă, că-i era poftă de o masă cum se cuvine. Și mie mi-era poftă. Ne-am întors, iar faptul că lăsasem bilețelul acolo pentru Blake îmi dădea senzația că făcusem un pas important în viață. Când mai făcusem ceva atât de obraznic, de curajos sau de ridicol?

Pe drumul de întoarcere prin pădurea de mesteceni, când am coborât panta acoperită de iarbă și am traversat drumul, nu m-am gândit la Magda, ci la versul acela care-mi rămăsese în cap. „Valul înspumat de sânge.” Ce voia să însemne? Nu mă pricepusem niciodată la poezie, n-o studiasem mai deloc și nici prin gând nu-mi trecuse să împrumut un volum de poezie de la bibliotecă. În majoritatea timpului de-abia-mi aminteam că poezia există. Mi se părea absurd că mai existau poeți printre noi. Cum își câștigau traiul? Care mai era folosul poeziilor acum, că oamenii aveau televizoare? Până și un roman bun trebuia să concureze cu programele TV și cu filmele. Văzusem adolescenți la bibliotecă uitându-se la televizor pe ecranele telefoanelor mobile. Nimeni din Levant n-avea să citească poeme decât dacă li s-ar fi cerut la școală. Cea mai apropiată școală se afla în Bethsmane. Era, de fapt, la câteva străzi distanță de biblioteca publică. Cred că aș fi putut să trec pe-acolo și să întreb din ce poezie era versul „valul înspumat de sânge”. Și poate că nu era din nici o poezie. Îl inventasem. Aș fi putut să descopăr că eram poetă.

— Sunt poetă, i-am zis lui Charlie și l-am mângâiat pe cap.

Am urcat în pas grăbit cărarea cu pietriș până la cabană și am urmat rutina noastră obișnuită. I-am agățat lesa în cui, i-am șters labele și am deschis ușa. Încălzită acum de la plimbare, mi-am pus paltonul în cuier și m-am descălțat de cizme. Cuptorul era bine încălzit. Am scos puiul din ambalajul din plastic, am scos punga de măruntaie și le-am trântit într-o tigaie pe care am pus-o pe aragaz. Fără sare, piper sau condimente. Mie și lui Charlie nu ne trebuiau astfel de lucruri. Am prăjit măruntaiele și i le-am dat lui Charlie, alături de alte două ouă. Iar când el le mânca, mi-am luat covrigul rece și cafeaua și m-am întors la masă, la hârtiile mele, la biroul

meu pitoresc, mi-am zis, și am mâncat, și am băut, și m-am uitat afară la apa aprinsă de lumina soarelui. Mi-am spus că azi era ziua. Aveam să scap de cenușa lui Walter. Mă rog, nu chiar „să scap”. Nu era o exprimare frumoasă.

Charlie a terminat de mâncat micul-dejun și mi s-a alăturat lângă ferestre. Cu burta plină era numai lapte și miere, frecându-și capul de poala mea. Mirosea a pământ și ușor a fecale. Nu mă prea deranja. Când două ființe locuiesc împreună, mirosul lor devine doar cel al traiului în comun. Eu însămi trebuia să fac baie, dar n-aveam chef. Era prea complicat să mă dezbrac, să aștept să se încălzească apa, să mă raportez la ceea ce ajunsese să fie corpul meu, ceva atât de mic, de mărunt pe care trebuia să-l păstrez curat, așa cum speli o singură farfurie pe care o folosești mereu. Aș putea la fel de bine să stau murdară, să transpir vâslind cu barca și să fac baie seara, turnându-mi un pahar cu vin. M-aș mai gândi la Magda, aș mai scrie câteva notițe. Și pe urmă m-aș culca și aș dormi cu atât mai bine cu cât dormisem prost noaptea trecută. Dimineața, Charlie și cu mine am face o plimbare lungă prin pădurea de mesteceni. N-ar fi fost o descoperire ciudată bilețelul meu, așa cum îl lăsasem pe poteca de-acolo, cu pietricelele negre mărginind mesajul poetic pe care-l adresasem lui Blake? Îl citea acum? m-am întrebat. Îl citea altcineva? Pentru o clipă mi-am închipuit că mă văzuseră vecinii când îl lăsasem și că acum sunau să se plângă că făcusem mizerie. „Bătrânica aceea ciudată tocmai a lăsat niște gunoi în pădure. Haideți să vedeți. E ceva ciudat scris.”

Ar închide telefonul și s-ar întreba unul pe altul „Doamna asta e sănătoasă la cap? E vreo vrăjitoare care mănâncă copii mici?” N-aveam încredere în vecini.

Mintea îmi stătea încontinuu la bilețel. „Următorul indiciu?”

Charlie se întinsese pe covor într-o baltă de soare. Am încercat să inspir adânc. Am mestecat covrigul rece și am băut cafeaua. Începuse să se simtă mirosul de pui bine copt. Trebuia să stea o oră în cuptor. Mi-am zis că dacă-l mai las un pic, n-o să se ardă. Nu, n-avea să pățească nimic. N-aveam nici un motiv care să mă împiedice să-mi verific poemul. Nici unul.

Așa că m-am încălțat și mi-am luat din nou paltonul pe mine. I-am pus lesa lui Charlie și l-am tras după mine înapoi pe cărarea pietruită, am traversat drumul, am urcat movilița acoperită cu iarbă și am luat-o prin pădurea de mesteceni, urmând printre copaci cărarea bătută până la locul unde-mi lăsasem bilețelul. M-am uitat din nou și din nou, în sus și-n jos,

depărtându-mă binișor de locul în care-l lăsasem, dar dispăruse. Cineva venise și-l luase. Până și pietricelele negre dispăruseră. Dar pe urmă le-am văzut, aliniate, cu siguranță intenționat, în forma literei B.

Ei bine, asta mi-a pus capac.

„Vino, Charlie!”, am strigat, și am tulit-o din pădure. Mi-a luat mai puțin de zece minute să ajung acasă; inima îmi bătea să-mi spargă pieptul gândindu-mă cât de repede-mi fusese înșfăcat. Dintr-un motiv oarecare crezusem că totul era doar un joc. Că Blake nu era real. Că nimeni nu mă supraveghea, de fapt, acolo. Că totul, că toți, până și Magda, nu erau decât produsul imaginației mele. Pastorul Jimmy spusese că „Mintea îți joacă feste uneori”. Dar asta nu era o festă. Cineva, B, Blake, se afla acolo și comunica cu mine. Și apoi mai era Magda. Cum se făcea că o conjurasem cu atât de multă ușurință în chestionarul acela? Era ca și cum cineva îmi dăduse răspunsurile pe tavă, cineva din spațiul meu mental îmi spusese ce să scriu de parcă mi-ar fi citit propriile gânduri. Dar cum ar fi putut să fie ale mele, mai exact? Nici măcar n-o cunoscusem pe fată. Asta m-a neliniștit profund, o, asta chiar m-a făcut să mă întreb ce anume se petrecea, cine era acest Blake și ce voia de la mine? Și cum anume aveam să fac ceea ce se cerea din partea mea? Puteam oare să elucidez într-adevăr acest mic mister? Să găsesc cadavrul putrezit al Magdei? Voiam asta? De ce nu putea s-o facă Charlie? El adulmeca mereu animale și chestii moarte. Mă rog, presupun că oamenii sunt mai buni la elucidarea misterelor mai omenești. Cadavrul trebuie să fie ascuns într-un loc unde Charlie nu ar merge, unde eu n-aș merge, unde nimeni n-ar merge decât dacă ar fi într-o misiune. „Dumnezeule”, mi-am zis dintr-odată. „Insula.”

Atât mi-a trebuit ca s-o zbughesc înăuntru, să opresc cuptorul, fără să-l mai șterg pe Charlie pe labe sau altceva, să-mi iau doar poșeta și cheile, să încui ușa, să urcăm în mașină și să plecăm. Eram speriată. Nu știam unde mergem. Charlie era încântat, de pe bancheta din spate, și-a pus capul pe umărul meu și urmărea priveliștea prin parbriz. Am trecut pe lângă magazinul micuț cu omul cu fața rănită. Henry, mi-am zis. Iată-l. Povestea începea să mi se clarifice în fața ochilor. Aproape că puteam să aștern pe hârtie toată distribuția personajelor la care mă gândisem cu o noapte înainte. Henry era bărbatul de la magazin. În spatele lui se afla o căsuță în care cel mai probabil locuia tatăl lui. Acolo ar merge Magda la lucru, ca să aibă grijă de bătrân, și acolo ar întreține relațiile cu Henry. Undeva în apropiere ar fi Blake și Shirley. Și pe urmă, Leonardo. Singurul de care nu-mi dădeam încă

seama era Striga, arătarea fantomatică. Poate că nu trebuia să am vreodată de-a face cu Striga. Nu voiam. M-a trecut un fior în momentul în care am intrat pe Route 17. Conduceam foarte repede, atât de repede, de fapt, încât uitasem să-mi pun centura de siguranță. Mi-am pus-o, iar când am făcut asta, am tras un pic de volan, așa că în următoarea clipă am văzut în urma mea luminile unei mașini de poliție. Nu mai era nimeni altcineva pe drum. Nu fusesem în vreun pericol și nu pusesem pe altcineva în pericol.

— Stai cuminte, i-am zis lui Charlie.

Am tras pe marginea drumului și mi-am aranjat părul. Mi-am adus aminte îngrozită că nu mă spălasem pe dinți sau pe față. Aveam pământ negru sub unghii. Aveam probabil cearcăne la ochi. Se putea să fi mirosit la fel de rău ca Charlie.

— Doamnă *Gool*, a zis polițistul atunci când am deschis geamul.

Îi vedeam prohabul în dreptul ochilor mei. Mi-am închipuit cum avea organele genitale strivite înăuntrul pantalonilor ălora strâmți și negri. Mi-am închis ochii pe jumătate și i-am ridicat către el, ferindu-mi-i cu mâna.

— Gul, da. Ce mai faceți?

— Păi, bine, doamnă *Gool*, dar dumneavoastră conduceți haotic de când am început să vă urmăresc, de aproximativ cinci kilometri. Nu m-ați văzut în spatele dumneavoastră?

— Mi-e teamă că nu. Câinele meu de-aici trebuie să fi obturat oglinda retrovizoare.

— Ați băut, doamnă *Gool*? Luați vreun tratament?

— Tratament? Absolut nici unul. Dacă am depășit limita de viteză, îmi pare rău. Am depășit-o? Sunt puțin grăbită.

— Aveați mult peste 100 la oră, iar limita pe porțiunea asta e de 70. E cu 30 la oră mai repede decât e permis, doamnă *Gool*. E mai mult cu 33,3 % decât e permis. Unde vă grăbiți așa? Aveți vreo întâlnire undeva? Țineți pe jar vreun tip norocos, nu-i așa? Nu, nu, nu răspundeți la asta. E totul în regulă, doamnă *Gool*? Nu vă urmărește nimeni, nu-i așa?

— Ah, nu, nimic de genul ăsta.

De ce era atât de curios? Ce anume știa? Parcă-l și vedeam pe Walter cum și-ar fi îndesat un pumn de floricele de porumb în gură și ar fi zis „E evident. Era amantul Magdei. E evident că e ucigașul. N-a fost Henry. N-a fost Leo. De unde-ți vin ideile astea prostești? Vesta, uită-te la dovezi. E supărat că te-ai mutat în cabană fiindcă o folosea pe post de, cum îi zice, bârlog burlăcesc. Ca să înșele”.

Aha, mi-am zis. De-asta nu mă plăceau polițiștii. Luând în considerare teoria lui Walter, am încuviințat în timp ce-mi vorbea polițistul, mulțumită că s-ar putea să existe un motiv pentru care nu fusesem binevenită când mă mutasem în Levant.

— Și acolo, sus, e un drum lateral fără vizibilitate, îmi zicea. Cine știe când s-ar putea să iasă o mașină de pe el? De aceea punem semne de circulație. Înțelegeți?

Arăta cu degetul într-o direcție, dar nu m-am uitat. Îmi bătea soarele în ochi.

— Îmi pare foarte rău. M-ați putea ierta vreodată?

Am sperat ca, jucând teatru, să par întru totul demnă de milă. Dacă aș fi putut să plâng la comandă, aș fi făcut-o ca să-i dovedesc cât eram de naivă și de fragilă și ca să-l asigur că nu știam și că nu bănuiam nimic. Nu voiam să intru în belele.

— Aș putea să vă dau un avertisment scris, dar cred că m-am făcut înțeles, mi-a răspuns, sprijinindu-și degetele groase din mănușile negre din piele de marginea geamului. Am încercat să zâmbesc. Mergeți mai încet, mi-a zis. Salut, prietene, i-a zis lui Charlie, cu o voce binedispusă.

Prostovanul de Charlie a dat din coadă și a venit în față, de parcă mâna înmănușată avea să-l mângâie prin geamul deschis. Mi-am închipuit-o cum strângea gâtul palid și subțire al Magdei din ce în ce mai tare.

— Doamnă *Gool*, mi-a zis, ridicându-și cascheta în semn de salut.

L-am privit în oglinda retrovizoare cum se îndrepta bățos către mașina de patrulare, care m-am gândit că avea o culoare stranie pentru o mașină de poliție – roșu sângeriu. Avea un baston și un pistol. Un agent al morții. Ar putea să fie Striga, de fapt, un strigoi înfometat al întunericului, o fantomă malefică. Da. Striga. Iată-l. Ajunsesem să dau ochii cu el. Dacă era cineva capabil de crimă, acela era Striga, o lichea parazită, soldatul Satanei. Iar un polițist s-ar fi priceput cel mai bine să ascundă o crimă. Am închis la loc geamul și am așteptat ca Striga să demareze.

Cât timp am așteptat în mașină, am avut un moment în care am visat cu ochii deschiși, uitându-mă în lumina puternică și albă a soarelui. Era ca și cum m-aș fi întors în Monlith și eram în mașină, în drumul spre casă de la centrul comercial, iar preț de câteva clipe m-am simțit ca un copil, încântată fără vreun motiv anume, cu mintea goală, așteptând la culoarea roșie a semaforului, fără să trebuiască să fac nimic altceva în afară de a-mi trăi viața și de a mă bucura de ea. Era un moment curios în care să fiu prinsă în

reverie – în fața răului și a conspirației. Dar dintr-un motiv oarecare m-am simțit revigorată, împăcată și tânără.

Striga a intrat pe șosea și s-a întors pe Route 17 către Levant. Îmi încuiasem cabana, nu-i așa? N-aș fi fost în stare să mă duc în oraș în ziua aceea. Mă simțeam zguduită și vulnerabilă, așa cum s-ar fi simțit oricine care ar fi avut de-a face cu răul întruchipat. „Ești depășită de situație, Vesta", l-am auzit pe Walter spunând. „Mergi acasă. Fii tu însăți. Fă un puzzle. Udă-ți grădinuța. Bea un ceai."

Așa că m-am întors acasă. Gândul mi-a fugit la puiul din cuptor. Am încercat să mă concentrez la asta și la ce-aș fi putut să fac cu el, cum aveam să-l tai și să-l pun la păstrare – o parte în congelator, o parte în frigider, în caserole din plastic. M-am gândit la bucățile pe care le-aș fi păstrat pentru mine și la cele pe care i le-aș fi dat lui Charlie să le mănânce. Am încercat să nu mă gândesc la Magda. Nu mă simțeam îndeajuns de puternică încât să-i fac dreptate de una singură. Striga mă secătuise de tot curajul. Nici măcar nu mi-era teamă, eram uluită. În momentul în care am parcat în fața cabanei, mintea mi se închisese.

Charlie a luat-o numaidecât la goană prin pădurea de pini ca să-și facă nevoile, apoi s-a întors pe aleea cu pietriș, trecând valvârtej pe lângă mine care nu ajunsesem încă la ușa de la intrare. A coborât ca să se bălăcească în lac. Eram într-o dispoziție apăsătoare și-mi simțeam mintea greoaie, dar tot mi-a venit să râd când l-am văzut pe Charlie cum se zbenguia frenetic prin apă cu o creangă udă în gură. Se bucura din cele mai mici lucruri. Îmi doream să fiu și eu așa și am încercat să-mi promit că mă voi strădui mai mult să fiu fericită. De ce devenisem obsedată de Magda? Poate că-mi închipuisem totul. Se poate să fi fost doar un vis urât, unul febril – uneori dura destul de mult să-mi revin după ce fusesem bolnavă. Mi-am luat temperatura punându-mi dosul palmei pe frunte. Da, mi s-a părut că era cam cald. Mi-am zis că dacă aș fi tras un pui de somn, m-aș fi trezit și totul ar fi fost ca înainte. N-ar mai fi existat vreo crimă sau vreun mister.

În momentul acela m-am oprit din mers, chiar înainte să ajung la ușa de la intrare a cabanei. Ceva era în neregulă. Grădina mea. Mi se părea că arată diferit. Părea netezită, de parcă cineva venise și o măturase cu mâna, după care o bătuse cu palma în jos cumva. Eu lăsasem o mulțime de urme de la cizme și mâini, ba chiar lăsasem în pământ două scobituri în formă de lună plină pe care le făcusem cu fundul. Iar acum semăna cu suprafața unei ape liniștite. Era foarte ciudat. La o privire mai atentă, părea că cineva nu se

mulțumise doar să netezească pământul, ci și smulsese semințele mărunte pe care le sădisem. Am săpat cu degetele după ele, dar nu le-am mai găsit nicicum. Am căutat dintr-un capăt în altul al liniei unde le plantasem și dispăruseră cu totul. Cine ar face una ca asta? Ar ciuguli o pasăre semințele din pământ? Iar bătaia aripilor ei produsese așa o rafală de vânt încât netezise pământul așa cum îl vedeam acum? Sau a fost cineva, vreun om, care culesese cu viclenie semințele cu ajutorul unei pensete, după care folosise ceva – un ziar, sau poate o mătură – ca să șteargă orice dovadă, orice urmă de pantof? Era un lucru dement și malefic. O ucidere în fașă, mi-am zis, un lucru plin de cruzime să smulgi semințele speranței înainte ca ele să fi avut măcar șansa să încolțească. Aș fi putut să plâng. Însă pe urmă tristețea s-a transformat în ciudă. Striga nu se poate să fi avut timp să facă așa ceva. Atunci cine? Dacă ai fost tu, Blake, o să mă răzbun, mi-am zis. Aveam să-mi vărs mânia asupra vinovatului, indiferent cine era. Am scuipat pe jos, am răsucit cheia în broască și am intrat, lăsând ușa deschisă pentru Charlie care a venit precaut, cu pași mari, simțindu-mi probabil supărarea fiindcă avea labele pline de noroi, dar nu mi-a păsat. Am pornit din nou cuptorul. Mirosul de pui s-a răspândit prin cabană, așa că l-am lăsat să se rumenească, mi-am deschis o sticlă rece de vin roșu și m-am așezat la masă. Am pornit radioul. Uitasem să-i dau drumul când plecasem într-un suflet din cabană cu puțin timp înainte. Tot ce-am găsit de ascultat era o muzică jazz răsuflată. Emisiunea Pastorului Jimmy urma să fie difuzată în seara aceea. Am stat și-am ascultat, clocotind de nervi, cu mintea golită de gânduri și plină de supărare, dar n-am făcut nimic concret până n-am băut jumătate din sticlă. Puiul se cocea.

„Rămâi aici”, i-am zis lui Charlie. Și-a ciulit urechile pentru un moment. M-am ridicat, am luat de pe raft urna cu cenușa lui Walter pe care am strâns-o la subraț, după care am ieșit pe ușă târâind după mine o vâslă din lemn; pe Charlie l-am încuiat înăuntru, la siguranță. Când am ajuns pe malul lacului, am îndreptat barca, am împins-o pe apă, am urcat în ea și am început să vâslesc, după ce mi-am restabilit echilibrul. Mi-am revenit instant acolo, uitându-mă la lumea care se mișca precum un caleidoscop pe suprafața apei. Iar între cizme îl țineam pe Walter în urna lui dichisită, care aducea a coroană de rege sau ceva de genul. Probabil că golirea urnei de cenușă avea să fie o detronare simbolică. Nu-l mai doream pe Walter în spațiul meu mental. Voiam să cunosc lucrurile pe cont propriu. M-aș simți mai bine așa. Aș putea să-mi văd de viață urmându-mi propriul ritm. Aș

putea, într-un sfârșit, să gândesc pentru mine însămi. N-aveam să vâslesc în ziua aceea până la insulă – în cazul în care cadavrul Magdei se afla acolo, voiam să fiu calmă și stăpână pe mine însămi când urma să-l găsesc. Așa că m-am oprit din vâslit la o distanță de aproximativ o sută de metri, am ținut urna deasupra apei și mi-am văzut pentru o ultimă oară reflexia în alama șlefuită, după care i-am dat drumul în lac. Atâta tot. Mi s-a părut atât de ușor odată ce-o făcusem. Nu mi-am luat rămas-bun pe un ton îndoliat. O făcusem deja de suficiente ori. Am ridicat vâsla, am întors barca și am vâslit către casă.

Poate că mă înșela vederea slabă sau poate că eram încă zguduită fiindcă descoperisem că semințele pe care le sădisem fuseseră smulse din pământ, dar în timp ce mă întorceam încet la mal, Charlie a început să latre în cabană și mi s-a părut că disting printre puținii copaci care se aflau între lac și ferestrele de la masa din bucătărie că se mișcă ceva înăuntru. Mi s-a părut că zăresc o siluetă – deși n-aș fi putut spune a cui era – mergând de la masă către o parte a cabanei și întorcându-se în bucătărie. O umbră difuză a cărei mișcare, de la așa o distanță, ar fi putut să fie, de fapt, o creangă care se mișca, o pală de vânt, o pasăre care zbura de la un copac la altul și a cărei formă se reflecta distorsionat în geamurile cabanei. Poate că mă înșelam, dar mi s-a părut că văd o formă întunecată și translucidă – avea statura unui bărbat, dar nu era un trup propriu-zis, ci o nălucă întunecată – care-mi citea hârtiile de pe masă. La început am dat vina pe Walter. Dacă n-ar fi trebuit să mă descotorosesc de el în lac, m-aș fi aflat în cabană și aș fi putut să-mi păzesc foile de pe masă. Aș fi putut să împiedic omul fantomatic să intre în cabană. Aș fi putut să pun pe fugă arătarea aceea, să mă apăr de una singură. Ăsta era sacrificiul pe care trebuise să-l fac ca să scap într-un sfârșit de Walter. Fusese mereu în preajma mea ca să mă apere, așa că nu învățasem niciodată să mă lupt. Dar acum aveam să învăț, mi-am propus. Nu mă mai interesa să fiu mai fericită și mai organizată. Aveam să fiu isteață, aspră, și urma să-mi croiesc propria cale. N-aveam nevoie nici măcar de Charlie, mi-am zis, uimindu-mă. Aș fi fost în regulă chiar și dacă l-aș fi pierdut pe Charlie. Când m-am apropiat, a încetat să mai urle și s-a ridicat pe picioarele din spate ca să se uite pe geam, dând neîncetat din coadă. Am legat barca de copac și am târât vâsla înapoi în cabană. Înăuntru nu părea să se fi schimbat nimic. Sus am zărit locul gol rămas pe noptiera unde stătuse urna lui Walter. Am rearanjat degrabă cărțile și mărunțișurile ca să-l umplu. Am coborât în bucătărie, am scos puiul și am mâncat o pulpă

fierbinte rău direct din cuptor, de parcă aș fi fost un animal sălbatic ce fusese flămând o viață întreagă.

M-am întors la birou și am scris:

„Numele meu e Vesta Gul. Dacă citești asta, înseamnă că am fost omorâtă de Striga. Cred că a mai ucis pe cineva, o fată pe nume Magda. Trupul ei neînsuflețit e îngropat, probabil, pe insulița de pe lacul de lângă cabana mea. Te rog să-i dai de mâncare câinelui meu”.

CINCI

După ce am porționat, am ambalat și am pus puiul la păstrare așa cum îmi propusesem, l-am hrănit pe Charlie și l-am încuiat în cabană. „Fii și tu un câine de pază o dată în viață. Dacă intră cineva nepoftit, atacă-l.” N-am stat să-l aud cum se vaită și se foiește, ci am plecat pur și simplu, m-am urcat în mașină și m-am dus la bibliotecă, unde voiam să mai fac puțină cercetare. Voiam să intru din nou pe internet. Computerul mă îndrumase până acum, nu-i așa? Era asemenea unui oracol, unei forțe călăuzitoare. Fiecare detectiv avea o sursă a lui de unde-și trăgea înțelepciunea. Computerul semăna cu spațiul meu mental. Nu dețineam răspunsurile, dar aveam impresia că știam să pun întrebările potrivite.

Am condus cu foarte multă băgare de seamă pe Route 17 de data asta. Nu voiam să mă mai oprească Striga. N-ar fi făcut decât să întârzie povestea. Eram deseori tentată să abandonez lectura cărților care înaintau prea greoi. Miezul noroios, după cum spusese cineva de la radio la un moment dat. Dar mi-am zis că dacă Striga avea să mă omoare, ar fi o oarecare satisfacție în a suferi același sfârșit violent precum Magda. Știam că fusese strangulată. Actul n-ar fi putut fi săvârșit de mâinile unui băiat, bunăoară ale lui Blake. E nevoie de multă forță ca să omori pe cineva prin sugrumare. Magda era beată sau drogată atunci când s-a întâmplat asta, așa că fusese prinsă cu garda jos. Pun pariu că ar fi putut să-l pună pe fugă pe criminal dacă ar fi fost trează, lucidă, pregătită. Era bătăioasă ca o pisică. Avea niște unghii lungi. Părea amorțită, dar îi sărea mustarul și devenea furibundă într-o clipită. Putea să-ți scoată ochii, să-ți strivească inima cu tenișii ei jerpeliți. Cât de îngrozitor era că atât de multă viață și energie fuseseră smulse de mâinile acelea nemiloase înmănușate! Mi-am închipuit că dacă mâinile acelea aveau să vină vreodată după mine, le-aș fi înjunghiat. Aș lua briceagul Magdei și le-aș tăia fiecare deget. Iar astfel am triumfa și eu, și ea. Ce minunat ar fi, nu-i așa? Sufletul Magdei ar fi liber să se înalțe unde-ar pofti. Sau poate ar intra în computer, mi-am zis, aproape râzând de una singură. Pe internet exista totul. Era infinitul pe pământ. Era ca raiul. Poate că Magda se afla deja acolo.

Când am ajuns la curba șoselei unde Striga îmi indicase drumul fără vizibilitate, am încetinit și m-am uitat cu atenție la aleea lungă ce ducea

către casa vecinilor mei. Îi văzusem venind și plecând atât de rar. Fuseseră atât de reci cu mine când i-am văzut din barcă în ziua aceea din vara trecută și mă ignoraseră de fiecare dată când trecuserăm unii pe lângă alții pe drum. Era ca și cum pentru ei nu existam, eram invizibilă. Dar avea mai degrabă de-a face cu faptul că ei credeau că nu mă puteam ridica la nivelul lor. Nu-mi plăcea asta. Nu-mi plăcea de ei. M-a trecut un fior neplăcut când am trecut pe lângă refugiul unde mă oprise Striga. Aș fi putut băga mâna în foc că am simțit miros de pucioasă în aer, mirosul diavolului, al arătării ăleia putrede, un drăcușor, un înger al durerii și al întunericului. Era înviorător să port cuiva atâta pică. Mă inspira; îmi venea să dansez. Mi-am zis că dacă aș fi fost artistă, aș fi pictat pe o pânză uriașă cu negru și roșu, aș fi înjunghiat-o frenetic cu pensula până când m-aș fi prăbușit pe podea, transpirată și ametită, simțind cum se învârte camera cu mine. Mi-aș fi dorit să pot să fiu cuprinsă de-un astfel de delir și crezusem atâta amar de vreme că n-aveam cum. Îmi zisesem că eram bătrână. Vremea exaltării trecuse. Avusesem impresia că tot ce-mi mai rămăseseră erau calmul și mulțumirea. Îl învinovățeam pe Walter fiindcă mă făcuse să cred toate astea. El nu fusese în stare să se entuziasmeze, îi era atât de teamă de bucurie și de libertate. El a ales casa din Monlith, o fermă izolată de lume și rătăcită în mijlocul unor hectare de buruieni bune de nimic pe care nici vacile nu le-ar fi mâncat. Praf uscat. Bălării printre care bâzâiau încontinuu fel de fel de insecte urâte. Nu puteam nici măcar să ies la picnic acolo. Nu-mi dădea voie Walter. Parcă mă răpise. Mi-am zis că fusesem ținută ostatică tot acest timp. Acum urma să mă eliberez. Să-mi dau drumul.

Am ajuns la bibliotecă și între timp mi se făcuse foarte foame. Am cumpărat un baton de Snickers de la aparatul de lângă ușă și l-am înfulecat din trei înghițituri.

Nu mai fusesem la bibliotecă la o oră atât de înaintată din zi și m-a iritat puțin să descopăr că cele șase computere din camera de lectură erau ocupate de tot atâția adolescenți îmbrăcați în hanorace cu glugă și blugi atât de largi încât până și cei mai rotofei dintre ei mi se părea că seamănă cu niște omuleți de lemn înveliți în pânză. Așa cum stăteau ei acolo, tastând cu fețe inexpresive, luminate de albastrul rece al ecranelor, semănau cu niște călugări benedictini. Am stat și i-am privit nerăbdătoare. Își țineau cu toții gurile întredeschise, fermecați. Înțelegeam că erau conectați la ceva care poseda o putere imensă asupra lor. Asta se întâmpla atunci când spațiul mental era internetul, mi-am zis. Îți pierzi orice fel de identitate. Mintea îți

poate hoinări oriunde. Iar în același timp mintea îți slăbește atunci când e conectată la un lucru atât de solicitant. La fel ca cenușa lui Walter din urnă, computerele lor erau niște recipiente pentru aceste minți tinere. Dacă aș fi folosit și eu internetul, m-aș fi transformat într-unul din ei. Mintea mi s-ar fi conectat cu a lor. Or eu nu voiam să-mi împart spațiul mental cu dronele astea. Până și fetele semănau cu niște marionete, stând cocoșate deasupra tastaturilor de parcă nu mai exista nimic altceva. N-aveau deloc habar că cineva mai în vârstă, cineva a cărui muncă era mult mai importantă, stătea acolo și aștepta.

M-am întrebat dacă Blake al meu se număra printre acești troli. Cumva mi se părea imposibil. Nu mi-l închipuiam închis în granițele banale ale unei lumi cum e biblioteca. Îl vedeam mai degrabă ca pe unul dintre adolescenții de pe vremea mea – suplu și fraged pe dinafară, dar cu o privire supărată sau tristă, îmbrăcat în haine pe măsura lui, dornic să-și mulțumească părinții. Era ros nu de presiunea de a fi influențat de ceea ce vedea la televizor sau la computer, ci de dorința de a avea succes și de a scăpa de toate cele. Să urmeze modele mai virtuoase și să caute glorie pe termen lung, nu pe termen scurt precum copiii aceștia din fața mea. Ce căutau totuși la bibliotecă? Era limpede ca lumina zilei că nu puseseră mâna pe vreo carte.

Dacă ar fi aici, Blake n-ar folosi deloc computerul. M-ar aștepta lângă rafturile cu cărți, așa că m-am dus acolo, în fundul bibliotecii, într-o încăpere cu podeaua acoperită cu linoleum și rafturi metalice bej pe care erau ținute cărțile. Era curios că atunci când au renovat biblioteca nu s-au ocupat și de rafturi. Se pare că nu avuseseră destule fonduri încât să se ocupe de zona aceea. Lumina era chioară, iar pe măsură ce înaintam încet pe coridor, mi s-a părut că eram singură. Am simțit brusc o duhoare puternică, iar când m-am oprit din mers am auzit un foșnet ușor, așa că m-am uitat după colțul coridorului. Era o femeie în vârstă, ca mine, însă căruntă, îmbrăcată cu o pelerină de ploaie și încălțată cu papuci îmbibați cu apă. Putea de la o poștă a pește putrezit. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap că în Bethsmane existau oameni ai străzii, însă ființa aceasta era cu siguranță săracă lipită pământului. Poate că nu locuia pe străzi, ci într-o cocioabă părăginită, în vreun soi de groapă în pământ și se târâia din când în când până în oraș să ia cărți. Nici măcar nu voiam să știu ce-ar fi putut să citească, de parcă informația aceea mi-ar fi putut otrăvi mintea și mi-ar fi tăiat cheful pentru orice fel de carte, de parcă mi-ar fi întors stomacul pe

dos mai tare decât o făcuse deja duhoarea. Au început să-mi lăcrimeze ochii.

— Copiii din ziua de azi, a zis femeia brusc, oprindu-se și aplecându-se.

A ridicat o carte de pe podea cu o mișcare atât de lentă încât la început m-am întrebat dacă avea să se întindă pe jos și să moară. A șters însă cartea de praf și a pus-o pe un raft, după care s-a târât mai departe. Am așteptat la capătul coridorului până când a dispărut, deși îi auzeam pașii regulați și foșnetul pelerinei mari. Duhoarea pe care a lăsat-o în urmă persista. Am inspirat și mi-a venit să vomit. Dintr-un motiv oarecare îmi plăcea să fiu atât de deranjată de mirosul ei pervers. Mi-am dat seama că eram exagerat de încruntată și că stătusem așa suficient de mult ca obrajii să înceapă să mă doară. Am încercat să mă relaxez și să respir pe gură. Pe urmă am înaintat pe coridor așa cum făcuse și ea și m-am uitat cu atenție la cartea pe care o ridicase de pe podea. Spre surprinderea mea, erau *Operele complete ale lui William Blake.* Blake. Blake. Am rămas țintuită locului cel puțin un minut cu volumul în mână. Ce naiba se întâmpla? M-am uitat în jos la coperta uzată din pânză roșie, care învelea cartea ca pe o relicvă, ca pe un obiect însemnat. Am deschis-o la pagina de titlu. Conținutul ei era scris cu un font învechit. Aveam impresia că mă uitam la o Biblie când am răsfoit-o. Nu știam unde să-mi opresc privirea având în fața ochilor tot acel limbaj – nu știam ce înseamnă. Iar pe urmă am ajuns la o pagină unde părea desprinsă la cotor fiindcă paginile nu s-au mai întors cu ușurință de parcă degetul cuiva intervenise și indicase ceva, iar o voce din capul meu a zis „Aici”.

Acolo, subliniat în capătul de sus al paginii, se afla un poem scurt, câteva rânduri puse laolaltă, intitulat „Glasul Bardului din Vremi”:

Ce mulți căzuți acolo!
Cât ține noaptea, cu anevoie merg doar pe oseminte;
Nelămurit, se tem, dar nu se lasă;
Atât de rătăciți, ei tot mai vor
Pe alții să-i îndrume.[3]

Era clar că era un mesaj pentru mine din partea tânărului Blake, Blake al meu. Ce drăguț din partea lui să-mi răspundă printr-un poem! Trebuie să-l fi apreciat pe cel pe care i-l lăsasem în dimineața aceea în pădurea de mesteceni. Era într-adevăr un băiat deosebit. Iar cu gândul acesta în minte, am făcut ceva ce n-aș fi făcut vreodată înainte: am smuls pagina din carte și

am îndesat volumul gros între enciclopedii, lângă care ajunsesem din întâmplare în timp ce citisem. Nu-mi păsa dacă femeia împuțită știa că făcusem asta. Mi-am zis că era un fel de sirenă și că înfățișarea ei stranie și mirosul atroce nu erau decât niște semnale menite să mă oprească și să mă facă să caut. Ah, ce bucurie am simțit când am descoperit indiciul nou, deși nu reușeam să-l deslușesc nicicum!

Se făcuse aproape ora cinci, iar bibliotecara a sunat dintr-un clopoțel – ce metodă învechită, mi-am zis – și a anunțat că biblioteca urma să se închidă în jumătate de oră. Am împăturit poemul lui Blake și l-am îndesat în buzunarul paltonului. Voiam să-l analizez cu mintea limpede, departe de mințile amorțite ale oamenilor din Bethsmane. Pe drum către ieșire m-am oprit la toaletă, care se afla în capătul unui coridor întunecat de lângă ieșirea din spate a bibliotecii. O mai folosisem de câteva ori. Îmi aducea aminte de băile din școlile publice de pe vremea mea, cu metalul lustruit și opacizat de vreme care servea pe post de oglindă, cu dalele înguste și îmbătrânite în formă octogonală, cu ușile ușor mucegăite, sculptate în lemn, și panourile care separau vasele de toaletă vechi și albe din porțelan, cu capace negre. Jetul de apă era atât de puternic încât ai fi zis că fusese menit unui alt scop decât aceluia de a elimina dejecțiile oamenilor – să perturbe presiunea atmosferică dintr-o încăpere, să absoarbă o parte din energie, ba chiar să spele spațiul mental al cuiva, mi-am zis.

— La naiba! a zis o voce în timp ce trăgeam apa.

Era, firește, o femeie, iar când m-am aplecat să mă uit pe sub ușa toaletei, am văzut ceva ce vezi doar rareori în locuri precum Bethsmane: picioare încălțate în pantofi cu tocuri joase și dres de culoarea pielii. Oamenii de aici nu purtau în mod obișnuit pantofi sau dresuri ca acelea. Femeile din Bethsmane purtau blugi, colanți sau pantaloni de trening. Se întâmpla să mai vezi fete în pantaloni scurți sau fuste mini, dar femeile mature nu se îmbrăcau în fuste sau rochii. Bethsmane nu era pentru doamne. Era pentru oameni care vânau sau conduceau camionete. Nu era un loc elegant. N-am găsit vinuri nicăieri altundeva decât la magazin și toate erau de producție locală. Nu degeaba cumpăram eu covrigi feliați care trebuiau ținuți la frigider. Brutăria de la care-mi cumpăram gogoașa săptămânală vindea pâine, dar era pufoasă și plină de zahăr. Cred că foloseau la pâine același aluat pe care-l foloseau la gogoși. Zona nu era culturalizată sub nici o formă. Oamenii mâncau la fast-food. Dacă găteau, nu mâncau multe legume. Nu știu de ce, având în vedere că în sudul statului

existau ferme pretutindeni. Nu era ca și cum pământul nu era fertil. Semințele mele ar fi încolțit dacă n-ar fi fost furate. Femeile se îmbrăcau în mare parte în haine din materiale sintetice și ieftine. Bluzele pe care le purtau aveau imprimeuri sau sclipici pe ele, iar multe din ele aveau brațele tatuate. Femeile mai „stilate” arătau de parcă ar fi trebuit să se afle pe locul din spate al unei motociclete. Cele mai blajine, cele care păreau doar să aibă o abordare mai pragmatică, se îmbrăcau în haine comode – tenișI sau balerini pe care-i găseai la magazin până și iarna, din ce-mi dădeam seama. Eu aveam niște cizme de iarnă ca lumea. Aveam o pereche de tenișI, dar când era cald, preferam sandalele sau pantofii din piele. Și eu devenisem pragmatică în momentul în care mă mutasem în Levant, însă pe vremea când fusesem o doamnă mă îmbrăcasem ca atare, pe vremea când fusesem măritată, în Monlith. Mă îmbrăcasem cu haine cu nasturi și fuste care fluturau. Așa că mi se părea că cunosc tipul de femeie care se încălța cu pantofi închiși la vârf și cu dresuri ca femeia din toaleta de lângă mine. I-am zărit și picioarele care dădeau pe-afară din pielea de șarpe maronie roasă și uzată de jur împrejurul tocurilor butucănoase. Avea gleznele umflate și-și ținea picioarele depărtate. De ce luase poziția aceea?

— La naiba!

Și-a apropiat picioarele, târșâindu-le pe gresie, pe urmă și le-a depărtat și a scos un mârâit scurt. Iar după un moment, am auzit vocea întrebând:

— Scuzați-mă!?

— Bună ziua! Da! Cu mine vorbiți?

— Mda, a răspuns vocea. Vedeți cumva niște chei pe-acolo?

Din instinct m-am uitat cu atenție în toaleta în care tocmai trăsesem apa. Nu credeam că văzusem vreo cheie acolo când mă așezasem. Dar nu-mi stătea în obicei să mă uit după lucruri în toalete. Nu mă uitam nici chiar după ce-mi făceam nevoile. Pentru că ce motiv aș fi avut? Cine s-ar aștepta la surpriza de a găsi niște chei în vasul de toaletă? Cine s-ar aștepta să găsească acolo orice altceva în afară de ceea ce ar ști că se află de obicei?

— Nu, îmi pare rău. Nu e nimic acolo.

— Nici în spatele vasului de toaletă, nici pe suportul de hârtie igienică? a întrebat vocea.

Mi-am ridicat pantalonii, am apucat cu mâinile poșeta și m-am aplecat.

— Nu, nu e nimic aici, am zis.

Nu-mi convenea cât de mult îmi apropiasem fața de capacul negru al vasului.

Am deschis ușa toaletei. Femeia era solidă, dar nu era obeză ca grăsanele alea. Era doar durdulie. Din felul în care i se aplatizau fesele și în care își ținea mâinile ridicate la piept de parcă se ruga, aducea din spate cu o focă ce aplauda. S-a sprijinit de una dintre cele două chiuvete. Reflexia încețoșată din oglinda falsă era albă și roșie. Avea părul vopsit și dat cu fixativ. Nu era o coafură frumoasă, dar era clar că-i acordase atenție, așa cum se vedea și din alegerea rochiei cu imprimeu floral – panseluțe pictate în culori pastelate pe un fundal de albastru deschis. Aproape că n-avea talie și purta un cardigan alb și scămoșat care-i venea strâns, stătea să-i pocnească pe spate și făcea cute la subraț. Avea pieptul ciudat de plat pentru o persoană supraponderală, mi-am zis. Avea gușă, dar nu era întru totul rușinoasă. Când s-a întors către mine, am văzut că avea chipul palid din cauza pudrei. Pleoapele îi erau acoperite de o linie de rimel albastru bine trasată. De unde stăteam i se vedeau porii deschiși din jurul nasului și rămășițele unui ruj perlat și strălucitor. Mi-am zis că sigur lucrează ca recepționeră. Trebuie să se afișeze în fața oamenilor, altfel nu s-ar preocupa atât de mult de înfățișarea ei în Bethsmane. Nu că ar fi fost ceva ieșit din comun dacă ne-am fi aflat într-o suburbie obișnuită, într-un loc cât de cât civilizat. În orice oraș adevărat ar fi trecut neobservată. Dar era remarcabil că se străduise.

Mi se părea amuzant că taman acum, când am dat peste o astfel de persoană, s-a nimerit să fiu atât de prost îmbrăcată. Nu eram complet învechită față de oamenii din Bethsmane. Cea mai rea ținută a mea era mai bună decât hainele cu care mergeau la muncă majoritatea oamenilor. Femeia asta își pusese, de asemenea, o pereche de cercei din perle false. Avea probabil în jur de patruzeci de ani, dar se putea să fie mai tânără. Era imposibil să-ți dai seama ce vârstă aveau oamenii mai săraci.

— Să-mi bag piciorul, a zis femeia cu buzele ei micuțe și roz tremurând într-un fel care mi s-a părut surprinzător de drăgălaș. Am făcut un pas înapoi în toaletă. Mi-am pierdut cheile, a zis ea încruntată.

Pe urmă s-a întors și a început să plângă. Nu mai văzusem așa ceva. M-am uitat la gleznele ei groase cât timp s-a dus la dispenserul de prosoape din hârtie și l-a rotit. A smuls o bucată din hârtia maronie și aspră și și-a suflat nasul.

— Ești bine? am întrebat-o.

Ce altceva aș fi putut să spun? M-am dus la chiuvetă, dar nu m-am spălat pe mâini. Strângeam prea tare de poșetă. Nu știam ce să fac.

— Am avut o zi proastă, a zis femeia. Am venit să returnez o carte, iar acum nu pot să plec cu mașina. Probabil că le-am încuiat în mașină. Of, Doamne! Și-a suflat nasul din nou. Iar băiatul meu probabil că a ajuns acasă de la școală.

Atunci și-a ridicat privirea către mine și, dincolo de disperarea care i se citea pe chip, l-am distins pe Blake în trăsăturile sale.

— Shirley? am întrebat-o, după care mi-am scăpat poșeta. Mâinile mi-au amorțit și m-am aplecat zicând: Sigur, sigur sunt pe-aici pe undeva.

— Păi…, a zis Shirley.

S-a aplecat peste chiuvetă, iar trupul moale i s-a mulat după forma porțelanului care-i strivea mijlocul, coapsele, era greu să-ți dai seama unde începeau unele și se terminau altele sub imprimeul acela floral amăgitor.

— Nu știu ce să fac acum. Am o cheie de rezervă acasă, dar locuiesc la șaisprezece kilometri depărtare. Știți cumva…

Dar nu și-a dus ideea până la capăt. S-a lins pe deget și și-a șters marginea pleoapei de jos, apoi a șters chestia neagră – mascara – care s-a luat de-acolo de prosopul de hârtie. Și-a suflat din nou nasul. Și-a scos din poșetă rujul și s-a dat cu el, uitându-se fix în reflexia difuză din metalul lustruit.

— Ce anume? am întrebat-o. Ce să știu?

Mi-am ridicat poșeta și am cotrobăit prin ea de parcă aș fi găsit în asta o explicație. Poemul lui Blake din buzunar îmi dădea senzația unui bilet la ceva la care întârziam. Voiam să ajung acasă, să-mi aprind o lumânare și să-l descifrez rând cu rând. Dar Shirley, unul dintre personaje, era aici. Trebuia să fiu iscoditoare, s-o determin să mi se destăinuie într-un fel care să nu dea de bănuit. Trebuia s-o conving să mi se confeseze. Părea moale într-un fel cât se poate de vizibil. Cum stăteam alături de ea în baia slab luminată, înfrigurată, slăbănoagă și înfometată sub paltonul matlasat, aproape că-mi doream să mă îmbrățișeze, să-și petreacă brațele în jurul meu. Era ocrotitoare din punctul ăsta de vedere. Cu toate astea, nu mă puteam apropia prea mult de ea. Putea avea legătură cu crima. Îmi displăcea ideea asta, dar femeile omorau copii tot timpul. Se apropie cel mai mult de ei și trec prin cele mai mari greutăți fiindcă sunt nevoite să-i crească.

— Voiam să vă întreb, a zis Shirley și s-a întors în acel moment către mine – nu părea să-i fie teamă, dar era timidă, roșise –, dacă știți de vreun autobuz care merge către Woodland Avenue, în zona aceea? Știu că există un autobuz al școlii. Dar…

— Ai încercat să reconstitui tot ce-ai făcut? De fiecare dată când nu găsesc ceva, încerc să-mi amintesc – ce-am făcut imediat după ce am intrat în casă? Mi-am pus paltonul în cuier? Am deschis frigiderul? Am băut un pahar cu apă? Ai refăcut traseul? Nu poți să chemi un taxi?

Shirley a oftat. A cotrobăit din nou prin poșetă.

— Banii sunt în mașină. Portofelul. Probabil lângă chei.

Nu-mi dau seama cum anume am înțeles pretextul din spatele afirmației ăsteia, dar am luat-o ca și cum Blake ar fi tras sforile. Nu conta dacă Shirley spunea adevărul sau nu. Blake voia ca eu să văd casa în care locuia cu Shirley și în subsolul căreia Magda își petrecuse atâtea luni de zile. El era cel care îi luase lui Shirley cheile și portofelul, firește. Shirley s-ar putea să-i fi fost complice. Nu-mi dădeam seama de dimensiunea înșelătoriei și dacă Shirley era isteață sau proastă. Părea că era cu adevărat supărată, dar poate că era doar o actriță bună. O femeie ca ea ar fi trebuit să-și joace bine rolul, iar costumul pe care-l purta nu era de neglijat.

— Pot să te duc eu cu mașina, dacă-mi arăți pe unde s-o iau, i-am zis.

Poate că asta era parte din indiciul lăsat de Blake: „Ce mulți căzuți acolo!/ Cât ține noaptea, cu anevoie merg doar pe oseminte;/ Nelămurit, se tem, dar nu se lasă;/ Atât de rătăciți, ei tot mai vor/ Pe alții să-i îndrume”.

Am condus-o pe Shirley către mașina mea care se afla în parcarea din spatele bibliotecii. M-a îndrumat politicoasă către casa ei, arătându-mi pe care străzi s-o iau, unde să încetinesc, unde Woodland Road devine Woodland Avenue. În lumina gri a serii timpurii a răsărit de nicăieri un băiat care se plimba cu bicicleta pe marginea drumului și care era îmbrăcat cu o cămașă din flanel în carouri de culoare întunecată ce îi fâlfâia la spate ca o pelerină. Arăta întocmai așa cum sperasem: avea privirea ageră dar distantă, iar pielea din jurul ochilor avea o nuanță aproape portocalie, asemănătoare vânătăilor pe cale de a se vindeca. Avea o frunte cărnoasă și crestată deasupra ochilor, dar avea sprâncene rare și un ten măsliniu, cenușiu. Bărbia, care nu semăna deloc cu a mamei lui, era parcă cioplită în piatră, ascuțită, iar gura îi era lungă, cu buze subțiri, în timp ce arcuirea maxilarului m-a făcut să mă gândesc la ancora unui vapor. Se oprise la capătul aleii – două vase din pământ uzate și întunecate cu iarbă proaspătă care creștea dintr-un petic de pământ dintre ele.

— Băiatul meu, a zis Shirley. Salut-o pe doamna *Gool*, i-a zis.

Îi spusesem numele meu în parcare, atunci când mă întrebase cum mă chema. „Vesta e o prescurtare de la ceva?” mă întrebase. „E drăguț. Îmi

aduce aminte de Velveeta. Sau de veșminte sfinte.”

— Bună, i-am zis, neliniștită de faptul că băiatul îmi vedea fața.

S-a aplecat sprijinindu-se de ghidonul bicicletei și a sucit de mânere de parcă ar fi turat un motor. Avea un tricou alb și păr scurt, pieptănat și dat cu ceară. Purta niște blugi albaștri care nu erau foarte largi și cizme negre și grele cu tălpi groase, cu profil adânc. S-a limitat să dea din cap.

— E deschisă ușa de la intrare?

— Mda. S-a stricat mașina? a întrebat.

Avea vocea joasă, secretoasă și grijulie.

— Mi-am pierdut cheile, așa că m-a adus doamna *Gool*.

— Ți-aș fi putut aduce eu cheia de rezervă, a zis, ridicându-se deja în picioare pe bicicletă și găsindu-și echilibrul, gata s-o șteargă din loc.

— Urcă și tu, am strigat după el, dar o luase deja din loc. Bicicleta ar încăpea în spate, i-am zis.

— Probabil că merge la un prieten, a zis Shirley. Ne-am îndreptat cu mașina către casă. Am ajuns, a zis Shirley când am parcat în dreptul ei. Intru rapid și iau cheia de rezervă. Sigur nu vă deranjează să așteptați? Vreți să intrați?

Normal că aceasta era propunerea pe care o așteptam, dar am simțit brusc cum îmi piere curiozitatea.

— Ah, nu, n-aș vrea să vă încurc.

— Nu m-ați încurca.

— N-aș putea, i-am zis.

— În regulă, cum vreți, a răspuns Shirley, dintr-odată tăioasă, în timp ce s-a ridicat din mașină și a închis portiera în urma ei.

Exteriorul casei era deteriorat, dar era mai plăcut decât cutia cu pereți din aluminiu pe care mi-o închipuisem: coji de vopsea albastră pe panourile învechite din lemn, ferestrele opacizate de pe cadrele cărora se lua vopseaua albă, iar prin fereastra ca un hublou protejată de o streașină din metal corodat se vedea atârnat ceva de cristal, înșelător, hipnotic. Casa nu avea decât două trepte scunde la intrare care fuseseră turnate din acel tip de ciment vechi cu pietriș. M-am uitat la Shirley cum a pășit sprintenă spre ușa de la intrare. A executat un soi de ritual ciudat cu clanța, trăgând de ea în sus, apoi către ea, după care și-a retras mâna și a împins în ușă cu umărul. S-a deschis, iar dincolo de ea era o cameră întunecată, cu tapet, în care am văzut o scară în spirală care ducea în jos. La subsol se ajungea pe ușa aflată la capătul acelor scări, m-am gândit. Shirley s-a întors către mine, vizibil

stresată.

— Sigur nu vreți să intrați? mi-a strigat de-acolo. Mă simt prost. Nu vreți să veniți să beți măcar un pahar cu apă, doamnă *Gool*?

Îmi făcea cu mâna, ținând ușa deschisă. Am cedat. Voiam să văd interiorul casei. Era o femeie amabilă. Știam că nu omorâse pe nimeni, n-ar fi fost în stare. Poate își făcea chiar griji pentru Magda și se întreba de ce nu venise acasă de două nopți. Shirley era bine intenționată. Era un om sincer. O gospodină. Podelele din casa ei erau golașe și atât de uzate încât nu mai erau lăcuite decât la marginile coridoarelor și încăperilor.

— Poate ar fi mai bine să nu vă dați paltonul jos că e curent, mi-a zis Shirley, după care și-a pus poșeta pe o masă albă din ratan din coridorul tapetat de la intrare.

Tapetul în sine era oarecum asemănător cu modelul de pe rochia lui Shirley: flori galbene și albastre pe fundal gri, picturale, nu lipsite de farmec, însă pătate acolo unde părea că fusese o scurgere pe unul dintre pereți, și cojite în alte părți din apropierea tavanului, acoperit pe jumătate cu placaj din lemn natur. Am dedus că se spărsese o țeavă. Pe cealaltă parte a tavanului se vedeau urme de igrasie.

— Haideți în bucătărie și luați loc până când…, a zis Shirley, fără să-și ducă ideea la capăt.

— Ce casă încântătoare! am zis.

Bucătăria părea desprinsă din alte vremuri, vremuri în care trăisem dar pe care nu le experimentasem pe propria piele, fiindcă dusesem un trai prea bun cu Walter. Obiectele erau verzi-maronii, pereții bucătăriei erau acoperiți de niște panouri din plastic care imitau lemnul, mânerele negre ale dulapurilor erau din fier, iar în aerul stătut plutea miros de grăsime.

— Ei bine, încerc măcar să păstrez curățenia, a zis Shirley, cotrobăind într-un sertar din fundul bucătăriei.

— Cred că e destul de dificil într-o casă atât de veche. Dar e atât de drăguță, am zis. Câte niveluri are?

— Dormitoarele sunt la etaj, la fel și baia. Aveți nevoie?

— Nu, nu, întrebam doar. Doar tu și băiatul tău locuiți aici?

— Mda, băiatul meu, micul meu bărbat. E un copil bun. Își face mama fericită.

Dacă știa că Magda era moartă, nu lăsa deloc impresia asta. Dar ce o făcea să fie atât de distrată și de emotivă? Blake a părut cu siguranță morocănos afară, pe bicicletă, și m-a ignorat complet. Înțelept din partea

lui, aș zice. Nu și-ar dori ca mama lui să afle despre corespondența noastră secretă din pădure cu privire la Magda. Scările care duceau către subsol erau înguste și se aflau în imediata apropiere a frigiderului. Ușa din capătul lor era închisă. Shirley n-avea de gând să-mi spună că avea o chiriașă. Chiar dacă ar fi avut încredere în mine că n-aș fi spus asta nimănui, ar fi crezut c-aș fi judecat-o. I-ar fi fost teamă că ar fi fost înjositor să recunoască că dăduse subsolul în chirie. Mă întrebase în mașină unde locuiesc.

— Lângă lacul David, îi zisesem. Chiar pe mal, în fosta tabără pentru cercetașe.

— Nu cred! Știți, mergeam acolo când eram mică. Mă urzicam zdravăn când alergam prin pădurile de-acolo. Aveau niște șoproane mici, dar nu știu pentru ce. Cum spuneați că vă cheamă, Vestina?

Acum se spăla pe mâini, după ce pusese cheia de rezervă a mașinii pe blatul de lângă chiuvetă. M-am uitat împrejur după indicii. Nu era frumos din partea mea să trag cu ochiul, dar Shirley era întoarsă cu spatele la mine.

— Ai avut vreodată probleme cu inundațiile? m-am gândit să întreb. Ți se inundă subsolul când plouă?

Nu-i vedeam fața, dar mi s-a părut totuși luată ușor prin surprindere.

— Subsolul? a zis ea. Nu, nu cred că a fost inundat.

Am zărit ceva galben sub un taburet pliant de lângă telefon. Am făcut pe furiș un pas către el și m-am aplecat. Era mânerul unei perii de păr. Cât ai zice pește, am șterpelit-o și am ascuns-o în buzunarul adânc al paltonului.

— Nu merg prea des la subsol, zicea Shirley.

— Înțeleg, i-am răspuns.

A umplut un pahar cu apă de la robinet. Am ridicat mâna în semn de refuz.

— Nu? În regulă. Păi, putem să plecăm. Nu știu cum să vă mulțumesc pentru asta. Nu știu ce m-aș fi făcut. Am urmat-o înapoi către ușa de la intrare.

— Ți-ar fi venit băiatul în ajutor.

— Dar e periculos să mergi cu bicicleta noaptea. Cine știe ce se poate întâmpla. La felul în care conduc oamenii uneori…

Era adevărat. Și eu vedeam prost noaptea. Vedeam cumva în ceață pe întuneric. Walter îmi interzisese să ies afară după ce se întorcea acasă de la lucru.

— E adevărat, iar stâlpii de iluminat sunt prea depărtați unul de altul. Noaptea de-abia văd drumul. Nu văd decât farurile, am zis pe drum înapoi

către mașină.

— Mor de grijă, a zis Shirley, după care a închis ușa mașinii. Dar acesta e reversul medaliei la a trăi într-un loc atât de frumos. Detest orașele. Am mers în St. Viceroy vara trecută și mi-au trebuit săptămâni întregi să-mi revin după tot zgomotul din el. O înghesuială insuportabilă.

— Dar orașele pot fi palpitante, am zis. Acum conduceam în lumina apusului înapoi către Bethsmane. Au atât de multă energie!

— Mie-mi place aici. Nu te deranjează nimeni.

— Adevărat, am zis. Și mie-mi place aici. Nu vreau să se înțeleagă greșit. Sunt foarte fericită.

— Locuiți de una singură acolo în fosta tabără? N-am mai trecut pe-acolo de zeci de ani. Nu-mi vine să cred că locul acela mai e încă în picioare, dacă mă-ntrebi.

— Da, sunt singură. Structura e foarte stabilă. E chiar destul de drăguț. Rustic, dar confortabil.

— Toate fetele mergeam acolo în timpul verii, a zis Shirley. Doamne, câte mai făceam! Uneori îmi doresc să fi avut o fată.

— Ah, da, și eu, i-am răspuns, însă am spus asta doar ca să fiu amabilă, căci nu-mi doream asta cu adevărat.

— Băieții sunt atât de haotici! Blake mă suportă când îmi doresc lucruri frumoase. Nu e atât de aspru, slavă Cerului! Ați auzit ce se spune zilele astea despre fotbalul american și leziunile cerebrale? Prefer ca fiul meu să fie mai degrabă un gay dintr-acela decât o legumă. Bieții părinți!

— Ce drăguț!

— Vorbesc încontinuu, a zis Shirley.

— Ei, nu vorbi prostii. Unei bătrâne singuratice ca mine îi face plăcere să mai stea de vorbă cu cineva din când în când. Singurul cu care vorbesc acasă e câinele meu.

Imediat ce-am spus asta m-am panicat. Îl lăsasem singur pe Charlie toată după-amiaza. Nu cred c-am mai stat atât de mult timp despărțiți de când îl luasem.

— Ar trebui să ieșiți mai des, mi-a zis Shirley cu blândețe. Știu că se organizează o seară de bingo pentru vârstnici la Surorile Îndurării. Tatăl meu obișnuia să meargă la ele înainte să moară.

Am condus puțin mai rapid. Shirley a mai făcut câteva sugestii – un cerc de tricotat, un club de carte, să fac muncă de voluntariat. Mi-a spus c-aș fi putut s-o sun și pe ea dacă mă simțeam singură.

— Ești foarte amabilă, i-am zis.

Chiar era. De ce-mi era atât de teamă s-o întreb de Magda? Care era cel mai rău lucru pe care putea să-l facă? Să sară din mers din mașină? Shirley a oftat când am intrat pe șoseaua principală. Mi-am făcut curaj și i-am zis:

— Pot să te întreb ceva?

Îmi țineam mâinile nemișcate pe volan și încercam să nu mă încordez sau să nu tremur, chiar dacă aveam emoții. Simțeam peria de păr a Magdei din buzunarul paltonului. Mânerul îi semăna cu un pistol pe care aș fi putut să-l scot. Mă calma.

— Da, Vesta, desigur. Cu ce pot să te ajut?

Shirley vorbea ca o angajată de la serviciul de asistență pentru clienți de la compania de electricitate. De fiecare dată când îi sunasem în Monlith au vorbit exact la fel – voioși, mai veseli decât ar fi trebuit să fie un om normal.

— Ai auzit de vreo fărădelege mai ciudată de-aici, de prin zonă, din Levant sau Bethsmane?

— Ah, scumpa mea, știi că netrebnicii de aici se joacă cu droguri. Acum două veri a explodat o rulotă în Brooksvale. S-a făcut ferfeniță. Îi vezi cum se plimbă aiurea prin zonă, drogați de nu mai știu de ei. Se folosesc de orice loc liber ca să-și fabrice drogurile.

— Nici un cadavru?

— Ei bine, a zis ea, după care a făcut o pauză și și-a ciupit buzele, gândindu-se ce să răspundă. Oamenii mor mereu, nu-i așa? Chit că e trist ce spun, viața e scurtă, Dumnezeu să ne aibă în pază! Nu-i așa?

— Deci nici o crimă?

— Zici că ești fiul meu. Băieții de vârsta lui sunt fascinați de chestiile alea macabre.

— Băiatul tău e?

— Știi, ar trebui să ne supraveghem adolescenții, având în vedere câtă violență e în lume. Nu știu de unde le vin ideile astea dubioase. Bănuiesc că din filme.

— De la computere.

— Cine știe?

— Deci nici o crimă?

— Din ce știu eu, nu. Stătea pe scaun întoarsă către mine și-și trăgea de centura de siguranță în dreptul pieptului. Ți-e teamă să locuiești de una singură în cabana aia veche? Citești prea multe cărți înspăimântătoare?

— Cred că asta e cauza. Mi-e plin capul de povești înfricoșătoare.

— Citește ceva drăguț în seara asta, scumpo, mi-a zis. Ceva care să te liniștească. Nu-ți vine nimeni de hac, Vesta, nu-ți face griji. Dacă ți se pare că se întâmplă ceva suspect, sună la poliție. Vor veni numaidecât. Dar sunt convinsă că ești în siguranță acolo.

— Sunt sigură că ai dreptate. Am un câine mare care să mă protejeze.

— Păi, vezi?

Când am oprit din nou mașina în parcarea bibliotecii, soarele apusese. Cerul avea o culoare albastru-neon. Cu excepția mașinii lui Shirley, o Toyota Corolla veche, micuță și argintie, cu milieuri care acopereau podul portbagajului.

— Ai fost atât de generoasă și de amabilă! Îți mulțumesc, mi-a zis. Sper să ne mai vedem. Te rog să nu te sfiești. Suntem cu toții vecini aici, în sălbăticie.

După ce-a spus asta, s-a dat jos din mașină și a închis ușa. Am privit-o în oglinda retrovizoare. Și-a descuiat mașina, a intrat în ea, a pornit-o și mi-a făcut semne din faruri. Am ieșit afară din parcare cu Shirley în urma mea și m-am întors prin Bethsmane către Levant. Cine erau drogații ăștia ciudați care hoinăreau și aruncau în aer rulote? Și ce găteau, mai exact? Găteau? Din vârful dealului, acolo unde Route 17 se intersecta cu șoseaua principală, se vedeau luminile centrului comercial unde știam că se găsește un McDonald's. Mi-am zis că aș fi putut să trec pe acolo și să întreb pe vreunul dintre angajați dacă o cunoscuseră pe Magda, dacă i-ar fi dorit cineva moartea și așa mai departe. Dar asta ar face un detectiv din cadrul poliției. Nu voiam să dau naștere la vreo intrigă sau la vreo bârfa. Fusesem destul de discretă cu Shirley. Am scos poemul lui Blake și l-am ținut în mână în timp ce conduceam. „Ce mulți căzuți acolo!/ Cât ține noaptea, cu anevoie merg doar pe oseminte;/ Nelămurit, se tem, dar nu se lasă;/ Atât de rătăciți, ei tot mai vor/ Pe alții să-i îndrume." Poate că Blake se referea la drogații care mergeau împleticit. Poate că ei aveau să mă îndrume către finalul poveștii mele. Poate că se foloseau de trupul Magdei pentru răscumpărare. Oare se aflau acolo pe insulă și mă așteptau? Blake știa? Mi-am zis că trebuie să aflu asta de una singură. Am scăpat poemul în poală. Peria de păr a Magdei mă împungea în picior. Am scos-o și m-am uitat la firele de păr din jurul dinților mărunți. Da, fire de păr lungi și negre. O să te găsesc, Magda, mi-am zis în spațiul mental. Am condus mai repede, am cotit pe cărarea de pietriș, m-am grăbit să parchez și aproape că am fugit pe

pietriș, ținând de poșetă, către ușa cabanei, iar afară era acum atât de întuneric și de liniște, luna fiind singura care strălucea, aproape, de pe cer. Fusesem plecată mai mult decât intenționasem. Speram ca Charlie să nu-și fi făcut nevoile înăuntru. Ar fi puțit. Și nu puteam să-l pedepsesc pentru asta. Ușa era încuiată, așa cum o lăsasem.

„Unde ești, iubire? Scumpul meu! Îmi pare atât de rău! Știu că m-ai așteptat. Te rog să mă ierți, dragule. Charlie, câine bun ce ești!”

N-a venit. Era plecat. Am ieșit din nou afară, m-am holbat la pădurea de pini, pe urmă am făcut înconjurul cabanei și m-am uitat către lac. Mi-am dat seama că după atâtea ore în care-l lăsasem nesupravegheat putuse să meargă oriunde. Cineva cu o cheie trebuie să fi venit și să-i fi dat drumul.

ȘASE

Atâtea dimineți la rând mă trezisem cu lumina palidă și licăritoare a soarelui, reflectată de lac, o moliciune albă, roz și galbenă care încă ni se cufunda în somnul meu și-al lui Charlie. Dar în dimineața aceea, m-am trezit singură. Adormisem cum, necum, frântă de oboseală, cu ajutorul vinului. N-aș fi putut să ies și să-l caut pe Charlie. Ar fi fost prea periculos să mă plimb în timpul nopții când mișunau drogații. Mă gândeam încontinuu la ceea ce-i zisesem lui Shirley. „De fiecare dată când nu găsesc ceva, încerc să-mi amintesc ce făceam." Dar nu puteam să fac asta cu Charlie. Nu m-ar fi ajutat defel. Așa că acum aveam două mistere de rezolvat, cel al Magdei și cel al lui Charlie și, colac peste pupăză, mi-era dor de câinele meu. Mâncasem un covrig la cină fiindcă m-am simțit prea vinovată și tristă ca să mănânc puiul la cuptor de una singură. De-asta îmi luasem un câine în primul și-n primul rând, ca să-mi țină de urât în liniștea de mormânt din casa goală din Monlith, după ce-a murit Walter. Acum, că Charlie dispăruse, singurătatea devenise și mai insuportabilă. De ce nu se întorsese încă acasă? Soarele răsărise deja. Trebuia să ieșim la plimbarea de dimineață, să luăm micul-dejun, să ne trăim viața. Se simțise atât de jignit? Crezuse că-l abandonasem pentru totdeauna în cabană? N-am putut să mă gândesc prea mult la cine fusese în cabană, cine îi ținuse ușa deschisă, ba chiar îl încurajase pe Charlie să fugă afară, gonindu-l, pun pariu, speriindu-l, avertizându-l să nu se întoarcă. „Vesta e moartă! Acum valea, potaie proastă!" Striga făcuse asta. Nu voisem să mă gândesc la asta, dar mi-a venit în minte acum, că soarele răsărise, și m-am înfuriat. Fusesem cotropită. Fusesem atacată. Trebuie că eram pe drumul cel bun, mi-am zis, de vreme ce Striga s-a năpustit la mine în felul ăsta. Răzbunare.

M-am îmbrăcat. Nu știam foarte precis ce să fac. Cred că arătam un pic sărită de pe fix fiindcă respiram greoi și mă podidise plânsul. Nu mă mai spălasem de câteva zile. De obicei aș fi fost deranjată de asta, dar nu-mi păsa. Eram prea supărată. Chiar m-am simțit brusc ca un copil fără mamă. Mi-aș fi dorit să am pe cineva pe care să sun. Aș fi putut s-o caut pe Shirley? „Mi-a fugit câinele", i-aș zice plângând. „Biata de tine! Vin la tine după lucru și te ajut să-l cauți. I-ai lăsat niște mâncare afară? Se întoarce direct la tine când va fi îndeajuns de înfometat. Știe unde-i e casa."

Dar n-aveam telefon și doar aș fi complicat lucrurile dacă aș fi implicat-o pe Shirley. Îmi și închipuiam cum s-ar fi râs de mine dacă aș fi chemat poliția.

— Babă țicnită, i-a dispărut câinele cercetașei ăleia bătrâne, ar anunța prin stație.

— Mă-ntreb unde.

— Potaie proastă.

— Probabil c-a fugit. Cine-ar vrea să rămână lângă băbătia aia, lângă monstrul, vrăjitoarea aia? Hänsel și Gretel, aia-i povestea, nu? Băbătia țicnită care locuia în pădure de una singură? Sau mă gândesc la Rapunzel? Oricum, e o japiță, de-asta-s convins.

Ce polițiști neciopliți, să vorbească așa despre mine! Nu știau că fusesem nevasta unui om de știință? Nu știau că purtasem cele mai elegante rochii din mătase și că mersesem la cine date la universitate? Nevasta unui senator îmi complimentase coafura. Îmi apăruse poza în ziar de câteva ori. La facultate cântasem într-un cor. Studiasem caligrafia japoneză. Am salvat odată o pisicuță care se cuibărise în aripa mașinii unui bătrân. Și ce utilitate aveau polițiștii ăia? Să tragă oamenii pe dreapta pentru depășirea limitei de viteză? Mi-am închipuit că spațiul lor mental colcăia de șobolani decapitați, sânge vărsat, oase albicioase de la gât, capete tăiate care înfulecau din cadavre decapitate. Mi-era greață să-mi închipui gândurile monștrilor ălora. Dacă Striga s-a atins de câinele meu, aveam să-l omor. Nici măcar nu l-aș lăsa să se milogească de mine. I-aș tăia direct gâtul gros și alb.

Îmi și închipuiam ce-ar zice Walter. Ar gândi-o chiar și acum, din locul lui de odihnă acvatic. „Vesta dragă, nu ești destul de tare pentru asta. Ai nervii prea slabi. Ești ca o pasăre măruntă, ești o vrabie și încerci să fii un șoim. Nu posezi genul acela de spirit. Ești mărunțică. Stai în banca ta și ciripește despre asta. Dansează un pic, dă cu mătura. Dulcea mea fată înaripată, moartea nu e pentru tine.” Poluasem acum pentru totdeauna lacul cu Walter. Ar fi trebuit să golesc urna în coșul de gunoi, să-l car sigilat în sacul negru și gros din plastic și să-l las la groapa de gunoi, acolo unde lăsam toate deșeurile pe care nu le ardeam. Nu că aș fi făcut mult gunoi. În afară de ambalaje și de cutiile goale de lapte, îmi dădeam silința să folosesc coșul mare de îngrășământ pe care-l cumpărasem vara trecută de la magazinul de bricolaj. Charlie îl adulmeca mereu. Se zice că nu poți să folosești carnea pe post de îngrășământ, dar mi-am zis că oasele de pui nu făceau nici un rău. În orice caz, Charlie nu le putea mânca. Dacă le-ar fi

mâncat, s-ar fi transformat în ace. I-ar fi sfâșiat gâtul. I-ar fi sângerat intestinul. O, Doamne, mi-am zis, luându-mi paltonul. Charlie ar putea fi rănit. Se putea să fi fost lovit de mașină. Ar fi putut să fie mâncat de vreun urs, sau mai rău. Îmi ziceam că nimic nu l-ar fi împiedicat să se întoarcă acasă decât dacă ar fi fost schilodit și prins în vreo capcană. Mi-am zis că poate a căzut un bolovan pe el. Dar nu erau bolovani în Levant. După care mi-am zis că poate se îndrăgostise, Doamne-ajută. Nu-l castrasem niciodată. Mă bucuram că n-o făcusem. Poate că era undeva acolo, îndrăgostit lulea, și procrea, așa cum îi era menirea. Avea să se întoarcă în curând, mândru și liniștit și să ceară un nou tip de respect. „Vezi, Vesta? Nu mai sunt un copil. Sunt un tată mândru. Așteaptă să-mi vezi puii.” Asta m-a înveselit. M-a făcut să zâmbesc. Dar nu eram convinsă. Având în vedere tot ce se întâmplase în ultimele două zile, trebuia să presupun că se întâmplase ceva necurat. Striga apăruse. A vrut să mă sperie, să mă deruteze. Era posibil să mă supravegheze acum. În lipsa lătratului lui Charlie, n-aveam habar cine s-ar putea afla în pădurea de pini.

Am deschis ușa de la intrare. Am fluierat. L-am strigat. Mi-era teamă să-l caut, fiindcă dacă nu-l găseam însemna că dispăruse. Iar dacă l-aș fi găsit, poate i-aș fi găsit cadavrul. Era mai bine să-l caut, sau nu? Am întors întrebarea pe toate părțile, cu un picior în prag. Vedeam prin geam că era o altă dimineață superbă și limpede pe lac. Insula era acolo. Puteam să mă prefac că nu se întâmplase nimic rău. Puteam să-mi continui ziua, să mă plimb prin pădurea de mesteceni, să mănânc micul-dejun. Puteam să mai sădesc semințe, să-l ascult pe Pastorul Jimmy, să dansez puțin dacă s-ar fi difuzat vreo melodie. Viața nu se reducea la a-mi face griji pentru un câine. Și pentru Magda. Trebuia să-mi pese de mine. Să am grijă de mine. M-am hotărât să nu pornesc în căutarea lui Charlie în dimineața aceea. Aveam să stau locului. Să gândesc și să nu gândesc. În lipsa lui Charlie, spațiul mental era dezlănțuit și cuprins de spaimă, dar era totodată pe jumătate gol. Aveam mai mult spațiu pe care să-l umplu.

Mi-am zis că poate era o cale prin care să le pun pe toate cap la cap în siguranța propriei case. Poate că nu era nevoie să mă aventurez și să investighez. Walter spunea mereu că lumea era în mare parte teoretică, nu-i așa? Dacă un copac cade, oare chiar cade? De unde știi cu siguranță? N-ar trebui să crezi ce vezi cu ochii. Ah, Walter! Era într-adevăr mort? Îi văzusem cadavrul, însă doar câteva minute. Ar fi putut să măsluiască totul doar ca să se scape de mine? „Îți voi da un semn”, zisese. Îl implorasem să

fie de acord să facă asta. „Când o să fii mort, o să te întorci cumva? Încearcă, te rog. Dă-mi un semn că ești acolo, dacă poți. Și dacă poți, rămâi cu mine. Voi fi complet singură. Îmi promiți? Promite-mi că o să vii și că o să mă găsești. Chiar dacă e foarte greu. Nu? O s-o faci? Te rog?" Și astfel îl înduplecasem. Și-l văzusem cum promite. Dar nu-l crezusem. Dacă închideam ochii, puteam să mă întorc în Monlith. Puteam să mă întorc în luna noastră de miere. Puteam să fiu la facultate. Puteam să am șaptesprezece ani. Aproape că puteam simți gustul amărui al cojilor portocalelor care creșteau în copacul de lângă casa noastră, pe vremea când eram copil. Nu trebuia să le mănânci, dar eu o făceam și mă durea stomacul. Oare așa fusese? Crescusem, oare? Timpul chiar trecuse, de fapt? Ce se întâmplase cu viața mea, m-am întrebat. Cu gândul ăsta în minte, am întins mâna ca să cuprind capul mătăsos al lui Charlie, dar el n-a venit. Așa că am fost din nou dărâmată. Era adevărat că lucrurile puteau să fie teoretice. Poate că totul era în imaginația mea, dar tot mă durea. Tot era trist să pierzi pe cineva pe care-l iubești.

Am pornit radioul și mi-am făcut niște cafea. L-am auzit pe Pastorul Jimmy. Părea să fie la radio de fiecare dată când aveam nevoie de el. „Iar Domnul ți-a spus…" Am mers să mă spăl pe față. „Păcatul omului constă în orbirea sa." M-am pieptănat cu peria Magdei. „Binecuvântații sunt cei care…"

Mi-am turnat o ceașcă de cafea și mi-am adus-o la masă. Hârtiile mele erau strânse într-o grămadă, nu împrăștiate, așa cum credeam că le lăsasem noaptea trecută. Dar băusem vin. Am scos din buzunarul paltonului poemul lui Blake. Pixul pe care-l folosise ca să sublinieze versurile avea pastă albastră, identică cu cea de pe bilețelul din pădurea de mesteceni.

Ce mulți căzuți acolo!
Cât ține noaptea, cu anevoie merg doar pe oseminte;
Nelămurit, se tem, dar nu se lasă;
Atât de rătăciți, ei tot mai vor
Pe alții să-i îndrume.

Tot nu înțelegeam. Îmi doream să vină cineva să mă îndrume. Cam ca pe un câine în lesă, cred. Du-mă direct la cadavrul Magdei. Atunci misterul ar fi lămurit. Charlie s-ar putea să urmărească același lucru, mi-am zis. Era posibil să păzească trupul neînsuflețit al Magdei chiar acum. Se poate să fi înotat până la insulă. Parcă-l și vedeam cum stătea și-i păzea cadavrul. Ar fi

stat cât ar fi fost ziua de lungă, așteptându-mă să-l găsesc. Mi-era dor de el. Mi s-a pus un nod în gât de grijă.

Magda era o femeie matură – asta era, de fapt. La vârsta ei era tânără dar complet dezvoltată. Mi-am închipuit că avea sâni grei și frumoși. Silueta ei avea soiul acela de împlinire tinerească, cu forme rotunde însă tonifiate, de parcă plutea pe apă și gravitația nu putea s-o tragă în jos. Era ca o nimfă goală care se plimba pe suprafața lacului. Aproape că puteam s-o văd în fața ochilor când îi închideam. Puteam să merg oriunde cu ochii închiși, până la lună dacă aș fi vrut, și să ascult ecoul asurzitor al liniștii care se învârtea prin spațiu. Acesta e sunetul liniștii, nu-i așa? Sunetul morții? Sunetul non-existentei? Fricțiunea neființei? Toată lumea de pe pământ auzise de moarte din când în când. „Ce mulți au căzut acolo!” Alții trăiseră și muriseră înaintea mea.

Walter. După ce-a murit, a început să-mi fie groază de descoperirea vreunui semn pe care mi l-ar fi trimis din lumea de dincolo. Nu suportam nici măcar gândul că el s-ar putea să se mai afle aici de fapt, uitându-se la mine cum bocesc în patul nostru sau în duș. Să mă privească cum dau la o parte mucegaiul de pe pâine. Am stat cu orele și am privit cum mi se scurgea saliva din gură. Când a sosit mașina care să mă aducă la capela universității pentru slujba de înmormântare, nici măcar nu eram îmbrăcată. M-am îmbrăcat ca de obicei. Mă îmbrăcasem în negru toată viața. „Cine ești tu?” mă întrebase Walter când ne-am cunoscut. A fost o înscenare. „Ești vreo văduvă neagră?” Nu trebuia să mă schimb pentru moarte. Era mereu acolo. Fusesem îmbrăcată pentru înmormântarea lui din ziua în care ne-am cunoscut. Cenușa aceea. Urna aceea. Walter era încă în lacul de afară. În cele din urmă nu plecase, de fapt. Îmi doream să nu-i fi cerut să rămână prin preajmă. Vocea lui din spațiul meu mental era încă asemenea unui adversar iscoditor. Ori de câte ori eram fericită sau tristă sosea și el, băgându-mi idei în cap și cerându-mi să mă explic. N-ar fi trebuit să mă mărit cu un profesor universitar în veci. Exista mereu nevoia de a analiza și de a dovedi ceva. Ei bine, dovedește ceva acum, Walter, am zis către spațiul mental. Impune-ți punctul de vedere cu Magda, dacă te dai așa deștept. A ucis-o Striga? Unde e? Ce-a pățit?

M-am uitat către lac, luminat acum de culorile puternice ale copacilor dimprejur. Insula mea micuță părea drăgălașă și liniștită. Aveam să mă duc curând acolo, mi-am zis. Dar dacă aș fi găsit cadavrul Magdei, ce-aș fi făcut cu el? L-aș fi târât în barca cu vâsle și l-aș fi adus înapoi la mal? Și apoi ce?

L-aș fi îngropat? Nu credeam că am forța necesară ca să sap o groapă destul de mare. Poate ar trebui să angajez pe cineva. Aș zice că-mi îngropam câinele. Sau aș putea s-o tai pe Magda în bucăți. Aș săpa gropi asemănătoare cu cele pe care le făcusem în grădină, aș lua bucăți mici din Magda, le-aș așeza în pământul negru, le-aș acoperi, aș turna pe ele apă din stropitoare și m-aș uita la ele prin geamul de la bucătărie în fiecare dimineață când razele de soare ar fi ajuns pe ele. Aș aștepta ca rădăcinile Magdei să crească și să răsară din pământ un vrej care să se înalțe în aerul cald și zbârnâitor al primăverii. Cum ar arăta planta aceea? Ar face fructe? Le-aș putea mânca? M-ar omorî? Poate că părți din ea erau deja îngropate acolo. Ceva se întâmplase în grădină. De ce să-mi smulgi semințele dacă nu voiai să plantezi ceva în locul lor? Dar ar fi fost groaznic dacă din Magda n-ar răsări nimic. Carnea nu era îngrășământ. Curând ar putrezi și ar începe să miroasă. Charlie ar putea să sape prin grădină și să care o mână tăiată în cabană pe care s-o îndese între pernele canapelei. Dar el dispăruse. Mi-era dor de el. M-am uitat din nou la poemul lui Blake. „Oseminte.” Magda nu se transformase încă în oseminte. Asta doar dacă vulturii nu-i ciuguliseră carnea. Și nu văzusem vulturi care să dea târcoale. Era încă intactă. Trebuia să fie. Se putea să mai fie în viață?

Și cu asta mi s-a părut ridicol să mai stau degeaba. M-am hotărât să fiu curajoasă. Aveam să ies afară și să-l caut pe Charlie. Urma să-mi dau silința. Dacă urma să-l găsesc mort, măcar aș fi știut cu siguranță. Puteam să-mi iau alt câine. Dar n-ar mai fi fost niciodată la fel. Charlie era familia mea. Mi s-a pus un nod în gât și m-am înecat și am tușit când mi-am luat paltonul, geanta și cheile și am închis ușa cabanei. Am încuiat-o. Nu voiam să intre nimeni care să îngroape mâini tăiate la mine în canapea sau, mai rău, să îngroape mâini tăiate pe care să le scoată pe urmă, așa încât eu nici să nu știu. Dar aș vrea să știu dacă ar veni cineva și ar încerca să îngroape mâini. N-aș afla niciodată decât dacă aș lăsa ușa deschisă. Așa că am descuiat ușa și am făcut ceva ce văzusem odată la televizor. Am luat o papiotă cu ață albă pe care o folosisem cu câteva luni în urmă ca să cos marginea ruptă a unei perne când au început să iasă fulgi din ea – mă tot trezeam cu gura plină de fulgi de gâscă. Am tras de ața de pe papiotă până când am avut un fir lung de aproximativ un metru. Am legat un capăt de piciorul mesei de lângă ușă la distanță de vreo doi centimetri de podea, și celălalt capăt de o ceașcă de ceai. Am trecut firul prin mânerul din porțelan și l-am așezat pe podea astfel încât el să fie întins. Dacă ar da vreun intrus

buzna înăuntru, ar da cu piciorul de fir dar nu s-ar împiedica neapărat. Ceașca ar aluneca și s-ar ciobi de cuptorul cu lemne. Atunci aș ști. Chiar dacă intrusul ar pune ceașca la loc, aș vedea crăpăturile. Aș ști ce se întâmplase cu adevărat. Am închis cu grijă ușa după mine și m-am dus la mașină, gata să conduc prin Levant cu geamul deschis, strigându-l pe Charlie. „Hei, băiete! Hei, Charlie! Hai afară! Hai afară din pădure, la drum!" El m-ar auzi și-ar veni într-un suflet, dacă ar putea. În curând ne-am reîntâlni și am dormi noaptea culcușiți unul lângă altul sub plapumă. Ar bate o briză răcoroasă. Și l-aș mângâia, l-aș pupa și i-aș promite că nu-l voi mai lăsa singur niciodată, nici măcar pentru o clipă. Iar el ar mârâi, m-ar linge pe față, ar mormăi și s-ar culcuși mai aproape de mine și am visa împreună. Ar fi atât de drăguț!

Ajunsă în mașină, am băgat cheile în contact și le-am rotit. Dar nu s-a întâmplat nimic. Mașina părea moartă. Motorul n-a scos un sunet. Am scos cheia și am încercat din nou. Mi-am zis că trebuie să fie de la baterie. Aveam nevoie să-mi dea cineva curent. Poate că lăsasem farurile aprinse sau ușa deschisă. Dar ce știam despre mașini? Putea să fie orice. Dacă aș fi avut telefon, aș fi putut să chem o camionetă de remorcare sau chiar să-i fi cerut unui mecanic să vină și să-mi dea la fața locului un cost aproximativ al reparației. Parcă-l și vedeam pe om, îmbrăcat într-o salopetă gri, unsuroasă, cum fuma o țigară și se uita către lac.

— Aveți un locșor foarte frumos aici. Știați că a fost o tabără pentru cercetașe?

— Da, știu. Așa, cum rămâne cu mașina mea? Puteți să mă ajutați?

— Aveți o problemă la cablaj. Se pare că unul dintre fire a fost fragmentat.

— Fragmentat, ați spus?

— Da, înseamnă tăiat.

— Știu ce înseamnă.

— Încerc doar să vă ajut, doamnă. N-am bătut tot drumul ăsta ca să vă calc pe nervi.

— De unde nervi, domnule? i-aș zice. Oi fi un pic iritată. Cine a tăiat firul? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că cineva a venit și a tăiat firul. Poate că l-ați tăiat dumneavoastră. De unde să știu cine l-a tăiat?

— De ce mi-aș tăia firul? Oamenii fac așa ceva în general?

— Oamenii singuri, da. Ca și atunci când chemi ambulanta fiindcă ți-ai

tăiat venele.

— Doamne ferește!

— Credeți că sunteți prima?

— Nu sunt nici prima, nici a doua. Nu sunt nici unul din acești oameni. N-am tăiat sau fragmentat nimic.

— Așa o fi. Am venit aici doar ca să vă ajut să vă reparați firele.

— V-aș fi recunoscătoare.

— Sunt în slujba dumneavoastră, doamnă.

— Puteți să-mi spuneți Vesta.

— În regulă, Vesta.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Puteți să-l reparați?

— Nu poate fi reparat. Ceea ce aveți dumneavoastră aici e o pagubă ireparabilă. Știți că nu există viață după moarte? Știți că asta e tot, nu? Nu mergeți nicăieri.

— Nu se poate. Merg pe jos, dacă n-am de ales.

— Puteți încerca asta, doamnă Vesta. Dar tot ce pot spune e că atunci când intrați în pădurea aceea, doar pe ea o s-o vedeți.

— Pastorul Jimmy spune…

— Pastorul Jimmy e mort de câțiva ani. Emisiunile alea radio sunt toate niște reluări. Aceleași lucruri spuse la nesfârșit. „Soțul meu suferă de cancer testicular. Înseamnă că are o aventură?”

— De unde știți de soțul meu?

— Cine n-ar fi ghicit?

— Eu n-aș fi ghicit. Habar n-aveam.

— Cât de mulți au căzut acolo? ar întreba el și ar arăta către stânca roșiatică ce se ivea din apă.

— De unde să știu?

— Ar trebui să știți lucrurile astea. Sau sunteți habarnistă? N-ați fost educată?

— Vorbiți ca soțul meu.

— Trebuie să vă fi iubit.

— Acum e acolo, aș zice și aș arăta către lac.

Iar Charlie ar veni dinspre lac, stropind peste tot, cu un braț de om sau cu un picior întreg între fălci.

Nu m-am uitat sub capotă. Aș fi putut s-o deschid și să suflu frunzele

uscate de sub ea și alte cele. Știam că era degeaba. Era moartă și bună de îngropat. O vechitură și jumătate. O condusesem din Monlith până în Levant. Mi-am trimis toate cutiile de la oficiul poștal din Monlith, una câte una, cu plata înainte. Mobila o luasem integral de la magazinul caritabil al bisericii din Bethsmane.

Am mers pe aleea pietruită și am ajuns la drum, însă nu l-am traversat și n-am luat-o pe panta care ducea către pădurea de mesteceni. Nu mai voiam să primesc indicii de la Blake. Mă săturasem de el. Mi-a spus că aveam nevoie să fiu îndrumată, dar mă simțeam îndeajuns de puternică să fiu la conducere. Aveam în geantă lesa lui Charlie, iar când aveam să-l găsesc, aveam să i-o pun, să-l țin în ea și să-mi înfășor celălalt capăt în jurul încheieturii precum o cătușă. Iar cu lesa asta vă cunun, m-am gândit. La fel de însemnată, aș zice, precum verigheta pe care mi-o scosesem. Se afla acum într-un borcan mic din sticlă, alături de dinții de lapte ai lui Charlie. Îi găsisem într-o zi caninii pe jos, deși nu mi se păruse că-i lipsea vreun dinte. Însă asta e doar o presupunere. Și ce știu eu despre stomatologia canină? Vedeți, nu eram genul de femeie care să pună întrebări. Un detectiv bun presupune mai mult decât interoghează. Puteam să presupun că Charlie era în viață, ținut prizonier undeva. Puteam să presupun că ucigașul Magdei nu era nici Blake, nici Shirley, nici Leonardo. Am presupus că ucigașul era cel mai probabil Striga. Am presupus într-adevăr toate astea. Și am presupus că mașina se stricase de tot din cauză că o condusesem prea mult noaptea trecută. Se desprinsese ceva la ea. Sau un animal micuț se cuibărise în ea și rosese vreun cablu. Am presupus că nu fusese vorba de vreun sabotaj intenționat. Și am presupus că până la finalul zilei de azi toate misterele aveau să fie elucidate. N-aveam să mai fiu tulburată multă vreme de chestiunile astea. Pentru că nu durează prea mult până când ele se transformă în drame majore. Iar asta nu era o dramă majoră. Era un mic mister. Un bilețel, un câine pierdut, o urnă cu cenușă golită în lac. Aveam să-i dau de cap, numai să fi continuat. Curând Magda avea să se recupereze în spital, iar eu urma să-i trimit flori și un ursuleț. Probabil că totul era doar o mare neînțelegere.

Nu știam exact încotro să merg, dar simțeam că ar trebui să evit pădurea de mesteceni. Charlie nu poate fi acolo. M-a trecut un fior când am văzut copacii aceia încântători, cu albeața lor moale începătoșară de razele soarelui. Am mers pe șoseaua principală și am enumerat personajele care au rămas în povestea mea. Era Henry. El avea puterea și nemernicia de a ține un câine

legat în spatele magazinului său, plătindu-și astfel o datorie pe care o avea față de Striga, probabil. Și era totodată un om oarecum primitiv și cald de care Charlie ar fi ascultat. De unde mă aflam și până la magazinul lui Henry erau cinci kilometri. Puteam să mă duc acolo, să mă prefac că am nevoie să folosesc telefonul ca să pot să arunc o privire și să încerc clanțele ușilor pe care le-aș fi găsit în fundul clădirii. Charlie putea să fie într-un subsol, legat de un calorifer vechi și spart. Poate că nu avea apă. Ah, ar fi atât de amărât acolo! Speram ca Striga sau Henry să nu-l fi bătut, bietul de el. În vreme ce mergeam pe marginea drumului, mă țineam aproape de marginea sfărâmicioasă a asfaltului, acolo unde se întâlnea cu praful. Sclipea aproape alb în unele părți când îmi ridicam privirea și mă uitam înainte.

Mersesem cam un kilometru și jumătate când am ajuns la bifurcația drumului, de unde pornea aleea vecinilor, sinuoasă, neasfaltată și mărginită de pini. M-am oprit și am zăbovit, gândindu-mă ce-aș fi găsit dacă aș fi urmat-o. La capătul ei se afla o cutie poștală învechită din metal. Nu era nimeni care să mă vadă, așa că m-am dus și m-am uitat înăuntrul ei. Am scos de-acolo un cupon adresat „locatarului actual” și ceea ce părea să fie o factură de la spital. Am pus factura în buzunarul interior al paltonului și aveam de gând să continui să merg de-a lungul șoselei principale ca să fiu la o distanță suficient de mare încât s-o pot citi și să aflu ce puteam despre situația medicală a vecinului. Poate i se facturaseră copcile de la mână de când se luptase cu Magda și briceagul ei. Poate că era complicele lui Striga. Dacă Striga o șantaja pe Magda, putea să-l șantajeze și pe vecin. Dar nu era o nelegiuire să citesc corespondența altuia? Nu eram o răufăcătoare. Eram deasupra legii, e-adevărat, în sensul în care eram deasupra lui Striga. Eram mai sus decât poliția pe scara justiției. Nu violam corespondența. Doar mă implicam.

Așa că am luat-o în sus pe cărarea dintre pini, iar ecoul zilei de sub cerul golaș s-a estompat numaidecât înăuntrul pădurii întunecate. Simțeam cum începeam să respir din ce în ce mai greu. M-am odihnit, cu răsuflarea tăiată. Mă neliniștea să văd cât eram de alergică la pinii aceia. Erau toxici pentru mine, și totuși un an întreg mă descurcasem perfect rămânând în afara lor, la o distanță atât de mică. Am continuat să merg. Aveam să perseverez. N-am văzut nici urme de labe, nici urme de pantofi pe pământul în care erau săpate două urme lunguiețe de cauciucuri ale căror profiluri semănau cu silueta unui oraș. Curios pe ce se concentrează imaginația atunci când plămânii ți se umplu cu lichid sau fac cine știe ce altceva. Poate

intră în colaps? Sau se extind spumos ca aluatul de clătite când adaugi praf de copt? Era ca și cum respiram printr-un pai subțire, simțeam aerul tăios cum îmi străpunge pieptul. Probabil că de afară arătam ca o bătrânică firavă și epuizată. În clipa în care am ajuns la aleea pietruită a vecinilor și le-am zărit mașina neagră și mare parcată și cabana gri din lemn – mai mare decât a mea, dar nu mai drăguță – care se afla pe marginea lacului, vedeam stele verzi. M-am îndreptat către luminiș traversându-le împleticit gazonul – puseseră iarbă acolo – și m-am dus lângă lac, unde m-am trântit și am așteptat, cu mintea golită complet, și am respirat, încet, încet, iar în cele din urmă plămânii au început să se lărgească, inima mi s-a liniștit și am putut să inspir și să expir aproape normal. Între timp, în dreapta mea apăruseră două siluete distincte, niște umbre mai lunguiețe decât ar fi fost normal, luând în calcul poziția soarelui pe cer. Una era bărbatul, cealaltă era femeia. Păreau uluiți, așa cum trebuie să fi fost și eu. Erau bine îmbrăcați. Păreau desprinși dintr-o carte poștală veche, din genul acela de fotografie pe care o faci la un studio unde te îmbracă în costum și te pun în fața unui fundal din Vestul Sălbatic sau ceva de genul ăsta. Văzusem astfel de poze, însă Walter și cu mine nu făcuserăm asta niciodată, firește.

— Putem să vă ajutăm cu ceva?

N-am răspuns. Preț de un moment mi s-a părut că lumea se desprinsese din lăcașul ei. Mi-am întins o mână pe iarbă, dar nu mi-am luat ochii de la oameni. Femeia, îmbrăcată într-o rochie strâmtă cu corset și falduri largi, maro ca noroiul, a făcut un pas în față. Purta o bonetă. Baiera îi tăia gușa fină care îi atârna sub bărbie. Arăta totodată elegantă și tăioasă în veșmintele învechite. Soțul ei, presupun, a luat-o de braț și a tras-o înapoi.

— V-ați rătăcit? a întrebat femeia.

— E o proprietate privată, a zis bărbatul. E un drum privat. N-ați văzut semnul?

Cumva am reușit să mă ridic de jos. Lumea s-a așezat la locul ei. Acum iarba părea mai luminoasă, mai blândă. Câțiva fluturi zburau. Cabana nu era atât de cenușie, din ce-am observat. Obloanele ferestrelor vopsite portocaliu închis erau deschise. Din pământul dimprejurul scărilor de la intrare răsăriseră lalele. Ferestrele aveau geamuri noi și curate. Priveliștea către lac era mai bună decât a mea. De-acolo puteam să văd până și insulița mea. O canoe se lovea de stâlpii unui debarcader nou din lemn. Asta de aici era o viață adevărată, mi-am zis, un bărbat și o femeie. Iar eu mă băgasem ca musca-n lapte.

— Îmi pare foarte rău, am zis, simțind cum mi se deschide gâtul. Dintr-odată mi-a fost foarte rușine. Mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce mă plimbam. Trebuie să pară atât de ciudat că o bătrână a venit să se prăbușească la dumneavoastră pe gazon! Îmi pare sincer rău. Cred că m-am rătăcit la un moment dat.

Figurinele costumate au înclinat din capete. Ochii bărbatului străluceau luminați de soare. Lumina se răsucea printre crăcile mari ale pinilor care străjuiau curtea. Era plăcut aici. Dacă n-ar fi fost mașina modernă de pe alee, ar fi putut să dea impresia unei gospodării coloniale. Ar fi putut să fie un muzeu, din acela în care actorii interpretează oameni din timpuri îndepărtate și unde te poți plimba și poți să intri peste ei în timp ce fac unt, sau săpun din leșie, sau frig un miel, țes sau lucrează în fierărie.

— Puteri să umblați? m-a întrebat bărbatul.

Părea nerăbdător să plec de pe proprietatea lor.

— A, da, da. Par fragilă, știu, am zis, după care am făcut o pauză. Factura de spitalizare foșnăia la mine în buzunar. Sunt în regulă, în regulă. Cred că sunt alergică la pinii aceia.

Pe urmă am tăcut cu toții, deși bărbatul era în continuare nerăbdător. Femeia i-a șoptit ceva. A plecat și a intrat în casă, cu partea din spate a paltonului fluturându-i șifonată în urma lui.

— Aveți nevoie de ajutor să vă întoarceți la șosea? m-a întrebat femeia.

S-a apropiat de mine, mergând încet, plutind de parcă era trasă pe rotile. M-a luat puțin amețeala când am văzut cum i se mărește fața.

— Cred că sunt în regulă, i-am răspuns.

Am început să scot din buzunarul paltonului factura de spitalizare, dar am șovăit și m-am oprit.

— Nu vă supărați, dar v-ați costumat pentru ceva anume?

— Am cancer, mi-a răspuns.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Dăm o petrecere mică în cinstea mea. Mai bine acum decât după ce nu voi mai fi… Nu fac chimioterapie.

— Înțeleg.

— Cei din epoca victoriană erau obsedați de moarte. Asta e tema.

— Tema?

— Tema petrecerii, mi-a zis. E o petrecere în care încercăm să deslușim misterul din jurul unei crime. Soțul meu s-a gândit că poate fi distractiv. O joacă, știți ce zic. Unora dintre noi le place genul acesta de lucruri.

Prietenilor mei, a spus.

N-am știut ce să zic. La început, coincidența că amândouă eram prinse în rezolvarea unei crime misterioase mi-a dat impresia că aveam ceva în comun, nu că era o conspirație. Nu gândeam limpede. Mi-a trecut prin minte să-i dau sfaturi vecinei, să-i spun tot ce aflasem din momentul în care-l întrebasem pe Jeeves cum să elucidez misterul din jurul morții Magdei. Dar se uita ciudat la mine; de parcă o priveam de sus. S-a îndepărtat.

— Locuiți în zonă? m-a întrebat pe un ton oarecum rece.

— Sunt vecina dumneavoastră, i-am zis.

— Din tabăra de alături? Fosta tabără pentru cercetașe?

Am încuviințat.

— Am fost acolo când eram mică. Intenționam s-o cumpărăm când era de vânzare. Dar pe urmă m-am îmbolnăvit. Am copilărit în Port Mary.

Port Mary era cel mai apropiat oraș de pe coastă și era locul unde se afla închisoarea de stat. Trecusem o dată cu mașina pe lângă ea și-i văzusem toate turnurile și gardurile din sârmă ghimpată încâlcită care o făceau să semene cu o fortăreață, cu un castel învăluit în ceața din jurul portului.

— Îmi amintesc cum mă plimbam cu canoele până la insulița aceea și înapoi. Era o poveste cu fantome pe care o spuneau oamenii la focul de tabără.

— Poveste cu fantome? am zis.

Am încercat să râd, dar a sunat ca un cotcodăcit.

— Striga ne-a spus odată cum vă cheamă. Care era oare numele dumneavoastră? Va veni mai târziu. I-am alocat rolul de anchetator-șef și i-am spus să vină îmbrăcat în Sherlock Holmes. Dar probabil că va veni îmbrăcat ca de obicei, în uniforma lui.

— Mănușile acelea negre din piele… am început să zic.

— Da, a răspuns. Astea. Doamnă…

— *Gool*, i-am spus, ca să nu încurc lucrurile.

Undeva, deasupra, pe cer, a trecut un nor, iar lumina soarelui a pălit în toată curtea. O pală rece de vânt m-a făcut să tremur. Femeia s-a învelit mai bine în șalul care, după cum am observat, aducea cu pânza unui păianjen care-i atârna de umeri.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar mi-ați putea da un pahar cu apă? am întrebat-o pe un ton timid.

A păstrat un moment de tăcere și s-a uitat, mijind ochii, cu o expresie

îngrijorată către ferestrele acelea curate, aproape invizibile, care dădeau către curte.

— Am mult de mers, am continuat. Îmi caut câinele. Pe Charlie. L-ați văzut? L-am căutat toată ziua. Iar mașina e defectă, așa că am mers pe jos.

— Cred că sunteți îngrijorată.

— Din cale-afară, da. E singurul meu…, dar m-am oprit.

— Ei, da, desigur. Haideți înăuntru, mi-a zis, dar m-a privit cu suspiciune.

Părea să creadă că era cumva nepotrivit și nepoliticos din partea mea să apar neinvitată când dădea o petrecere în cinstea morții ei. Mi-a făcut semn, iar eu am urmat-o către casă pe iarbă, prin vântul care sufla când dintr-o parte, când dintr-alta, mergând încet fiindcă nu-mi recăpătasem încă de tot echilibrul și nu apreciam încă prea bine distanța și mărimea obiectelor.

— Nu vă supărați, mi-a zis când am ajuns la ușă, după care a arătat cu degetul către cizmele mele care aveau pe tălpi o crustă de ace arămii de pini, noroi și frunze moarte. Tocmai am șters podeaua. Invitații vor sosi cam într-o oră.

— Desigur, i-am zis, iar în timp ce m-am aplecat să mă descalț de una din cizme, trebuie să fi leșinat.

În clipa următoare, îmi veneam în fire pe un divan din velur portocaliu-închis. Lumina soarelui ce străpungea geamurile, reflectată de suprafața lacului, m-a făcut să tresar. Am zărit un pian mare și vechi, o cascadă de cale care se revărsau pe o măsuță de cafea din lemn negru, lustruit, cărți peste cărți, toate învelite în pânză, și o bibliotecă întreagă ale cărei rafturi se întindeau pe pereți în ambele părți. Se auzea muzica de pe un disc cu sonate pentru pian de Schubert. Mi se părea că eram purtată înapoi în timp, într-o altă țară. „Unde sunt?”, m-am întrebat, și mi-am întins mâna ca și cum Charlie ar fi fost acolo ca să mi-o lingă. Încăperea s-a învârtit puțin cu mine, am simțit miros de smirnă arsă, am auzit un bocănit dintr-o altă cameră și mi-am pierdut din nou cunoștința cu mâna întinsă, după care am simțit cum mă ținea cineva de încheietură. Degete puternice și reci.

— E bine, am auzit vocea unui bărbat. Când mi-am ridicat privirea, l-am zărit, arăta alb ca varul în bluza sa albă și ciudată. Mi-a pus la loc încheietura pe velurul moale. Veți fi bine. Aveați pulsul slab când ați leșinat. Dar cred că v-ați revenit. Luați niște Benadryl. Puteți să mergeți?

— Nu știu.

Femeia a întins două pastile roz fosforescent.

— Vă rog, doamnă *Gool*. Cum vă simțiți? m-a întrebat femeia. V-am adus o farfurie cu aperitive. Mi-e teamă că e tot ce am, le-am pregătit pentru petrecere.

Am luat pastilele de Benadryl și le-am băut cu apa din paharul de pe masa de lângă mine. Femeia a arătat cu degetul către un platou din argint plin cu aperitive mărunte și delicate. O plăcintă cu brânză micuță, un fir de sparanghel învelit în carne, un ou umplut, o crochetă, o tartă măruntă cu brânză de capră. Le-am recunoscut pe toate dintr-o revistă veche pe care o aveam și eu în baie, un număr din *The Gourmand.* N-am vrut să mă mai uit deloc la bărbat. Instinctul îmi spunea că nu e de încredere. Îmi amintea de un vampir. Parcă-l și vedeam cum mutila un animal mic. Nu părea să-mi agreeze prezența.

— Veți fi bine, a zis femeia.

Cred că trebuie să fi părut puțin pierdută cu gura larg deschisă, crispată, uitându-mă cu ochi din ce în ce mai mari la ei cum stăteau din nou unul lângă altul de parcă ar fi fost desprinși dintr-un tablou străvechi și blestemat. *Un domn și soția lui.*

— Chiar am leșinat?

Vocea mi-era slabă, îndepărtată, de parcă răzbătea din pădurea de pini, un ecou vag din lumea otrăvită de dincolo. Pereții casei erau acoperiți cu un tapet cu model oriental de culoare gri palid. Totul era atât de frumos și de împodobit. Era complet diferit de cabana mea care scârțâia mereu, cu mobila ei fragilă la mâna a doua, cu podeaua din scânduri vopsită rudimentar, cu camerele cu lambriuri închise la culoare, cu canapeaua veche pătată cu te miri ce. Eram într-un vis? Am închis ochii și mi-am lăsat capul să se rostogolească spre spătarul divanului. I-am ascultat pe domn și pe soția lui cum șușoteau.

— Și totuși, ce caută aici?

— Caută un câine.

— Ce fel de câine?

Femeia și-a dres glasul și a întrebat cu voce tare:

— Ce rasă de câine ziceați că era?

— Poftim? am întrebat-o, aproape adormită.

— Câinele dumneavoastră.

— A fugit, am murmurat. Nu-i stă deloc în fire.

Mi l-am închipuit din nou pe Charlie, sau cel puțin am încercat. Abia dacă-mi aminteam forma botului, culoarea blănii sale mătăsoase. Îmi

ajungea până la genunchi. Am încercat să-mi adun gândurile ca să-l descriu, dar n-am zis decât „Mare și maro”.

— M-aș îngrijora dacă mi-ar fugi câinele. Știți că-n zona asta sunt vânători.

— Și lupi.

— Ursii ies din hibernare. Oricine se plimbă noaptea în pădure e în pericol, a zis bărbatul.

Am tresărit și am deschis ochii. Am încercat să mă ridic în capul oaselor. Pe măsuța de cafea din fața mea se afla platoul din argint cu aperitive. M-am întins să iau unul, dar am strâns pumnul în gol.

— Ar trebui să chemăm ambulanța?

Bărbatul a mormăit ceva.

— Câinele ăsta, a zis el cu tonul unui inspector de poliție. Când a fugit?

— Noaptea trecută, i-am răspuns.

— Cred că l-am auzit.

M-am ridicat în capul oaselor. Mintea a început să mi se limpezească.

— Ce-ați spus? am întrebat. Mi-ați auzit câinele?

— Noaptea trecută, după miezul nopții, a răspuns bărbatul, mergând agale către pian. Am auzit un foșnet afară, în curte. Ceva mai mare decât un raton. M-a trezit. E turbat?

— Bineînțeles că nu, am zis.

— Putea să fie orice, a spus femeia.

— Dar se poate să fi fost un câine, a zis bărbatul.

S-a așezat pe bancheta de la pian și a apăsat o clapă cu unul dintre degetele sale lungi, albe și păroase, scoțând un sunet ascuțit. A sunat strident, în disonanță cu Schubert. M-am înfiorat.

— Îmi pare rău de câinele dumneavoastră, a zis femeia, părând că vrea să-și alunge grija asta. Vă puteți ridica în picioare, doamnă *Gool*?

M-am uitat din nou la bucățelele ciudate de mâncare pe care mi le oferise. Nu mi se părea înțelept să le mănânc.

— Invitații noștri trebuie să sosească în curând. V-aș oferi un pat în care să dormiți, dar mi-e teamă că…

— Sunt convins că doamna se simte bine, a zis bărbatul. Știți cum vă cheamă? m-a întrebat batjocoritor. Știți cine e președinte?

— Da, da, sunt bine. Vă rog, i-am răspuns, dând din mână.

— Câte degete am ridicat?

Ținea în sus două dintre chestiile acelea lungi și strâmbe și-și ținea în

continuare privirea fixată pe clapele pianului.

— Nu că amnezia ar fi un lucru atât de îngrozitor. De pildă, Henry. Pare să-i meargă bine. Mai bine decât dacă și-ar aminti, a mormăit bărbatul.

— Henry?

— Bărbatul de la magazin. Știți că a fost împușcat în față, a zis femeia.

— Îngrozitor! am răspuns. Bănuiesc că ai vrea să uiți una ca asta.

— Leziuni cerebrale, a spus bărbatul și și-a așezat părul negru dat cu ceară. Am citit undeva că de fiecare dată când îți pierzi cunoștința, moare o parte din creier.

— Nu cred că e adevărat.

— Sunteți medic?

Tonul îi era detașat, fals, disprețuitor.

— Soțul meu a fost medic, i-am răspuns. A murit, dar a fost. Nu l-am auzit niciodată zicând așa ceva despre pierderea cunoștinței. Vreți să spuneți că de fiecare dată când adormi…

— Vă tachinează doar, a zis femeia.

— Doar vă tachinez, a spus bărbatul.

— Îmi pare rău de soțul dumneavoastră.

— Păi, a trecut mult timp de-atunci, am început să zic și aproape să-mi scape că golisem urna cu cenușa lui Walter în lac.

Dar n-am spus-o. Poate că debarasarea fără permisiune de rămășițe umane e considerată o contravenție. Poate că vecinii ar căpăta motiv să mă tragă la răspundere pentru poluare, și asta simțeam de fapt că făcusem. Poluasem lacul pentru totdeauna în detrimentul meu cu spațiul mental al lui Walter. Acum Walter avea la dispoziție întreg lacul David ca să înoate în el.

— Am aici o carte motivațională, a zis femeia, după care a mers către rafturi și a scos una din ele. Se numește *Moarte.* M-a ajutat mult de tot.

Bărbatul s-a ridicat, a răsuflat și s-a îndreptat sfidător către nevasta lui, smulgându-i cartea din mână.

— Luați-o, a zis, și mi-a întins-o. Nu puteam să-mi ridic privirea către el. Poate că asta o să vă ajute cu doliul. Soțul, iar acum câinele. Trebuie să fie dificil.

Avea o voce tăioasă, de parcă voia să mă înjunghie în inimă. Dar n-a făcut-o.

— Ce generos, am zis, și am luat cartea în brațe de parcă m-ar fi putut alina.

Îl detestam. Îmi amintea de Walter, care îmi scotea slăbiciunile la iveală

și nu-mi oferea drept alinare decât mărețul său intelect și mărețele sale idei. Am deschis cartea, iar cuvintele mi s-au învârtejit în fața ochilor. Femeia a oftat.

— Sunt convinsă că mă va ajuta, am spus. M-ar ajuta orice acum. Orice indiciu, am zis, închizând cartea. Aș face orice ca să-l găsesc pe Charlie.

— Da, aveți de elucidat un mister. Și sunteți capabilă. Un câine în pădure e mai mult decât acul în carul cu fân. Îl veți găsi, doamnă *Gool*.

Probabil că păream tristă, fiindcă deși era nerăbdătoare să mă conducă spre ușă, femeia a zis:

— Pentru elucidarea unui mister, cel mai bun lucru e să vă uitați la indicii. Și pe urmă să le puneți cap la cap în felul care are cel mai mult sens. După care puteți să reconstituiți fărădelegea.

— Cine a pomenit de vreo fărădelege? a întrebat nervos bărbatul, intonând la pian o terță mică stranie.

— Păi, doar teoretic. La petrecerea în care încercăm să deslușim misterul din jurul unei crime, anchetatorul trebuie să reconstituie crima înainte de a dezvălui identitatea criminalului.

— Știu totul despre asta, i-am spus. Știu despre mistere.

Încerca să fie amabilă, dar soțul era foarte enervat. Apoi, ca și când ar fi putut să-mi audă gândurile, m-a întrebat din nou:

— Puteți să umblați?

M-am ridicat.

— Cred că da, am zis. Ați văzut niște gropi? Lui Charlie al meu îi place să sape.

— Am săpat propriile gropi, a răspuns tăios bărbatul. Dacă sunt alte gropi pe terenul nostru, voi cere ca ele să fie umplute.

— Desigur, am zis, redobândindu-mi echilibrul.

Te aștepți ca un domn galant să mă lase să mă sprijin de brațul lui, sau măcar să mă conducă până la ieșire, să mă petreacă, dar nu. A rămas acolo și a împuns clapele negre și albe ale pianului, de parcă amenința că avea să cânte ceva straniu și supărător. Femeia a privit în jos către aperitive. Din politețe, m-am aplecat și am luat unul – un ciob delicat de tartă cu brânză de capră. Era cu miere deasupra. Mi se păruse că brânza de capră și mierea erau o combinație neobișnuită atunci când am văzut rețeta în *The Gourmand.* Dar a fost delicioasă. Femeia mi-a întins un șervețel. Bărbatul a intonat un tril ascuțit și înspăimântător care ne-a făcut pe amândouă să tresărim.

— Cred că ar fi cazul să plec, am zis.

— O să fiu atent dacă apare câinele dumneavoastră, a spus bărbatul.

Mi-am dorit să n-o facă. Nu-l voiam deloc în preajma lui Charlie.

— Sănătate, doamnă *Gool*!

— Ah, o să fiu bine. Probabil că am făcut insolație. Mi-a părut bine de cunoștință, le-am spus, mințind. Și vă mulțumesc încă o dată pentru carte.

— Ați sunat la poliție? a întrebat femeia. La adăpostul pentru animale? La magazinul de animale? Ați putea să puneți afișe prin oraș. La magazinul lui Henry, de exemplu. Sau pe internet. Se spune că atunci când dispare un om, primele douăzeci și patru de ore după dispariție sunt deosebit de importante pentru căutare.

— Da, da, am zis degrabă, dintr-odată rușinată și descumpănită. Ar trebui să mă ocup de asta.

Am încercat să par fericită în timp ce străbăteam holul. Nu înțelegeam casa. De afară, arăta ca o clădire rustică simplă. Dar înăuntru era cumva somptuoasă. Poate că-mi închipuiam chestii fiindcă aveam nervii întinși. Am trecut de arcada deschisă care ducea către sufragerie. O masă extensibilă ovală era întinsă și pe ea era pusă o veselă lucioasă. Pocale și candelabre. Dinspre bucătărie am simțit miros de friptură. Dacă ar fi fost Charlie prin preajmă, ar fi urlat și ar fi salivat încontinuu în fața cuptorului.

— Ce drăguț! am zis. A, și sper ca dumneavoastră să vă însănătoșiți complet cât mai curând. Distracție plăcută! Și vă mulțumesc că m-ați primit la dumneavoastră în casă. Sper că nu v-am deranjat prea mult.

— Nicidecum, a răspuns clătinând din cap. Singurul motiv pentru care m-am întors acasă e ca să mă bucur de ultimele zile pe pământ alături de soțul meu.

— Să aveți parte de momente cât mai plăcute!

Apoi am plecat, am traversat curtea, am trecut de mașina lor neagră și am luat-o pe cărarea dintre pini, bătând darabana pe cartea pe care o țineam încă la piept. Dacă n-aș fi simțit în mâini obiectul acela tangibil, mi s-ar fi părut că ceea ce tocmai se întâmplase fusese doar un vis. Halucinasem. Nu erau oare spori în aer care ar fi putut cauza asta? Marcase fiecare secundă atât de conștient! Soarele trecuse deja de zenit și avea să coboare acum către pădurea de mesteceni de pe pantă. Am simțit din nou că-mi pierd răsuflarea, dar n-a fost atât de rău de data asta. Am luat-o ușor. Bilețelul despre Magda era doar parte din jocul despre moarte de la petrecere? Era genul de lucru care i-ar fi plăcut lui Walter. „Jocurile, indiferent de genul

lor, există ca să le dea oamenilor proști senzația că au control asupra realității. Dar nu dețin controlul – nici ei, nici tu, nici eu, Vesta. Universul în care trăim e straniu și neînduplecat. Se poate ca în alte dimensiuni moartea să nu existe deloc.” Eram convinsă că Walter i-ar fi fermecat pe acei vecini. Spunea că e fascinat de țăcăniți. Cei doi arătau de parcă fuseseră ținuți captivi într-o pivniță ani la rând la felul în care machiajul alb-păstos și crăpat era întins pe fața femeii, însă nu și pe mâinile acesteia. Bănuiam că nu-și dorea să se ia machiajul pe mâncare. Biata femeie! Intuiam că avusese niște suferințe femeiești. Cancer de col uterin, poate.

Gustul brânzei de capră îmi rămăsese în gură, iar în timp ce respiram cu băgare de seamă străbătând pădurea de pini, scuipam din când în când fiindcă salivam ca un câine. Mi-am amintit pe moment ceva ce se întâmplase cu Charlie în Monlith, pe vremea când era încă un pui destul de prostuț, înainte să ne mutăm în Levant. Îl dusesem în parcul din zonă. Acolo aveai voie să-i dai drumul câinelui din lesă și mi-am zis că i-ar prinde bine lui Charlie să învețe să socializeze și să-și consume energia. Era atât de plin de energie când era mic, încât era imposibil să-l epuizezi. Obișnuia să dea ture încontinuu în jurul scărilor din casa aceea mare și veche și să răstoarne cutiile în timp ce eu împachetam lucruri, toate obiectele lui Walter, cărțile lui, stilourile. O fortăreață întreagă de cărți de referință învechite și carnețele lungi care aveau mâzgălite doar primele pagini. Le-am donat pe toate la caritate. Întrebasem la universitate dacă și-ar dori arhivele sale pentru bibliotecă. Dar le lăsase deja toate lucrările importante. Secretara lui avea dosarele la birou. Acasă își făcea doar de lucru și-și nota diverse ca să se amuze.

— Asta e Vesta, a zis cineva de la parcul pentru câini. A fost măritată cu un om de știință german vestit!

Așa am fost prezentată.

— Ei bine, a fost un epistemolog, nu un om de știință în adevăratul sens al cuvântului.

În Monlith era o ceată întreagă de bătrâne cu câini mari și fioroși. Le văzusem cum se plimbau împreună în oraș. Acolo îmi venise prima oară ideea de a-l lua pe Charlie.

— Copiii noștri au crescut, nici măcar nu ne mai vizitează. Dacă ar avea nepoți și ar locui în apropiere, poate că asta ar rezolva lucrurile. Dar să ai un câine presupune un alt tip de relație. După un timp, chiar dacă soțul tău trăiește multă vreme, lucrurile devin, știi tu, plictisitoare. Nici un bărbat

nu poate oferi aceeași alinare ca un câine. Oamenii se îndepărtează. Dar câinele îți va rămâne alături. Un câine nu te va părăsi niciodată pentru o femeie mai tânără. Un câine nu se va comporta niciodată cu răceală și nu te va ignora după o zi grea. Nu va crede că arăți mai puțin bine într-o haină decât în alta. Ia-ți unul, Vesta, îmi ziseseră femeile astea. Așa că o făcusem.

În parc, Charlie a zbughit-o, galopând stângaci și timid, cu ochii căscați pe lângă ceilalți câini care se simțeau în largul lor socializând. A dispărut printre arțari și am presimțit că era pus pe șotii. Poate că avea să dezgroape vreo chestie moartă, vreun os pe care-l îngropase un câine în urmă cu zeci de ani, sau să se întoarcă la mine cu o veveriță putrezită sau cu un iepuraș decapitat călcat pe spate de mașină și plin cu viermi. Dar Charlie nu căuta un animal mort în ziua aceea, ci fecalele apoase ale unui alt câine. Și-a băgat botul direct în ele, după care s-a rostogolit așa încât să se dea cu ele pe gât și piept. A început să i se facă greață aproape instant și s-a scuturat scârbit, aruncând în toate părțile cu salivă vâscoasă. Am rămas deoparte și l-am privit în toată nebunia amestecului de fecale și salivă. I-a venit să vomite încontinuu. Dar era atât de fericit! Când și-a ridicat privirea și a văzut cât eram de îngrozită, s-a ghemuit lângă un copac de parcă și-ar fi dat brusc seama ce lucru neigienic făcuse. Apoi a vomitat o grămăjoară de mâncare de câine – am văzut că fiecare bobiță era umflată și aerată, aburind în dimineața răcoroasă din Monlith. Și-acum ce-ar fi trebuit să fac? A fost ultima oară când i-am dat „mâncare de câine”. Am fost îngrozită. Femeile și câinii lor se desfătau în lumina dimineții, atât de fericite și de mulțumite de viețile lor. Iar micul meu Charlie era acoperit din cap până-n picioare cu diaree. Nu puteam să-l pun în mașină. Și nu puteam să cer ajutor. Cum ar fi putut să mă ajute? Să aducă o găleată cu apă? O, nu le suportam privirile pline de milă. Când Walter a murit, au venit cu mâncare și flori și s-au comportat de parcă țara pierduse un erou. Probabil că toate fuseseră îndrăgostite de Walter. Ce ușuratice! Ce curci neisprăvite!

I-am pus lui Charlie lesa la loc în jurul gâtului precaută să nu ating fecalele, dar firește că m-am murdărit peste tot pe mâini și pe cracii pantalonilor. Am ieșit din parc și am lăsat mașina parcată la marginea drumului, atentă să nu fiu văzută. Mi-a luat două ore să ajung acasă pe jos ca să descopăr că furtunul din grădină nu funcționa. Oricum nu aveam ce să ud în grădină. Oricât îngrășământ și apă ai fi folosit în Monlith, n-ai fi putut să crești nimic în solul acela uscat și mort. A trebuit să deschid geamul de la bucătărie, să trag duza de la chiuvetă și să încerc să-l spăl așa pe Charlie.

Am turnat detergent de vase peste tot pe el. Presiunea de la furtunul de la chiuvetă era ridicolă. Mi-a luat o oră să-i curăț doar primul strat de mizerie din blană. Apoi l-am învelit într-un prosop vechi și l-am dus în brațe la duș. Mi-am zis că dușul ar fi o opțiune mai sigură fiindcă nu avea cum să împroaște cu atât de multă apă și nu putea să încerce să sară afară pentru că puteam să închid de tot ușa din fibră de sticlă. Așa că mi-am dat și eu hainele jos și am făcut duș împreună aproape o oră. Nu m-am gândit să-mi pun mănușile de cauciuc, nu mi-a trecut asta prin minte. L-am spălat cu șampon în repetate rânduri, l-am frecat cu degetele, l-am clătit cu apă fierbinte și i-am vorbit în tot acest timp. Părea să înțeleagă că era pedepsit, dar nu cred că era destul de mare ca să înțeleagă cât de mult mă umilise și ce deranj provocase. Femeile aveau să mă întrebe unde fusesem, ce se întâmplase. „Am crezut că poate ai fost răpită, din moment ce ți-am văzut mașina. Era acolo când am plecat toate și pur și simplu nu te-am văzut. Unde ai fost? Am fost pe punctul de a suna la poliție."

Noaptea am mers pe jos înapoi, trăgându-l pe Charlie după mine drept pedeapsă, dacă e să fiu sinceră. Știam că-i era teamă. Nu-i dădusem de mâncare. Am refuzat să vorbesc cu el. Așa obișnuiam să-l pedepsesc – deveneam distantă și tăcută. Învățasem de la Walter cât de nemiloasă era metoda asta. În unele seri venea acasă, iar eu îi încălzeam cina la cuptor, aprindeam luminile în living ca să fac o atmosferă relaxantă și drăguță și citeam pe canapea, iar el trecea pe lângă mine și-și arunca paltonul pe marginea canapelei, aproape lovindu-mă cu el în cap. Nici un „Bună seara, Vesta", sau un „Cum mai ești?". Nimic. Mai târziu, în pat, obișnuia să mormăie și să se plângă de vreun student, coleg sau lucrare pe care trebuia s-o predea, de parcă slujba lui era atât de importantă, iar el era atât de parazitat de frecușurile vieții. N-avea habar de frecușurile vieții. Încă de la începutul căsniciei mi le pusese mie în cârcă. Nu cred că mai fusese la un magazin alimentar de treizeci de ani atunci când a murit.

Am tras adânc aer în piept de câteva ori și am încetinit mersul. Am zărit luminișul de la capătul potecii dintre pini. Am bătut darabana pe cotorul dur al cărții *Moarte* pe care mi-o dăduseră. Felul în care arăta și în care se simțea la atingere mi-a adus aminte de colțurile dure, învelite în pânza albastru-închis ale unei cărți pe care mi-o dăduse Walter odată, cred, doar ca să-mi închidă gura. Era intitulată *Compensațiile fenomenologiei.* De fiecare dată când mă plângeam la el îmi arăta doar că realitatea era o percepție și că percepția mea era fundamental greșită fiindcă nu eram la fel de școlită ca el.

— Și a cui e vina? am întrebat.

— Cu siguranță, nu a mea. Eu nu sunt decât un alt pion pe tabla de șah a vieții.

Asta era o metaforă pe care o furase de la mine și cu care obișnuia să mă ia peste picior. Făcusem odată greșeala de a compara viața pe care o duceam în Monlith cu un joc de șah împotriva unui imbecil, așteptând la nesfârșit ca ceva să se întâmple, ca cineva să facă o mișcare, fie ea amenințătoare sau banală, doar ca să am ceva nou de făcut.

N-am citit mult din *Compensațiile fenomenologiei.* Mă deprima să mă gândesc la probleme existențiale. Mă făcea să simt că trăiam într-un vis și că, deși eram neputincioasă în fața propriei minți, depindeam totodată de ea ca să conjur toată realitatea din jurul meu. Când nu-mi plăcea ce vedeam, dădeam vina pe mine. „Evocă ceva mai bun", mi-am zis. „Evocă un pat de trandafiri, un milion de dolari, o navă de croazieră, muzică veche, șampanie, pe tine și pe Walter, tineri din nou, dansând în lumina apusului în timp ce o adiere caldă și cerească vă ridică de pe terasă, lipsiți de griji, fără să vă fie rușine de ceva", iar pe urmă îmi închideam ochii și, când îi deschideam, zăream capul chel și unsuros al lui Walter pe perna de lângă mine. Era încă chipeș, dar dispăruse orice fel de scânteie între noi. Poate că evocasem asta excluzându-l pe el. Poate că-mi dorisem prea multe, prea mult confort. Aș fi putut să fug, dar poveștile acelea niciodată nu se terminau bine.

Când am ajuns la capătul pinilor, acolo unde aleea pietruită a vecinilor se deschide către Route 17, soarele începuse deja să apună. Cum era posibil una ca asta? Nu investigasem mai deloc și ar fi trebuit să mă întorc curând acasă. Nu voiam să mă plimb aiurea prin Levant odată ce se întuneca. Ar fi fost un lucru foarte straniu să vezi o bătrână oarecare îmbrăcată într-un palton prăfuit care strângea *Moartea* în mâini și străbătea pădurea fluierând. Striga, aflat în drum spre petrecere, s-ar fi oprit cu siguranță ca să mă întrebe dacă-mi pierdusem mințile. Dar Charlie era încă acolo. Nu cred că aș fi putut trăi cu gândul că am făcut pur și simplu cale întoarsă și m-am dus acasă, așa că m-am hotărât să merg pe jos până la magazin ca să aflu dacă Henry îl ținea prizonier sau nu. Aș fi putut să chem un taxi care să mă ducă acasă. Nu-mi luasem poșeta, dar aveam o bancnotă de zece dolari pe care o țineam în buzunarul interior al paltonului, în caz de nevoie. Sau cel puțin așa aveam impresia. Buzunarul era gol, atunci când am verificat. Nu scosesem banii din el. Cineva trebuie să-i fi furat, laolaltă cu factura de la

spital, dispărută și ea. Trebuie să fi fost bărbatul, am presupus. Parcă-l și vedeam cum m-a târât din curtea din față în sufragerie, cum m-a așezat pe spate pe divan, cum mi-a luat pulsul slab. Își pusese urechea pe piept, sperând – sau poate nu – să audă cum îmi bate inima. M-am întrebat ce altceva făcuse cât timp fusesem inconștientă. Ar fi putut să-mi controleze buzunarele cu ușurință la cum își ținuse mâinile pe corpul meu. Buzunarul îmi fusese închis când mă așezasem la ei în curte. Și a fost deschis când m-am trezit la ei pe divan. Era un hoț. Probabil că a sperat să-mi saboteze încercarea de a-l găsi pe Charlie, fiind în cârdășie cu Striga. Cu toții păreau să fie în cârdășie unii cu alții. Până și Shirley părea să se încreadă în Striga. „Sună la poliție. Vor veni cât ai zice pește."

În timp ce mergeam pe drum și lumina soarelui slăbea văzând cu ochii, nu a trecut nici o mașină, așa că am deschis cartea și am citit un paragraf la nimereală.

„Nimeni nu-ți cunoaște durerea. E preferabil ca lucrurile să rămână așa, deoarece comunicarea tristeții atrage adesea mila. Femeilor sensibile sau tinerilor li se pare deseori că mila îi consolează, așa că își pervertesc durerea, transformând-o într-o melancolie superficială ca să găsească în continuare compensații. Unii s-ar putea să devină dependenți de această compensație superficială și se vor împiedica în întuneric pentru ca cei din jur să încerce încontinuu să-i binedispună. Unii numesc asta «depresie». Dezvoltă-ți obiceiul de a nega tristețea atunci când te întreabă cineva cum faci față. Când îți strigi în gura mare durerea, morților li se va părea că le bagatelizezi golul pe care l-au lăsat în urmă, de parcă ai profita de moartea lor ca să primești atenția pe care ți-ai dorit-o în secret în timp ce ei mureau. Atunci când jelești cu voce tare, morții se simt de parcă ar fi fost uciși. Dacă simți nevoia să plângi, fa-o în baie sau în pat, singur, noaptea. Rezervă-ți tristețea doar pentru cei morți. E ușor să confunzi lucrurile, așa că e cu atât mai recomandat să fii discret."

Ce prostii, mi-am zis. Mi-am propus să mă întristez doar ca să-i fac în ciudă cărții. Am încercat să plâng în timp ce mergeam. Cerul care se întuneca deasupra mea m-a ajutat. La început m-am gândit la toate lucrurile care mă mâniau – umilințele neîncetate la care mă supunea Walter, o viață întreagă trăită în plictis în Monlith, visele spulberate, pofta de viață care-mi fusese stinsă, răpirea câinelui, furtul bancnotei de zece dolari. Asta m-a

dărâmat mintal. Pe urmă m-am gândit la cât sunt de singură, la faptul că mă apropiam de sfârșitul vieții, că nu mă cunoștea nimeni, că nu-i păsa nimănui de mine. M-am gândit la părinții mei care muriseră cu mult timp în urmă și la cât de puțin mă iubiseră. M-am gândit la Walter și la atingerile lui grețos de blânde. Chiar și atunci când dorea să fie tandru era disprețuitor și posesiv. Nu fusesem niciodată iubită cu adevărat. Nu-mi spusese nimeni niciodată „Ești minunată, chiar și felul tău de a fi, amar și nevrotic, e minunat. Chiar și firea ta bănuitoare, rigiditatea ta, părul tău cărunt și subțire, coapsele pline de riduri". Fusesem pe vremuri tânără și frumoasă și nici măcar atunci nimeni nu mă sărutase spunându-mi „Cât ești de tânără și de frumoasă" decât dacă dorea ceva de la mine. Iar acela a fost Walter. Și-a dorit mereu câte ceva, permisiunea de a se lăuda, de a deține puterea. Am plâns încontinuu gândindu-mă la dragostea pe care aș fi putut s-o simt dacă nu l-aș fi cunoscut pe omul acela îngrozitor, nociv și înfumurat. Mi-am aplecat capul către pământ și am lăsat lacrimile să curgă, iar pe măsură ce stropeam praful cu ele au lăsat o urmă plăpândă înapoia mea. Poate că Charlie avea să treacă mai târziu pe-acolo și ar fi putut să-mi ia urma. Bietul Charlie! Era singurul de pe pământ care mă iubea și până și el plecase. A început să mă doară capul. Am ametit din nou. Pe cer răsărise luna. Aveau să apară stelele. Am zărit în față luminile galbene ale magazinului lui Henry, pompa solitară de benzină și culoarea încețoșată a neonului roz a semnului pe care știam că scrie „bere rece".

Înăuntru, Henry stătea întors cu spatele la mine de cealaltă parte a tejghelei și aranja cartușele de țigări. M-am ascuns pe culoarul cu pâine și cereale. Era de necrezut că un astfel de loc nu dăduse faliment. Mi-am închipuit că singurii oameni care mergeau acolo cu regularitate erau locuitorii din Levant care nu-și permiteau să consume benzină ca să meargă la centrul comercial din Bethsmane. Văzusem astfel de oameni sărmani care-și numărau mărunțișul și care beau suc acidulat din sticle de doi litri în camionetele lor. Eram într-adevăr norocoasă. Tabăra fetelor cercetașe fusese atât de ieftină! M-am gândit la oamenii săraci, la cum înfruntau greutățile vieții cu atât de multă dârzenie. Erau genul de oameni care puteau să-și înăbușe tristețea, să fie curajoși, generoși, așa cum recomanda cartea asta despre *Moarte.* M-am plimbat încoace și-ncolo pe culoarele din magazinul lui Henry, iar cizmele mi-au scârțâit pe podeaua acoperită cu linoleum. În frigiderul solitar se găseau doar trei sticle de doi litri de lapte, câteva pachete cu tofu, unt, margarină și șuncă din aceea feliată și vidată într-un

ambalaj transparent din plastic. Avea un abțibild mare, portocaliu aprins, pe care scria „99 de cenți”. Magazinul era aprovizionat cu produse casnice elementare – sprayuri și produse de curățat, diverse unelte, cutii mari cu chibrituri, borcane și conserve cu mâncare și alte mărunțișuri. Rafturile erau din aluminiu, vopsite în alb murdar, și aveau găurele rotunde în ele. Am strecurat *Moartea* sub o franzelă. N-o mai voiam. Și nu voiam să dau de bănuit plimbându-mă cu o astfel de carte. Ar fi părut foarte ciudat. „Pesemne c-a ieșit la plimbare să-i plângă pe cei morți”, s-ar fi gândit Henry. Dar nu știam cu siguranță cât de mult gândea Henry în general. Ceafa îi era neîngrijită pe-o parte fiindcă avea fire lungi de păr cărunt pieptănate peste ceea ce părea a fi o cicatrice moale, acoperită de o piele subțire, cu pete albe pe alocuri, vinete spre indigo în altele. Eram puțin neliniștită la gândul de a vorbi cu el. Dățile trecute când venisem la magazin îl avusesem pe Charlie cu mine care să-mi distragă atenția de la fața lui. Atunci mi-a fost ușor să nu-l privesc în ochi. Însă acum eram doar noi doi, iar afară se lăsa seara. Nu zisese nimic când am intrat. Poate surzise.

— Toate bune? m-a întrebat brusc, fără să se întoarcă.

Nu părea atât de tălâmb. Mi-am făcut curajul să mă duc la tejghea cu mâna goală.

— Mi-e foarte rușine, am zis, uitându-mă la raftul mic cu gumă de mestecat de lângă casa de marcat. Dar se pare că mi-am uitat banii acasă și-am ieșit să-mi caut câinele și s-a făcut prea târziu să merg pe jos acasă și am o problemă cu mașina și mă întrebam dacă a trecut cumva un câine pe-aici.

— Nu e înțelept ca o doamnă să se plimbe singură noaptea, a zis pe un ton aproape acuzator.

Am încercat să-mi ridic privirea și să-i privesc chipul. Craniul lui părea că fusese măcinat pe-o parte. Am văzut unde îi spulberase pușca o parte din cap.

— Nu intenționam să mă plimb aiurea noaptea atunci când am ieșit din casă, am spus pe un ton defensiv. Deci n-ați văzut vreun câine prin preajmă? Nimic ciudat?

— Ciudat e relativ, a zis. A căutat sub tejghea și a scos de-acolo un telefon, un obiect negru și învechit care părea unsuros și plin de amprente. Nu v-am văzut câinele, mi-a zis, căutând din nou sub tejghea. De data asta a scos agenda telefonică subțire dedicată împrejurimilor orașului Bethsmane. Puteți să căutați numărul hingherilor. Și al lui Leo Smith. E singurul om pe care-l cunosc care-și câștigă pâinea ducând oamenii cu mașina. Îmi dați

banii pe apeluri data viitoare când veniți la magazin.

— Domnule, îmi permiteți să vă întreb dacă ați auzit de-o fată pe nume Magda?

— Maria Magdalena? a întrebat, scărpinându-se la nas și așezându-se pe un taburet înalt. Nu mi-ați dat impresia că sunteți credincioasă.

— A, nu sunt. Doar că mă întrebam…

S-a scărpinat în partea spulberată a nasului. Trebuie să fi suferit de dureri îngrozitoare de cap. Nu puteam să-mi închipui cum trebuie să se fi simțit așa ceva. Am vrut să întreb, dar acum aveam în mână receptorul telefonului. Am răsfoit agenda telefonică și am găsit numărul lui Leo Smith. Am sunat, zâmbind și încuviințând din cap către bărbatul desfigurat. Era un miracol că supraviețuise. M-am întrebat dacă îl enerva faptul că fusese găsit și salvat de la moarte. Sau se salvase singur? S-a ridicat, și-a înfășurat capul cu un prosop, și-a șters creierul zdrelit de pe umeri și a condus de unul singur la spital? Citisem povești despre astfel de întâmplări. Telefonul a sunat și-a tot sunat, dar n-a răspuns nimeni. Am închis.

— Nu răspunde.

— Pot să vă duc cu mașina, a zis Henry.

— A, n-aș îndrăzni să vă cer asta, i-am răspuns, după care m-am îndepărtat pe culoare. Dacă se-ntâmplă să dea câinele meu pe-aici, îl veți ține?

— Nu cred că vreau să-mi fac de lucru cu câinele unei străine.

— Mă cheamă Vesta. Vesta *Gool*.

— Vestibul? a întrebat bărbatul, chicotind. N-are cum, a continuat, clătinând din cap.

Am ieșit din magazin. Ca nu cumva Henry să suspecteze că-mi băgăm nasul unde nu-mi fierbea oala, mi-am târât picioarele pe pietrișul din parcarea din fața magazinului, apoi am bocănit cu cizmele pe trotuar când am ieșit din raza magazinului. Pe urmă m-am întors tiptil și m-am furișat în pădure – doar niște pini scunzi și multe tufișuri – și m-am dus în cea mai mare liniște către spatele magazinului. Am zărit o lumină care bătea prin geamul ce dădea în spate și un gard înalt din plasă împletită care împrejmuia colțul din dosul clădirii. M-am apropiat și am văzut că gardul era încuiat cu lacăt. „Charlie!” am chemat în șoaptă. Când m-am uitat cu atenție prin ochii din plasa gardului, n-am văzut decât niște navete de bere aliniate de-a lungul zidului exterior al magazinului și o cutie întoarsă cu fundul în sus. Pe pământul din jur era plin de mucuri de țigară. Am fluierat

încet. N-am auzit nici un lătrat sau scâncet din partea lui Charlie care mi-ar fi răspuns în felul ăsta dacă m-ar fi auzit. Nu era înăuntru. M-am liniștit. Nu trebuia să-l înfrunt pe Henry ca să-mi recuperez câinele. Și totuși, unde era Charlie?

M-am întors prin tufișuri către șosea și am mers în pas alert pe Route 17, ținând linia dublă de vopsea albă, ștearsă, care lucea în lumina lunii. Mi-am zis că nu trebuia decât să urmăresc linia aceea ca să ajung în siguranță acasă. Simțeam în aer un iz metalic puternic și chiar dacă era senin simțeam că se apropie furtuna. Dacă trupul Magdei fusese într-adevăr un cadavru, avea să fie în curând curățat de orice fel de indicii. Dacă aș fi crezut în Dumnezeu, i-aș fi cerut să-mi dea un semn. Tot ce mi-a venit să spun în spațiul mental care era identic cu spațiul celest de deasupra mea a fost „Arată-mi ce să fac". N-aș fi putut spune câte stele erau deasupra. Mi-a fost teamă să mă uit, mi-a fost teamă că stelele mi-ar fi putut indica un răspuns din partea lui Dumnezeu și atunci ce m-aș fi făcut? Dacă Walter ar fi fost în viață, ar fi oprit cu mașina lângă mine și ar fi insistat să urc în clipa aceea. „De ce ești atât de netoată, Vesta? Urcă în mașină. Nu există nici un Dumnezeu în cer. Nu există nici o mare conspirație. Asta se întâmplă când nu-ți găsești ceva cu care să-ți ocupi timpul – te plictisești. Începi să inventezi te miri ce. Ajunge cu aiurelile astea. Vino acasă și mergi la culcare. Te istovești fără nici un motiv întemeiat." „Of, bine, Walter", i-aș fi răspuns. „Ai dreptate." „Alergi după cai verzi pe pereți. Urcă în mașină."

Dar ce știa Walter despre alergat? Și-a câștigat traiul stând nemișcat, gândindu-se doar la lucruri și notându-le, ca pe urmă să-i convingă pe ceilalți că ceea ce gândea și scria era corect, iar în felul acesta lumea avea să se schimbe. Avea munca lui o astfel de putere? Mi-era silă de teorie. Conta ceea ce făcea un om, nu ceea ce propovăduia altora!

— Dă-mi voie să văd dacă te înțeleg. Zici că te plictisești și totuși ai lumea întreagă la picioarele tale. Nici măcar n-ai încercat să folosești computerul pe care ți l-am cumpărat.

Asta a fost ultima ceartă dintre mine și Walter, când el a încercat să mă convingă că ar trebui să fiu fericită și mulțumită în casa uriașă din Monlith. Îmi amintesc că mi-am zis „De-abia aștept să mori. Sper ca tumoarea să nu se oprească din crescut. Sper să mori rapid de la cancer". Și săptămâni la rând m-am gândit la cancerul din testiculele lui, o pustulă măruntă la început care se infecta cu ura pe care o proiectam în ea. Am direcționat prin spațiul mental toată pucioasa acidă pe care am simțit-o vreodată față de

Walter, îngropând-o în trupul lui prin plămâni de fiecare dată când trăgea aer în piept. Așa l-am omorât de fapt. În mintea mea. L-am auzit la un moment dat pe Pastorul Jimmy cum a adus vorba despre ceva numit „moarte paranormală”. Poate că asta îi provocasem lui Walter. Mă duruse să-l văd pe Walter cum se chinuia? Păi, da, normal, trebuia să recunosc asta. A fost îngrozitor. A fost soțul meu neprețuit, singurul bărbat pe care-l iubisem. Suferința lui mi-a provocat și mie suferință. A fost sfâșietor să-l văd cum moare. Și m-am simțit întrucâtva responsabilă. Unul dintre primele lucruri despre care-l întrebasem pe Jeeves atunci când am făcut cursul de computere a fost „Care sunt simptomele cancerului?”

Când am trecut de cotitura drumului, n-am auzit nici muzică, nici clinchet de pahare de cristal și nici râsete venind de la vecini. Lumina din căsuță era slabă, dar i-am văzut lucind roșiatici printre copacii negri și deși. M-am gândit să fluier după Charlie – poate că era înțepenit în vreo groapă undeva, în pădure, și poate ar fi urlat dacă m-ar fi auzit – dar mi-a fost teamă să scot vreun sunet. Nu voiam să intru în bucluc. Iar o parte din mine credea că Charlie nu era acolo. N-avea rost să-l caut. Dispăruse, iar eu trebuia să mă împac cu gândul acesta. Am mers plângând. Îmi făcea bine să mă simt atât de tristă, să-mi îngădui să bocesc. Eram stoarsă de puteri, obosită, mi-era sete și foame. Simțeam nevoia să fiu alinată și n-aveam cine s-o facă. Așa că am decis să mă alin chiar eu. Am inventat o nouă voce la mine-n cap: „Sărmana Vesta!” Simțeam cum cealaltă Vesta rezona în spațiul mental. Poate că ea era izul furtunii și anunța sosirea unui spirit nou în atmosferă care să-l înlocuiască pe Walter.

M-am simțit foarte ușurată când mi-a ieșit în cale căsuța mea poștală de pe marginea drumului. O verificam rareori fiindcă nu primeam scrisori mai deloc. N-am găsit decât un pliant când mi-am băgat mâna în ea. Noaptea era ciudat de tăcută când am străbătut ultima bucată de drum către cabană, de parcă toți copacii își țineau răsuflarea când treceam pe lângă ei. Când am zărit mașina, apoi lacul și cabana, luminate de luna plină de pe cerul senin – în ciuda furtunii care avea să vină – la care am îndrăznit să mă uit în cele din urmă, aș fi putut să jur că am auzit o șoaptă, un singur cuvânt, ininteligibil, și am știut că era glasul unei fete, al Magdei mele, așa cum știam că vântul foșnea printre copaci. Aproape că-i simțeam privirea asupra mea când am pășit pe pietriș către ușa de la intrare. Apoi m-am împiedicat de ceva de pe cărare și am căzut cu fața în pământul gol din grădină.

Dintr-odată pădurea a fost inundată de sunete. Greieri, zumzetul vieții,

totul deodată – ceva mi se dislocase în urechi. A fost genul acela de șoc pe care-l simți când ai inima frântă – lumea devine asurzitoare. Aflasem ceva despre Walter la câteva luni după ce murise. Găsisem un carnețel printre lucrările, dosarele și caietele din biroul lui de-acasă, unul micuț, de încăpea în buzunar, cu hârtia cât un sfert din cea pe care o folosise Blake ca să-mi scrie primul bilet despre Magda. Înăuntrul lui, Walter mâzgălise o listă cu nume de fete, studente de la universitate care veniseră să-i ceară ajutorul, mi-am zis, și pe care le-a vânat, trecând în revistă tot ce poftea de la ele, născocind tot felul de trucuri mentale cu care să le convingă să-i cadă în brațe și în poală. A scris în germană, iar scrisul de mână îi era dur, capricios, exuberant, de parcă propriile-i cuvinte stridente îl seduceau. „Mandy, picioare lungi, bronzată, crede că sunt un «geniu cu un accent simpatic». Îi plac animalele. Spune-i povestea cu pisica. Dă-i să citească Schopenhauer ca s-o amețești, pe urmă împuie-i capul.” Și: „Gretchen, scundă și îndesată, cu sâni mari”. Am folosit un dicționar german ca să traduc. Am citit fiecare rubrică, de la cap la coadă.

Vicky
Joy
Theresa
Sarah
Wanda
Patricia
Clarice
Karen
Sofie
Jean
Emma
Catherine
Patty
Rosie
Amy
Rebecca
Joanne

Am aruncat carnețelul la gunoi alături de celelalte lucrări ale lui, după care, atunci când gunoiul a fost ridicat, mi-am dorit să-i fi dat foc mai bine,

să fi avut îndrăzneala să ard din temelii toată casa și să împrăștii cenușa alburie undeva într-un canal, să las toate gândurile lui Walter să se înmoaie în urina și fecalele care mai trebuie încă să existe undeva, în măruntaiele pământului ăstuia bramburit.

Majoritatea amintirilor mele erotice erau din adolescență, când mă îndrăgosteam obsesiv de băieți care-mi aducea aminte de tatăl meu, cu o umbră de mustață și mușchi încordați care se profilau prin pantaloni. Mi-au plăcut dintotdeauna bărbații cu picioare puternice. Iar pe urmă, într-o după-amiază, la un târg unde era o cabină de sărutat cu ajutorul căreia urmau să se strângă bani pentru o grădină publică din orășelul în care copilărisem, m-am uitat la tinerii nerăbdători care țineau în mâini bancnote de un dolar și se ștergeau la gurile suple de sosul de barbecue când se apropiau de fetele din spatele tejghelelor improvizate. Nici măcar nu m-am uitat cum se sărutau, ci doar la cefele acelor băieți, la felul în care se aplecau și în care umerii lor legănau dorința din ei ca pe un bebeluș pe care l-ar fi ținut în brațe. Of, fusesem lipsită de atât de multe din cauză că mă îndrăgostisem de soțul meu! Fusesem atât de frumoasă odinioară! Iar acum eram distrusă, o bătrână cu gura plină de pământ. Nervoasă, m-am întors pe spate și am ridicat privirea spre cer, am inspirat adânc doar ca să rămân iar fără suflu în fața îndrăznelii tuturor acelor stele care sclipeau deasupra mea, clipind și licărind nerușinate. Chiar dacă atât de multe se stinseseră deja, la fel ca mine, încă mai sclipeau. Încă supraviețuiau și atârnau acolo ca și cum ar fi spus: „Amintește-ți de mine! Am fost frumoasă! Lasă-mi lumina să strălucească în urma mea! Să nu mă uiți niciodată!” Am fost o lașă că am trăit așa cum am trăit. Dar gata cu asta, am hotărât. O să rezist în ciuda fricii mele, în ciuda inocenței mele, a perversității, în ciuda negării abile a tot ceea ce mi-a provocat durere. Gata cu toate.

După ce m-am acomodat acolo, pe jos, și am încălzit pământul sub mine lăsând gândacii să se târască în părul meu la fel ca în al Magdei, m-am pus pe picioare clătinându-mă de foame și am început să bâjbâi primprejur ca să-mi dau seama în ce m-am împiedicat. Era un pachet moale de plastic – costumul meu întreg de camuflaj, bineînțeles! Am intrat în casă, șocată să aud cântând Wagner la radio, și, fără să stau pe gânduri, am intrat direct în capcana pe care o construisem, am dat de podea cu ceașca și aproape că mi-am provocat un atac de cord până să aprind lumina. Mi-am șters mizeria de pe față, m-am dezbrăcat și mi-am pus ținuta de noapte.

ȘAPTE

Nu m-am obosit să-mi mai încălzesc cina. Nu m-am obosit nici măcar să-mi torn vinul în pahar, ci l-am băut cu nesaț direct din sticlă și am rupt cu degetele puiul rece și întărit, fără să-mi pese că grăsimea gelatinoasă mi se lipea de buze și gingii. Am stat deasupra chiuvetei și am mestecat, supt și înghițit, privind în jos, fără să-mi iau ochii de la porțelanul vechi; am ascultat simfonia și am văzut zațul de cafea pe fundul unei bălți de apă care se strânsese în chiuvetă și în care-mi vedeam reflexia, negru pe alb, ca negativul cerului întunecat. Când am terminat de mâncat, m-am îndreptat de spate, am inspirat și mi-am revenit. Mi-am zărit chipul în geam, ridat dar strălucitor. O dâră de sudoare care-mi traversa fruntea mă făcea să arăt vie. Când am aprins lumina de afară, am zărit urma pe care o lăsase corpul meu în pământ. Semăna cu un contur de la scena unei crime, iar urmele lăsate de cizme păreau niște dovezi gata să fie măsurate și analizate. M-am frecat la ochi, iar când m-am uitat din nou pe geam, l-am văzut pe Charlie. Stătea acolo fără să facă nimic și mă fixa cu ochii roșii. Am icnit și am bătut în geam, dar nu s-a mișcat. Parcă era o statuie, doar se holba la mine. Nu mi-a venit să cred. La început mi-am zis că poate împietrise de spaimă. Respirând precipitat, am ieșit afară în costumul de camuflaj ca să văd cum se simțea. Era rănit? Era speriat? Voiam să-l țin în brațe, să-l sărut pe creștet, să-l mângâi și să-l liniștesc. Trebuie să-i fie atât de frică după ce-a petrecut o zi și-o noapte acolo afară de unul singur și a făcut te miri ce, mi-am zis. Atunci s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat cu spatele de mine, mergând către pădurea de pini pe măsură ce mă apropiam.

— Charlie, am zis cu voce tare.

M-am lovit cu palma de genunchi ca să-l chem la mine. Spre surprinderea mea, și-a dilatat nările și mi-a arătat un canin lung. M-am îndreptat de spate și mi-am pus mâinile în șold. Ce mai era și aiureala asta? Ar fi trebuit să toarcă la fel ca un pisoi de bucurie că s-a întors acasă.

— Vino imediat aici! i-am zis.

Dar nu m-am mai apropiat de el. N-am vrut să-l sperii și să-l pun iar pe fugă în pădure. A rămas neclintit, cu picioarele depărtate de parcă se pregătea să decoleze. M-am hotărât să procedez diferit, m-am lăsat pe vine și i-am zis pe un glas dulceag și blajin:

— Haide la mine, băiete.

A început să se foiască și să măsoare cu pasul în lung și-n lat perimetrul grădinii.

— Nu-ți fac nimic, i-am zis pe-un ton moale.

Firește că n-aveam să-i fac vreun rău. O luase oare razna? Am încercat să-mi explic că era neliniștit și ostil fiindcă era doar un animal, subjugat de instinct, și probabil că era încă sub imperiul șocului. Probabil că era traumatizat, dar am presupus că în clipa în care m-ar fi mirosit, și-ar fi venit în fire și ar fi fost din nou animalul meu de companie. Acum era un lup sălbatic, speriat și bănuitor, în întuneric. Trebuie să-i fie foame, mi-am dat eu seama. Balele i se scurgeau din gură și i-au ajuns pe față când a a clătinat din cap ca și cum ar fi zis „Nu”. M-am dat încet înapoi și m-am dus în cabană ca să iau puiul din frigider. M-am mișcat rapid în bucătărie, dar am încetinit pasul odată ce-am ajuns afară. Charlie era atât de sperios! De fiecare dată când mă mișcăm, se bălăbănea, mârâia și-și arăta colții în lumina albă și necruțătoare a reflectoarelor.

— Puiul dumneavoastră, i-am zis, după care m-am aplecat și i-am pus jos caserola deschisă de parcă ar fi fost o ofrandă.

Mă fixa cu privirea asemenea unui leu. A mârâit. Lipsa lui de încredere m-a rănit adânc, m-am simțit respinsă și nedorită fiindcă mă percepea ca pe o amenințare. M-am întors înăuntru și l-am privit din pragul ușii cum s-a oprit și s-a holbat la pui, uitându-se din când în când la mine ca să se asigure că nu aveam să țâșnesc afară și să ce – să-l atac? Au trecut minute bune până când a cedat în cele din urmă, fără tragere de inimă. A traversat pe vârful degetelor poteca spre caserolă, și-a coborât în cele din urmă capul, după care a înhățat puiul și a zbughit-o înapoi către locul în care se credea în siguranță, la marginea grădinii, de parcă acolo se afla un câmp de forță de care n-aș fi îndrăznit să trec.

E ridicol, mi-am zis, și deși mă simțeam jignită și eram îngrijorată, am fost totodată copleșită de o senzație de ușurare. Nu-l pierdusem, la urma urmei. Am așteptat și l-am privit cum s-a ghemuit cu puiul rece, ținând cu ghearele oasele lipite de pământ și smulgând carnea de pe ele. Din pragul ușii părea că se joacă. Am încercat să mă liniștesc și să ascult „Dunărea albastră”, care se dădea acum la radio. Aveam să-i acord timp și spațiu lui Charlie. Cine știe ce văzuse afară? După ce a dus o viață domestică ani la rând, o zi și o noapte petrecute în sălbăticie erau probabil echivalentul situației în care aș fi fost eu răpită de o navă spațială. Dar n-ar fi meritat

acele clipe de groază ca să aflu ce e dincolo de sfera pământească? Poate că o văzuse pe Magda. Am intrat să iau ce mai rămăsese din vin și l-am privit pe Charlie cum rodea osul prin geamul uns cu grăsime de pui de când am bătut în el cu pumnul unsuros. Când am terminat vinul, am decis să deschid o altă sticlă. O sticlă de vin roșu pe care o păstrasem pentru o ocazie deosebită. Era unul din lucrurile împachetate și dosite în portbagajul mașinii pe care le adusesem cu mine, o sticlă de Mouton Rothschild din 1990 pe care o cumpărase Walter și pe care insistase s-o păstrăm zeci de ani. „O vom bea atunci când se va întâmpla ceva deosebit", zisese el. Așa că zăcuse culcată pe un raft din subsol alături de alte vinuri pe care le-am donat la cantina din Monlith înainte să mă mut, fără să mă gândesc măcar la cât a fost de ciudat să număr sticlele din cutiile aliniate lângă peretele de ciment din fundul bisericii. Vinul de Bordeaux aducea a sânge, așa cum era îmbuteliat în sticla verde-închis. Am deschis sertarul în care țineam tirbușonul și am găsit un obiect pe care nu-l mai văzusem până atunci. Era un briceag negru, cu mâner de plastic. „Magda", mi-am zis. Ea mi-l lăsase.

Era mai greu decât mă așteptam. L-am ținut în mână, încercând să-mi dau seama cum să-l deschid. Tot ce-a trebuit să fac a fost să strâng de capătul din metal, iar lama a țâșnit în sus. Metalul nu era lustruit, dar lama era ascuțită. Poate era unul din acele cuțite cărora li se făcea reclamă la televizor în Monlith noaptea târziu, genul acela care poate tăia atât țevi, cât și roșii fără să le strice coaja. Am împins vârful lamei în buricul moale al degetului mare și l-am înțepat până când s-a strâns o picătură mică de sânge. Da, era foarte ascuțit. Am băgat lama la loc. Eram destul de convinsă că era al Magdei. Și-l strecura în buzunarul din spate de fiecare dată când ieșea din casă, când mergea pe jos la lucru sau acolo, în pădurea de pini, să se întâlnească cu Striga și să facă ceea ce-i cerea ca să n-o raporteze la autorități. De ce nu fugise pur și simplu? De ce-a trebuit Magda să moară? Poate că-i spusese lui Striga că e însărcinată ca să se eschiveze de la a face vreun lucru pe care i-l ceruse. Crezuse că lui Striga avea să-i piară pofta de ea, însă el a ucis-o. Era o lume nemiloasă, plină de cruzime. Magda era îndreptățită să poarte cuțitul la ea. Biata de ea, fusese strivită de greutatea furiei carnale a lui Striga și nu se mișcase destul de iute ca să-l folosească. Nu-mi plăcuse niciodată prea mult să fiu sufocată în felul acesta, să suport până la limita toleranței în timp ce actul părea să-l satisfacă atât de mult pe Walter. Strigătele lui erau asemenea unor lătrături, mereu în germană, și-mi spunea pe nume nu ca să-l aud și ca să știu că mă iubea, ci alături de „futu-

i” și „Doamne”, de parcă ar fi fost un soi de înjurătură pe care o striga în gura mare ca să se minuneze de propria lui rezistență erotică. „Uau, chiar mă pricep la asta. Știu asta pentru că-mi face atât de multă plăcere.” Asta dădea de înțeles. Dar poate că Magda a avut parte de-o experiență diferită. Poate că fusese iubită cum se cuvine de Leo și putea să evoce clipele acelea de tandrețe și atenție de fiecare dată când se punea Striga peste ea. Și când era în ea. Parc-o și vedeam.

Acum, că terminase de mâncat tot puiul, Charlie s-a apucat să sape o groapă în grădină în care să ascundă oasele. Părea că avea să stea acolo toată noaptea, iar eu eram obosită. Picioarele îmi zvâcneau de cât umblasem, iar capul parcă mi se învârtea din cauza vinului. Am mers la culcare fără să sting luminile și am lăsat ușa de la intrare larg deschisă ca Charlie să poată intra atunci când ar fi vrut. Am putut să mă liniștesc știind că era viu și că se întorsese la mine, chiar dacă era foarte reticent. M-am întins în pat și am ascultat radioul, ațipind din când în când.

Era emisiunea Pastorului Jimmy.

— Trebuie să pui stavilă mâniei din familie și să chemi bucuria înapoi în viața ta. Iar asta îți va aduce copii divini care vor fi crescuți să asculte de cuvântul Domnului numaidecât. Vor asculta de glasul Domnului. Și vor asculta de tine, de tatăl lor. Când mă întorc acasă, luăm cina, ne așezăm la masă și le spun copiilor: „Ce v-a spus azi Domnul?” Iar ei îmi povestesc. „Păi, tocmai l-am auzit pe Domnul zicându-mi asta.” Sau: „Astăzi am auzit cu inima că Domnul mi-a spus cutare”. Sau: „Domnul mi-a spus asta”. Iar ei aud glasul Domnului. Și știi de ce? Fiindcă i-am educat să asculte glasul meu. Nu vreau ca Dumnezeu să fie nevoit să le spună de o sută de ori un lucru până când ascultă de El. Vreau să audă glasul Domnului și să răspundă numaidecât. Și cum îi educ să facă asta? Îi pun să mă asculte și să-mi răspundă imediat. Sper că veți urma acest sfat și că viața vi se va schimba.

— Mulțumim, pastore, a spus un om cu vocea gâjâită.

— Să ai o noapte bună, da? Următorul ascultător.

— Da, vă rog, a zis o voce care mi se părea cunoscută. Ce e de făcut când ești supărat pe bună dreptate?

— Iartă-mă, la ce te referi? Mă auzi, domnișoară?

— Da, sunt aici.

Fata avea o voce răgușită și un accent pronunțat și străin, dar nu ca al lui Walter, ci ca al Magdei. Am ascultat cu băgare de seamă. Mi-am închis

ochii întinsă în pat, de parcă altfel atenția mi-ar fi fost distrasă de ceea ce aș fi văzut.

— Păi, mai spune o dată, draga mea. N-am înțeles prea bine.

— Da, vă rog. Ce e de făcut atunci când ceva nu e foarte bine și ești supărat, dar nu e ca și cum n-ar fi nimic rău. Ce e de făcut, da, dacă ceva nu e bine și ești supărat pe bună dreptate?

— Dă-mi voie să văd dacă am înțeles corect, domnișoară…

— Magda.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Fata și-a dres glasul.

— Magdalena Tanasković.

— Te cheamă Magdalena?

— Mhm.

— Magdalena, spune-mi dacă am înțeles bine. Vrei să afli ce e de făcut atunci când mânia pe care o simți este justificată. Când ești supărat pe bună dreptate, după cum ai zis.

— Da. Fiindcă uneori chiar ai motive să fii supărat.

— Păi, Magdalena, așa cum i-am spus ascultătorului de dinainte, mânia justificată este un păcat.

— Da, știu asta. Dar dacă cineva îți face rău?

— În primul rând, vreau să-ți spun că Biblia ne spune că Dumnezeu nu ne va da niciodată mai mult decât putem duce. Ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi pe noi înșine. Poți să răzbești, domnișoară. Așa cum scrie în Filipeni 4, versetul 13, „Pot totul în Hristos, care mă întărește”[{4}]. Vei fi bine. Pe urmă, i-a spus Domnul lui Avram, „Va trebui să-ți părăsești neamurile și să mergi în locul spre care te îndrum”[{5}].

Nu toată lumea are iubire în inimă. Dar trebuie să trăiești urmând cuvântul Domnului fără greș. Iar în Iacov 1 scrie „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări”[{6}]. Îți spune cum să fii fericit când oamenii te rănesc, când sunt împotriva ta. Ia ca pe o bucurie și ca pe un privilegiu faptul că ai, într-un fel, posibilitatea să suferi abuzuri în numele lui Isus.

Sunt de părere că motivul principal pentru care femeile au impresia că mânia lor e justificată apare atunci când sunt trădate de soții lor. Și-ți voi spune ce le zic și lor. Spun asta încontinuu. Și pare că niciodată nu e de-ajuns. Trebuie să-ți aduci aminte că Domnul te-a iertat pentru greșelile din trecut. Ăsta e cel mai important lucru de adus aminte. L-ai trădat pe Domnul de multe ori, nu-i așa, Magdalena?

— Nu știu. Poate.

— În al doilea rând, oamenii te vor dezamăgi. Trebuie să accepți realitatea asta: oamenii te vor dezamăgi. Uneori îi punem pe un piedestal, ei nu se ridică la înălțimea așteptărilor noastre și pe urmă suntem dezamăgiți. Iar apoi, când se împiedică, ne supărăm. S-ar putea să te trădeze cel mai apropiat prieten al tău. Nimeni nu-i perfect. Așa cum a zis David în Cartea Psalmilor, „Dacă m-ar fi trădat un dușman, asta nu m-ar fi supărat și nu m-ar fi rănit. Dar m-ai trădat tu, prietenul meu”{7}.

Iar în al treilea rând, iertarea este o decizie. Nu e un sentiment. E o alegere pe care trebuie s-o faci. Trebuie să spui „Îl iert pe acest om”. Și trebuie să insiști să-i ierți cu orice preț, chiar dacă mai ești încă supărat și nimic nu s-a schimbat. Iar în al patrulea rând, trebuie să mergi la ei și să le spui „Te iert. Chiar dacă m-ai rănit, te iert. Și te iubesc. Și haide să reparăm asta”. Aceștia sunt cei patru pași pe care i-aș face.

— Deci dacă ceva ți-a făcut rău, îi spui „Mulțumesc, te iert”? Vocea Magdei era așa cum mi-o închipuisem dintotdeauna, sarcastică, tăioasă și dulce. Te gândești „Iartă-mă”, iar Domnul zice „OK, nici o problemă. E o târfă oricum”. Și în felul ăsta…

— Auziți, oameni buni, cum durerea provocată de mânie taie adânc în inima celui care o hrănește și cum varsă otravă peste toți cei din jurul lui? Haideți să ne rugăm.

M-a trecut un fior, de parcă încăperea fusese măturată de o boare înghețată. Țineam briceagul Magdei strâns în pumn, apăsând cu nervozitate capătul de metal care făcea ca lama să țâșnească afară. N-aveam să-l iert pe Walter niciodată. N-aveam să-mi cer scuze pentru trădarea lui. Dacă s-ar fi luat cineva de mine, aș fi scos cuțitul la el. Aș fi făcut bucățele chiar și pe cineva care s-ar fi uitat urât la mine. Pastorul Jimmy și-a încheiat emisiunea cu o predică scurtă despre pericolul de a ceda poftelor carnale.

Am încetat să-l ascult când l-am auzit pe Charlie cum se plimba la parter. Intrase într-un final în casă. Eram amețită și mi-era puțin greață de la oboseală, vin și radio. M-am ridicat din pat și am coborât scările, la început greoi, cu lene, apoi din ce în ce mai încordată fiindcă mi-am amintit că ușa era încă deschisă și Charlie s-ar fi putut speria și-ar fi putut din nou să fugă. Am mers tiptil restul drumului, ascultând cu atenție respirația lui greoaie care se auzea din camera dinspre lac. Făcea așa, ca un bătrân, când era iritat. Am mers în liniște la ușă și am închis-o. Am oprit radioul care acum difuza ceva muzică stridentă bisericească, interpretată la o orgă electronică. Am

stins luminile din bucătărie și m-am dus cu pași ușori către Charlie. Părea să se fi încovrigat sub masă, iar când m-am apropiat, s-a ridicat și s-a întors cu spatele la mine. A fost un gest atât de nemilos și de rece! M-am simțit groaznic. Voiam să mă apropii de el, să repar lucrurile dintre noi. Și voiam să mă asigur că nu fusese rănit în vreun fel. Poate că avea zgârieturi care trebuiau curățate sau chiar cusute. Trebuie să fi trecut printr-o zi îngrozitoare acolo, în sălbăticie, din moment ce era atât de distant și de supărat pe mine. Mi-am zis că ar fi fost egoist din partea mea să-l stresez și mai mult cu nevoia mea de afecțiune. Așa că nu m-am pus pe vine să-l mângâi pe cap așa cum mi-aș fi dorit, dar m-am aplecat doar ca să încerc să-i văd fața, felul în care capul său argintiu reflecta lumina caldă a lămpii, cutele din jurul gâtului, la fel de fine ca pe vremea când era doar un cățeluș. Atunci am zărit hârtiile zdrențuite de sub el, strânse ca un cuib. Făcuse ferfeniță toate foile care se aflaseră pe biroul meu – bilețelul de la Blake, poemul, ceea ce scrisesem, tot. Era un fel de cuib de pasăre pe care îl făcuse de ciudă, eram sigură. Nu-i acordasem atenție cât timp o căutasem pe Magda și s-a răzbunat astfel pe mine. Mi-a venit să-l lovesc, dar n-aș fi făcut asta în veci. Smulsese până și paginile goale din carnețel. Am zărit spirala îndoită și coperta de carton cum zăcea lângă piciorul scaunului ca un animal mort. Am ridicat-o cu băgare de seamă. Aveam s-o arunc, mi-am zis, ca să nu-l mai supere vreodată pe Charlie dacă ar fi văzut-o. Mă întrista că pierdusem bilețelul de la Blake. Iar în timp ce duceam carnețelul la gunoi, l-am deschis. Mai rămăseseră în el câteva pagini zdrențuite. Pe spatele uneia dintre ele erau câteva rânduri scrise și tăiate cu pixul. Era începutul a ceva ce nu-mi aminteam că scrisesem. Am aprins din nou luminile din bucătărie și m-am uitat cu atenție peste cuvintele tăiate. Dacă țineam foaia lipită de geam, puteam să le citesc mulțumită întunericului care le lumina cumva. „Se numea Magda”, scria pe hârtie. „A murit și n-ai ce să faci în privința asta. Eu n-…” și acolo se oprea. A fost o pistă falsă. Singura dovadă rămasă întreagă. Dar cum ajunsese acolo? Nu puteam gândi. Am smuls foaia și am împăturit-o. Acum simțeam că aveam două lucruri sacre: foaia asta și cuțitul. Erau încărcate cu energie. Acum eram înarmată. Nu putea să mă rănească nimic. Și totuși am încuiat ușa. M-am întrebat dacă Charlie mi-ar fi sărit în apărare, acum, că se căscase prăpastia asta între noi. Mi-am închipuit cum ar fi fost dacă ar fi dat buzna înăuntru un nebun care mi-ar fi pus pistolul la cap, iar Charlie ar fi stat pur și simplu acolo, ar fi căscat și și-ar fi supt gingiile de parcă singurul lucru care-l deranja era că fusese trezit

din cauza asta. S-ar fi întors în lumea somnului. Striga ar fi putut să fie afară, privind prin geamuri înăuntru. Puteam să fiu în cătarea puștii sale chiar în acel moment. Charlie ar fi știut dacă era cineva afară. Animalele aveau un simț pentru asta. Pereții nu le limitau simțurile, așa cum făceau cu cele ale oamenilor. Charlie ar fi zgâriat numaidecât ușa cu ghearele, ar fi scâncit, ar fi scheunat și ar fi plâns până l-aș fi lăsat afară dacă ar fi simțit o biată rozătoare care se juca cu un fruct de pădure pe aleea cu pietriș. Dar acum nu scotea nici un sunet. Era prea liniștit, mi-am zis. Liniștea aceea mi se părea nefirească. Mi-am pus degetele în urechi ca să mă asigur că nu surzisem. Mi-am auzit bătăile inimii pe dinăuntru, propria respirație, înceată și neregulată.

Am stins din nou lumina din bucătărie și m-am uitat la pădurea de pini, cufundată în întuneric. Era ceva acolo. Mă privea cineva. O simțeam. Eram convinsă. Am încercat să-mi spun „Nu fi ridicolă, Vesta. Îți joacă imaginația feste", dar vocea asta din capul meu îi aparținea lui Walter.

Mi-am scuturat capul, iar privirea mi s-a încețoșat; am făcut asta ca să-mi alung vocea din cap și să văd dacă aș fi putut astfel să privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă. N-am zărit nimic, însă tot aveam senzația că eram urmărită. Nu mi-am luat privirea de la întunericul de afară și i-am vorbit lui Walter din capul meu:

— Aveam jumătate din vârsta ta când ne-am cunoscut, Walter. Cum de-ai avut impresia că se cuvenea să faci asta?

— Erai foarte dornică, Vesta. N-am insistat deloc.

— Aveai impresia că nu știam de revistele tale deocheate?

— Fii serioasă, Vesta. Așa sunt bărbații. Suntem niște animale sălbatice. Avem dorințe primare. Le-ai avea și tu dacă n-ai fi atât de frigidă. Nu e ceva de care să-ți fie rușine.

— Singurul lucru de care mi-e rușine e că te-am lăsat să mă atingi.

— Vesta, îmi pare rău că nu ești atât de frumoasă pe cât îți dorești, dar n-are de ce să-ți fie rușine. Ai avut o siluetă foarte atrăgătoare. Și mintea, la fel. Ai fi putut să fii o profesoară dacă ți-ai fi dorit asta. Ia să-ți văd chipul, mi-a cerut Walter, și am văzut în geamul întunecat o reflexie atunci când mâna lui care mirosea a fum de țigară și after-shave s-a întins să-mi apuce bărbia. Ești încă adorabilă, Vesta. Dar lasă-mă să-ți văd ochii. Zici că nu ți-e rușine? Dă-mi voie să văd asta. Arată-mi cât ești de mare și de tare.

M-am holbat îndârjită la întuneric. Ce-ar fi trebuit să fac ca să dovedesc că eram neînfricată, că eram puternică și că eram la fel de capabilă, de

isteață și de vrednică precum erau toți ceilalți? Am simțit cum mă trece un fior, de parcă cineva se furișa în spatele meu, o fantomă, o palmă deschisă cu degetele întinse ca să-mi înconjoare gâtul, să-l strângă și să mă sugrume. Charlie a mârâit, iar eu m-am întors brusc și am icnit când l-am văzut stând în patru labe, cu capul coborât, cu buzele fremătând, arătându-și colții, cu o lumină galbenă în ochi de parcă ar fi fost craniul unui vrăjitor, o lampă malefică.

— Charlie? am zis cu o voce mai măruntă ca niciodată.

A oftat și m-a fixat cu privirea de parcă ar fi fost o dihanie care-și înfrunta dușmanul de moarte sau vreun interlop în bârlogul său secret. Eram o znamenie măruntă și ignorantă a cărei simplă existență a declanșat o violență furioasă. Saliva i se scurgea de pe colți pe covor, unde forma cercuri mici și întunecate, iar buzele și capul îi tremurau încontinuu, mânioase.

— Charlie, ce s-a întâmplat?

S-a apropiat cu mușchii spatelui încordați și se mișca atât de încet, de parcă era un lup care vâna un animal tembel. Mi-am dat seama că nu fusese nimeni în pădure, că nu existase nici o amenințare afară. Creatura care se uitase la mine în tot acest timp era Charlie.

Nu pot să spun ce mi-a trecut prin minte în clipa în care mi-a sărit la gât, când mâna mea a făcut înspre el o mișcare în diagonală, de sus în jos, dar unul din noi a scos un chițăit ascuțit și pe urmă Charlie s-a bulucit înapoi, scheunând tare, și a dispărut, lăsându-mă singură în bucătărie, plină de sânge, strângând în pumn cuțitul Magdei. Am făcut-o fiindcă am simțit cum s-a ridicat viața din mine, am simțit dorința de a supraviețui, am avut instinctul de a ucide arătarea care voia să mă ucidă. Și de asta am fost mândră de instinctele mele rapide. Mi-am salvat viața în noaptea aceea. Nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Eram singură, așa că eram o eroină. Dar acum bietul meu Charlie fusese înjunghiat. Reușisem să-l tai cu mișcarea mea genială în apropierea gâtului, pe osul stern. Probabil că instinctele mele îndreptaseră lama către inima lui. Sângele de pe mâinile mele avea un miros amar ca pământul. L-am gustat fără să-mi dau seama după ce am aruncat cuțitul în chiuvetă. Apoi am mers la Charlie. Nu mi-a fost greu să-l găsesc pentru că scâncea așa cum o făcea când era pui. Isteric, dar ritmic, de parcă sunetele pe care le scotea reflectau ceea ce se întâmpla înăuntrul său. Stătea sub masă, unde sângele său înmuiase cuibul din bucățele de hârtie, iar când m-am apropiat din nou de el, a tresărit și și-a ridicat capul, m-a privit furios,

a scuturat din el mârâind și mi-a arătat din nou colții. Mi-am dat seama că n-aveam cum să-l mângâi. Prefera să sângereze până la moarte decât să mă lase să mă apropii de el. Și chiar dacă aș fi putut să ajung la el, să-l țin în brațe, să mă uit la rănile pe care i le făcusem – în autoapărare, știam asta –, ce-aș fi putut face pentru el? Nu eram doctor. N-aveam cum să i le cos. Nu puteam să-l salvez. N-aveam nici măcar telefon ca să sun să cer ajutor, sau mașină cu care să-l fi dus la veterinar. Nici măcar nu știam unde aș fi găsit un astfel de cabinet. M-am gândit că aș fi putut să mă duc înapoi pe jos la magazinul lui Henry, să sun de-acolo poliția ca să-i rog să vină să-l ia. Dar nu l-ar fi eutanasiat în cazul ăsta? Nu, trebuia să mă descurc de una singură. Iar când m-am aplecat să mă uit la Charlie care tremura ca varga, a părut că respiră mai încet, că se liniștește, după care și-a închis ochii. S-a încovrigat, ferindu-și pieptul de mine. Vedeam cum trupul i se ridica și cobora cu fiecare respirație. Sângele se scurgea încet de sub el.

Am plâns solemn, respectuos.

— Adio, băiatul meu scump, am zis. Nu mă simțeam vinovată sau supărată. Nu era ca atunci când m-a părăsit Walter, când îmi țineam respirația și-mi doream cu disperare ca timpul să se oprească, așteptând să se aprindă luminile ca să văd unde e ieșirea. Moartea lui Charlie n-a fost deloc așa. A fost blândă. A fost liniștită. Ai fost un câine atât de bun, i-am zis, și mi-am întins în sfârșit mâna ca să-i mângâi capul mătăsos. Uneori animalele pățesc asta, mi-am zis. Se întorc de nebune împotriva ta.

Mă îndrept către pădurea de pini în costumul de camuflaj care mă ascunde printre copacii întunecați. Ia încearcă numai să mă găsești, Striga, am zis în șoaptă. În pumn țin strâns un bilețel pe care l-am scris. „Se numea Vesta.” Asta trebuia să scriu de la bun început – povestea mea, ultimele mele vorbe. Mă numesc Vesta. Am trăit și am murit. Nimeni nu mă va cunoaște niciodată, așa cum am preferat dintotdeauna. Când se apropie Dumnezeu, îi întind bilețelul.

— Iei acest bilețel și mă mântuiești de cel rău? îl întreb printre dinți, cu un rânjet sarcastic. Dumnezeu îmi ia bilețelul din mână și-l mototolește de parcă n-ar însemna nimic, de parcă ar fi un bon primit după ce-ai cumpărat o sticlă cu suc de la benzinăria de pe marginea autostrăzii.

— Nu fi ridicolă, Vesta, zice Dumnezeu. Porumbița mea!

Acum alerg cât pot de repede. Simt cum îmi mângâie vântul fața. Dumnezeu mă urmărește, dar îmi pierde urma în întuneric. Îmi zic că aș

putea să rămân pentru totdeauna în pădurea asta. Simt deja cum se strecoară în mine aerul otrăvit și cum mă sugrumă, sau poate că asta este forța emoției. Nu pot să respir, dar fug. Da, da, o să mor aici. Am s-o fac așa cum vreau. O să mă întorc în pământ după bunul plac. Vântul care se strecoară agil printre crăcile groase se leagănă precum o femeie într-un veșmânt cu multe falduri, iar lumina lunii scânteiază pe reverele sale cu paiete. Dansează delicat, dar hotărât, cu fiecare adiere. Când simt că încetinesc, mă întind pe un pat de frunze ude și privesc dansul. Pinii se leagănă. Spiritul mi se ridică.

Mă mișc prin spațiul mental și e liniște aici. Acum sunt parte din întuneric. Mă integrez perfect.

În timpul plimbării zilnice cu câinele printr-o pădure izolată. Vesta descoperă un bilet scris de mână, fixat pe pământ cu niște pietre. „Se numea Magda. Nimeni nu va ști vreodată cine a ucis-o. N-am făcut-o eu. Aici este trupul ei neînsuflețit.” Dar acolo nu se află nici un cadavru. Vesta este profund șocată; nu știe ce trebuie să facă. Este nou-venită în aceste locuri rămasă singură după moartea soțului ei, și nu cunoaște pe nimeni.

Cuprinsă de obsesia rezolvării misterului, Vesta își imaginează cine a fost Magda și cum și-a găsit sfârșitul. Având prea puține informații, inventează o listă de suspecți și de posibile motive pentru crimă. În mod ciudat, presupunerile ei încep să-și găsească anumite corespondențe în lumea reală și, în timp ce tensiunea și spaima se amplifică, ceața care învăluie misterul începe să se risipească, înlocuită de certitudinea amenințătoare.

Un amestec desăvârșit de teroare, suspans și umor negru. *De mână cu moartea* ne invită să reflectăm asupra felului în care poveștile pe care ni le spunem dezvăluie, și în aceeași măsură, ne fac orbi la adevăr.

„În *De mână cu moartea* nu este vorba atât despre rezolvarea misterului unei morți, cât despre evocarea unei vieți. În aparenta sa lipsă de intrigă, romanul pune întrebări filosofice despre însemnătatea mortalității… *De mână cu moartea* este o carte care pune singurătatea și libertatea într-o lumină neașteptată.”

The Washington Post

„Un roman complicat și neliniștitor… *De mână cu moartea* nu este povestea unei crime misterioase, nici o poveste despre autoamăgire sau despre pericolele evadării în imaginar. Este, mai degrabă, o meditație tulburătoare asupra naturii și sensurilor artei…”

The New Yorker

În timpul plimbării zilnice cu câinele printr-o pădure izolată, Vesta descoperă un bilet scris de mână, fixat pe pământ cu niște pietre. „Se numea Magda. Nimeni nu va ști vreodată cine a ucis-o. N-am făcut-o eu. Aici este trupul ei neînsuflețit." Dar acolo nu se află nici un cadavru. Vesta este profund șocată; nu știe ce trebuie să facă. Este nou-venită în aceste locuri, rămasă singură după moartea soțului ei, și nu cunoaște pe nimeni.

Cuprinsă de obsesia rezolvării misterului, Vesta își imaginează cine a fost Magda și cum și-a găsit sfârșitul. Având prea puține informații, inventează o listă de suspecți și de posibile motive pentru crimă. În mod ciudat, presupunerile ei încep să-și găsească anumite corespondențe în lumea reală și, în timp ce tensiunea și spaima se amplifică, ceața care învăluie misterul începe să se risipească, înlocuită de certitudinea amenințătoare.

Un amestec desăvârșit de teroare, suspans și umor negru, *De mână cu moartea* ne invită să reflectăm asupra felului în care poveștile pe care ni le spunem dezvăluie, și în aceeași măsură, ne fac orbi la adevăr.

„În *De mână cu moartea* nu este vorba atât despre rezolvarea misterului unei morți, cât despre evocarea unei vieți. În aparența sa lipsă de intrigă, romanul pune întrebări filosofice despre însemnătatea mortalității... *De mână cu moartea* este o carte care pune singurătatea și libertatea într-o lumină neașteptată."

The Washington Post

„Un roman complicat și neliniștitor... *De mână cu moartea* nu este povestea unei crime misterioase, nici o poveste despre autoamăgire sau despre pericolele evadării în imaginar. Este, mai degrabă, o meditație tulburătoare asupra naturii și sensurilor artei..."

The New Yorker

Tradiție din 1989
www.litera.ro
978-606-33-9888-9
voxa audiobooks

virtual project

{1} *Gull* – pescăruș, în limba engleză; se pronunță identic. (n.red.)

{2} Jeeves – prototipul valetului competent și îndatoritor, personaj din romanele scriitorului britanic P.G. Wodehouse. Motorul de căutare *Ask.com* s-a numit inițial *Askjeeves.com* – „Întreabă-l pe Jeeves”. (n.red.)

{3} În William Blake, *Cântece Ale Inocenței și Ale Experienței,* traducere de Iana Maravis, Editura RAO, 2006, p. 212

{4} Biblia sau Sfânta Scriptură, traducere de Dumitru Cornilescu, 1924, Filipeni 4:13 (n.red.)

{5} „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta”, Geneza 12:1 (n.red.)

{6} Iacov 1:2 (n.red.)

{7} O rezumare a versetelor 12 și 13 din Psalmul 55 al lui David: „***12***. Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci aș suferi: nu potrivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aș ascunde dinaintea lui. ***13***. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine, tu, frate de cruce și prieten cu mine!” (n.red.)